

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SALLY HEPWORTH

iyi

*Her ruhun
özünde karanlık
bir sır saklıdır.*

KIZ

Roman

KARDEŞ

NEW YORK TIMES ÇOKSATANI

iyi KIZ KARDES

Roman

SALLY HEPWORTH

Çeviren
Zehra Uzun

**Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikitaap>**

Eloise ve Clementine'e

*Bana bir kardeşe sahip olmanın tüm güzelliklerini
(ve daha büyük oranla) kötü yanlarını yaşattığınız için*

. . .

ROSE INGRID CASTLE'IN GÜNLÜĞÜ

Owen gideli üç ay oluyor. Gideli ya da beni terk edeli, yetişkin dünyasındaki birçok durum gibi bu durum da biraz karışık. Londra'dan iş teklifi aldı; görünüşte büyük bir fırsat. Beni de davet etti ama onunla gidemeyeceğimi ikimiz de biliyorduk. Yetişkin dünyasında bir de bu dert vardır: Sorumluluklar. Benim içinse özel bir sorumluluk etken oldu: Fern.

Onu suçluyormuş gibi konuştuğum için bir düzeltme yapmam gerekiyor. Çünkü aslında suçlamıyorum. Owen'la aramızdaki sorunların tek suçlusu kesin suretle, tartışmasız biçimde, yüzde yüz benim. Evlilikte işlenmemesi gereken en büyük günahı işledim. Değiştim. Bir gecede, hatta yirmi yedinci yaşına basar basmaz, hemen o dakikada, iyi eğitilmiş, yetkin bir kadından, çocuk da çocuk diye tutturarak kocalarını bezdiren o zavallı kadınlardan birine dönüşüverdim. Ovulasyon testi kullanan, sperm testi yapan, sıcaklık ölçen bir kağıda evrildim. Önceki hayatımda, (öyle olduğunu varsaydığım) doğurgan fildişi kulemde oturup bu tür kadınları kınamış olmalıyım ki ben de onlardan biri oldum. Çocuk konusunda ısrarcı davrandım, ta ki kocam gidene kadar. Gidene... ya da *beni* terk edene kadar.

Terapistim haklıymış, bu düşünceleri kâğıda dökmek kafamın boşalmasını sağlıyor. Terapide Owen'dan neredeyse hiç bahsetmiyoruz. Bunun yerine, o elli dakikayı, travmatik çocukluğumdan konuşarak dolduruyoruz. Terapistimin dediğine göre yaşadığın bir travmayı sindirmenin ve geride bırakmanın en iyi yolu yazmakmış. Bu günlüğü bana o yüzden verdi. İşe yarayacağını pek sanmasam da yazıyorum işte. Anlaşılan içimdeki herkesi memnun etme hastalığı kolay kolay geçmeyecek.

En iyisi nehirdeki geceden başlayayım. On iki yaşındaydım. Kamp yapıyorduk. Annemle Daniel yaklaşık altı aydır birliktelerdi ama ilk kez hep beraber dışarıda takılıyorduk. Daniel yanında Billy'yi de getirmişti ki Fern de ben de buna çok mutlu olmuştuk çünkü hep erkek kardeşimiz olsun istemiştik, tabii bir erkek kardeşin sahip olduğu o harika özellikleri de: hırgür, mantıksal tartışmalar ve yakışıklı arkadaşlar. İlk birkaç günümüz gayet güzel geçti. Hatta bayağı güzel geçti. İlk defa kendimi normal bir ailenin parçası gibi hissettim. Daniel bize balık tutmayı, Billy'ye poker oynamayı öğretti, annemse... annem bambaşka birine dönüştü. Bize güneş kremi sürmemizi hatırlatmak, "akıntı güçlü olabileceğinden" nehirde dikkatli olmamızı söylemek gibi ondan beklenmeyecek şeyler yapıyordu. Hatta bir gün, ateşin başında otururken kolunu omuzlarıma sardı. Bunu daha önce hiç yapmamıştı. Bedenlerimizin birbirine o şekilde değmesinin verdiği hissi asla unutmayacağım.

Kamptaki son gecemizde Billy, Fern ve ben nehir ağzına gittik. Gündüzün sıcak havaya sınıksız tutunuyordu, gecenin büyük kısmında sivrisineklerle cebelleşip durduk. Billy, sıcaktan kaçabileceğimiz tek yer olan suya girmişti. Normalde Fern'le ben de ona katılırdık ama o gece Fern'de bir tuhafılık vardı. Aksiliği üzerindeydi yine. Sabahtan beri ne olduğunu sormak istiyordum ama Fern sinirliyen dengersiz davranabiliyordu. O yüzden kurcalamamaya karar vermiştim.

Bir, bir buçuk saattir nehir kenarındaydık ve benim tuvaletim gelmişti. Billy yakın zamanda sudan çıkacak gibi görünmüyordu, böylece ormanın derinliklerine doğru yola koyuldum. Beni çişimi yaparken görmesine asla izin vermezdim. Yol bir türlü bitmedi; hem hava zifiri karanlık olduğundan hem de çıplak ayaklı olduğumdan attığım her adıma dikkat etmem gerekiyordu. Yılan korkum da cabasıydı. Yine de en fazla beş dakika ortadan kaybolmuştum. Meğer o kadarı yeterliymiş.

Nehir kenarına döndüğümde Fern yoktu.

"Fern," diye seslendim. "Neredesin?"

Onu bıraktığım yerde olmaması tuhaftı.

Kısa bir süre sonra onu nehrin sığ yerinde, ay ışığının altında ürkütücü bir hâlde, hareketsiz dururken fark ettim. Billy ortalıkta görünmüyordu.

“Ne old...” Ona doğru bir adım attığımda ellerini kaldırdı. Ne olduğunu sormama kalmadan bir şey suyun yüzeyine yükseldi; Solgun, hareketsiz bir beden.

“Fern,” diye fısıldadım. “Ne yaptın sen?”

•

FERN

Her salı sabahı saat 10:15'te Bayside Halk Kütüphanesi'nde danışmaya bakardım. Normalde danışmada çalışmayı hiç sevmezdim ama salı sabahları Küçükler İçin Masal Vakti etkinliğinin düzenlendiği oval toplantı salonunu daha net görebilmek için bir istisna yapardım. Küçükler İçin Masal Vakti'ni çok seviyordum, birtakım can sıkıcı nitelikleri olsa bile: gürültü, kalabalık, çocukların birdenbire değişebilen duygu durumları. Bugün çocukların kütüphanecisi Linda, onları, *Üç Küçük Domuzcuk*'un coşkulu bir yeniden anlatımıyla eğlendiriyordu. Kitabı *okumayı* es geçmiş, hikâyeyi canlandırarak anlatıp kâh kabarık bir kurt kafası geçiriyordu başına, kâh açık mavi gözleri ve uzun burnu olan ıslak görünümlü bir domuz kafası takıyordu. Ara sıra çıkarıldığı tiz ve yüksek domuz sesleri o kadar gerçekçiydi ki tüylerim diken diken oluveriyordu.

Annesinin omzunda avazı çıktığı kadar bağırarak ağlayan bebekle ellerini kulaklarına kapamış hâlde yüzünü büyükannesinin kucağına gömen turuncu tulumlu küçük oğlan dışında bütün çocuklar Linda'nın resitalini can kulağıyla dinliyordu. Ben bile gösteriye o kadar dalmıştım ki, kalçasına dayadığı bir yığın kitapla masanın önünde duran mercan rengi ojeli sivri tırnaklı kadını fark etmem biraz zaman aldı. (Şu anda Linda'nın hayali

bir saman evi üfleyerek yıkmasına yardım eden) çocukları izlemeye devam edebilmek için ergonomik sandalyemi sağa kaydırdım ama kadın da benimle beraber yana kayarak oflayıp pufladı, sonra boğazını temizledi. En sonunda da tırnaklarını masaya vurdu. “Affedersiniz.”

“Affedersiniz,” diye tekrarladım kelimeyi zihnimde evirip çevirerek. *Sahiden* af dilediğini sanmıyordum. Nihayetinde ziyaretçiler kütüphaneye diledikleri gibi girip çıkmakta özgürdüler, bunun için af dilemelerine gerek yoktu. Kaba davrandığı için af diliyor olabilirdi fakat ne geçirdiğini ne de gaz çıkardığını duydum, yani bu da pek olası görünmüyordu. O hâlde, şu tuhaf af dileyerek dikkat çekme geleneğini kullanıyor olmalıydı. Ona dikkatimi *çektğini* söylemek için ağzımı açtım ama günümüzde insanlar çok sabırsız olduğu için, ben daha tek kelime edemediğim sözümü kesti.

“Burada mı çalışıyorsun?” diye sordu kabaca.

Bu kütüphaneye gelen insanlar bazen beklenmedik biçimde ahmak olabiliyorlardı. Tanrı aşkına, burada çalışmıyor olsaydım danışma masasında işim neydi? Üstelik üzerimde *yaka kartı* vardı! Bununla beraber, klişeleşmiş kütüphaneci kalıbına uymadığımın farkındaydım. Öncelikle, yirmi sekiz yaşında, ortalama bir kütüphaneciden (*Librarian's Digest*'e göre kırk beş) daha gençtim, ayrıca çoğu akranıma göre daha moda-ya uygun ve renkli giyiniyordum: Yumuşak, açık renkli tişörtlere, parlıtlı spor ayakkabılara, gökkuşağı ya da tek boynuzlu atlarla süslenmiş uzun eteklere ve tulumlara bayılıyordum. Saçlarımı iki yandan örüp örgüleri kulaklarımın üzerinde topuz yapıyordum (Prenses Leia'ya istinaden değil ama açıkçası meşgul bir kadın olarak onun da bu modeli benim kadar kullanışlı bulup bulmadığını merak ediyordum). Bütün bunlara rağmen yine de kütüphaneciydim.

“Benimle ilgilenecek misin, küçükhanım?” diye üsteledi kadın.

“Sizinle ilgilenmemi mi *istiyorsunuz*?” diye sordum sabırla.

Kendisiyle ilgilenmemi doğrudan *isteseydi* bu kadar vakit kaybetmemiş olacağını belirtme zahmetine girmedim.

Gözleri şaşkınlıkla irileşti. “Elbette, yoksa neden buradayım sanıyorsun?”

“Sayısız sebepten olabilir,” diye yanıtladım. “Sizin de fark etmiş olabileceğiniz gibi su sebilinin yanında duruyorsunuz; bu bölge kütüphanenin en işlek yerlerinden biridir. Fotokopi makinesine giderken elinizdeki dokümanları düzeltmek için masaya uğramış olabilirsiniz. Arkamdaki duvarda asılı Monet tablosunu hayranlıkla izliyor olabilirsiniz; ben bunu gün içinde sık sık yaparım. Çıkışa giderken ayakkabınızın bağcığını bağlamak ya da kurgu dışı bölümündeki kişinin eski sevgiliniz olup olmadığına bir daha bakmak için durmuş olabilirsiniz. Siz gelmeden önce benim yaptığım gibi Linda’nın *Üç Küçük Domuzcuk* yorumunu keyifle iz...”

Daha fazla, *çok daha fazla* örneğim vardı ama koşarak danışmaya gelen Gayle lafımı kesti. “Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Gayle, tam vaktinde yetismekte uzmandı. Kabarık sarı saçları, fazlasıyla keskin kokulu bir parfümü ve bahçesindeki limon ağacından bana limon getirmek gibi bir takıntısı vardı. Bir kere sinde sıcak suya bir dilim limon atmayı sevdiğimi söylemek gibi bir hataya düşmüştüm, o zamandan beridir bana limon getirip duruyordu. Bunu yapmamasını söylemiş olsam da Rose insanların böyle küçük şeyler yaparak kendilerini faydalı hissetmeyi sevdiklerini ve bu durumda yapılacak en iyi şeyin, ona teşekkür edip limonları daha sonra bir kenara atmak olduğunu söylemişti. Kulağa ne kadar inanılmaz gelse de Rose bu tür konularda genellikle haklıydı.

“Nihayet!” dedi kadın ve oğlunun kütüphaneden aldığı kitapları yazlıkta unuttuklarını, yazlıkları ilaçlandığı için kitapları ancak dün alabildiklerini, bu yüzden gecikme cezası ödemek zorunda kaldıklarını ekledi. Bununla birlikte, bir kitabın iade süresini uzatmak istediğini de söyledi ama o kitap için sırada bekleyen yirmi yedi kişi vardı! Yirmi yedi! İtiraf etmeliydim ki,

insanların para cezasından yırtmak için uydurdıkları hikâyeler düşünülüşünde onunki gayet inandırıcıydı. Geçenlerde bir beyefendi, kızının kütüphaneden ödünç aldığı *Ulysses* kopyasını And Dağları'na doğa yürüyüşü yapmaya gittiklerinde yanında götürdüğünü ve kitabı, oradaki bir köyde kısa süre önce dul kalmış, ikiz bebekleri olan bir anneye verdiğini söylemişti. And Dağları'nda yaşayan köylü bir kadının *Ulysses* okuyabilecek kadar iyi İngilizce bilmesinin yanı sıra, dağın tepesinde bir başına, ikiz bebek büyütürken bu tarz bir kitabı okumak istemesi beni hayrete düşürmüştü olsa da tek bir soru soramadan adam gitmişti. (Tabii ki Gayle cezayı iptal etmişti.)

Kütüphanede haftada dört gün, buna ek olarak ayda iki pazar çalışıyordum. Bugün olduğu gibi yağmur yağmadığında, evden buraya sesli kitabımı dinleyerek otuz beş dakikada yürüyor, mesaimin başlamasına en az on beş dakika kala kütüphaneye varmış oluyordum. Hava yağmurluysa otobüse biniyor ve hemen hemen aynı süre içinde buraya ulaşmış oluyordum. Günümün tamamını kitap tavsiyeleri vererek, iade edilen kitapları sisteme kaydederek ve fotokopi makinesi hakkında sorulan soruları duymazdan gelerek geçiriyordum. Gününe bağlı olarak yeni kitap siparişi veriyor, yazar söyleşileri ya da topluluk buluşmaları için konferans salonunu ayarlıyor veya evlere kütüphane hizmetleri için kitapları paketliyordum. Kitaplar dışında herhangi bir konuda konuşmaktan kaçınsam da Gayle'm bahçesi ve torunları hakkında anlattıklarını dinlemeye çalışıyordum çünkü Rose sevdiğimiz insanları dinlememiz gerektiğini, bunun kibarlık olduğunu söylüyordu.

Gayle'm mercan rengi ojeli kadının para cezasını iptal etmesini dinlerken bakışlarım otomatik kapıdan içeri giren kalın gözlüklü, kırmızı-beyaz çizgili bereli genç adama kaydı. Düşük bel kot pantolonuna ve omuzlarına astığı havluya bakılırsa büyük ihtimalle evsizdi. Doğruca banyonun yolunu tuttu. Burası eskiden bir hastane olduğu için Bayside Halk Kütüphanesi'nde iki tane banyo vardı, yani evsizlerin buraya banyo yapmaya gelme-

si olağandışı bir durum değildi. İçeriye ilk kez bir evsizin girdiğini gördüğümde çok kızmıştım ama bu, Janet'la çalışmadan önceydi. Eski müdürüm Janet, bana kütüphanenin herkese ait olduğunu öğretmişti. Janet kütüphanenin, dünya üzerinde insanların girmek için bir şeye inanmak ya da bir şey satın almak zorunda olmadığı nadir yerlerden olduğunu söylerdi... Ve tüm gelenlerle ilgilenmek bir kütüphanecinin en asli görevidir. Ben de görevimi son derece ciddiye alırdım, tabii fotokopi makinesiyle ilgili yardım istemedikleri sürece, o zaman saklanacak delik arıyordum.

• El çantamı alıp adamın peşinden banyoya gittim. Adam uzun boyluydu –bayağı uzundu hem de– biraz da cılızdı. Çizgili beresinin sallanıp duran ponponuyla arkadan *Where's Wally?*'deki Wally'ye benziyordu.

“Wally!” diye seslendim arkasından, adam, kadınlarla erkeklerin ortak kullandığı banyoya giden havasız, camsız, fayans döşemeli hole girerken. Normalde ne olursa olsun oraya girmezdim ama adamın girdiğini görünce birdenbire korkularıyla yüzleşmem gerektiğini hissettim.

“Banyoyu mu kullanacaksınız?”

Kaşlarını kaldırmış hâlde arkasına döndü ama cevap vermedi. İşitme engelli olabilir mi diye merak ettim. Kütüphanemizin, işitme engeli olan birçok ziyaretçisi vardı. Dudaklarımı okuyabilmesi için sözlerimi yüksek sesle ve yavaşça tekrarladım.

Nihayet, “Evet?” dediğinde, cevap vermekten çok soru sorar gibi sesi yükseldi.

Onu takip etme dürtümü sorgulamaya başlıyordum. Bundan birkaç ay önce akşam mesaisi sırasında adamın biri teşhircilik yaptığından beri berduşlara karşı daha temkinli davranır olmuştum. Ian McEwan'ın *Kefaret* kitabını Kurgu Edebiyat rafında “Mc” başlığı altına yerleştirdiğim sırada birdenbire karşımda bir penis belirmişti. Gayle'ı çağırmıştım, o da polisi aramıştı ama polisler gelene kadar adam fermuarını çekip yaylana yaylana gitmişti bile. “Keşke kitap kapaklarının arasına kısıtırsaydın,”

demoştı Gayle ama öylesi hem nahoş olurdu hem de kitabın hijyenini bozardı. Bunu ona da söylediğimde, "karate-doğrama" hareketini uygulamamı önermişti ama birincisi, öyle bir karate hareketi yoktu (biliyordum çünkü karatede siyah kuşağım vardı) ikincisi, olsa bile yapmazdım çünkü karate, barışçıl felsefe üzerine kuruluydu.

İkinci sırufta deneme dersine gittiğimden beri karate yapıyordum, o ilk derste ustam "doğuştan yetenekli" olduğumu söylemişti (tuhaf bir yorumdu, zira katanın doğuştan bilinmesine imkân yoktu; hareketler son derece özgün ve anormaldi). Yine de karateden büyük zevk aldığımı fark etmiştim; sürekliliği, rutini olması, yapısı hatta zor denecek kadar sert fiziksel temasları, hepsini sevmiştim. Yüksek sesli "Kiai" bağrışları bile çok hoşuma gitmişti. Öyle ki, yirmi yıl sonra hâlâ yapıyordum.

"O zaman al bakalım."

Çantamda taşıdığım küçük makyaj çantasını çıkarıp Wally'ye uzattım, o da sanki içinde saatli bomba varmış gibi parmaklarının ucuyla tutarak aldı. "Bu... da... ne?"

"İçinde diş macunuyla diş fırçası, yüz yıkama jeli ve sabun var. Ha bir de tıraş bıçağıyla tıraş köpüğü."

Daha ne kadar açık anlatabilirdim bilmiyordum ama Wally hâlâ şaşkın görünüyordu. Onu daha yakından inceledim. Üzerinde içki kokusu olmadığı gibi iki gözü de aynı yöne bakıyordu. Giysileri bol olsa da hepsi yerli yerindeydi. Yine de akıl sağlığından endişeliydim.

"Sen az önce bana... Wally mi dedin?"

Adamın sesinde hoş bir şey vardı; kelimeleri her nasılsa dolgun ve son derece anlaşılırdı. İnsanların sürekli mırıldanıp durdukları bir dünyada bu, beklenmedik bir hoşluktu.

"Evet," dedim. "Where's Wally?'deki Wally'ye benziyorsun. Daha önce söyleyen olmadı mı?"

Adam ne onaylayıp ne reddedince biraz daha açıklamaya karar verdim.

"Where's Wally?'nin ne olduğunu biliyorsun, değil mi? Bir ki-

tap." Gülümsedim çünkü Rose insanların birine takılırken (yani şaka yollu laf sokarken) gülümsemesi gerektiğini söylerdi ki bu yaptığım bence kesinlikle takılmaktı.

Ama Wally gülümsemedi. "Where's Waldo?'dan mı bahsediyorsun?"

Ansızın Wally'nin Amerikalı olduğunu fark ettim, aksanının ve şaşkınlığının sebebi şimdi belli oluyordu.

"Aslında hayır, Where's Wally?'den bahsediyorum. Kitabın orijinali, 1987 yılında Birleşik Krallık'ta Where's Wally adıyla yayımlandı. O zamandan beri dünya çapında yayımlanmaya devam eden kitaplarda Wally'nin ismi hep değişmiştir. Mesela Amerika ve Kanada'da 'Waldo', Fransa'da 'Charlie', Almanya'da 'Walter', Türkiye'de 'Ali', İsrail'de 'Efi', Norveç'te de 'Willy' olmuştur."

Wally bir müddet bana dikkatle baktı. Aklı karışmış gibi bir görüntüsü vardı. Bakışlarının hemen solumda olduğunu fark ettim, sanki omzumun üzerinden arkama bakıyordu.

"Neyse, Avustralya'da da Wally," dedim.

"Peki..." Yeniden makyaj çantasına baktı. "E, bunlar kütüphanenin ikramı mı?"

"Yoo," dedim daha geniş gülümseyerek. "Benim ikramım."

Wally'nin gözlüğünün ardındaki yosun yeşili gözleri usulca sola kaydı. "Senin mi?"

"Evet. Kız kardeşim yurtdışı seyahatlerinden döndüğünde getirir. Bunları uçaklarda bedava dağıttıklarını biliyor muydun?"

"Biliyordum," dediğinde, evsiz olduğuna dair düşüncemi sorgulamadan edemedim. Hayatım boyunca hep bir şeyleri yanlış anlamıştım, hatta bu huyumla bilinirdim. Onu daha dikkatli inceledim. Kot pantolonu hem çok bol hem de çok kısıydı, üstelik yıpranmış paçalarına bakılırsa boyunu kendi kısaltmıştı. Bununla beraber, boğazına kadar güzelce iliklediği oduncu gömleği gayet iyi durumdaydı. Dahası, genel olarak pasaklı görünmesine rağmen -küçücük bir holde olsak bile- ondan kötü

koku almıyordum. Tırnaklarına baktım, onlar da temizdi. Hatta tertemizdi. Pembe, oval tırnaklarının her biri kusursuz bir hilal şeklindeydi. Tam el mankeni olacak adamdı.

“Affedersin, seni evsiz sandım.” Bu sefer ona takılmadığımı, ciddi konuştuğumu göstermek için gülümsemedim. “Sanırım kot pantolonun yüzünden böyle bir izlenime kapıldım. Bir de şapkan tabii.”

Bana dik dik baktı. Meydan okumalardan kaçan biri olmadığım için ben de ona dik dik baktım. Bundan birkaç yıl önce göz teması kurmakta zorlanan insanlara tavsiyelerde bulunan bir kitap okumuştum. Maruz bırakma yöntemi olarak bakışma yarışması yapmayı öneriyordu. Meğerse ben o konuda fazlasıyla başarılıymışım. Bakışma yarışması, normal göz temasları gibi rahatsız edici değildi. Mesela birine ne kadar bakabileceğinizi, ne zaman bakışlarınızı kaçırmamız gerektiğini ya da ne sıklıkla göz kırpmamız gerektiğini düşünmenize gerek yoktu. Bakışma yarışmasında yapmanız gereken tek şey, yarıştığınız kişiye gözünüzü dikip aklınızı başka şeylerle meşgul etmektir. İstersem bunu saatlerce yapabilirdim. Hatta bir keresinde kütüphanemizin daimi ziyaretçisi ve başarılı rakibim Bay Robertson’ı otuz yedi dakikayla yenmiştim. Ondan daha genç ve kurnaz görünen Wally’nin daha sağlam bir rakip olmasını beklediğim için on saniyeden kısa bir süre sonra bakışlarını kaçırdıca hayal kırıklığına uğradım.

“Amatör.”

Wally bir şey diyeceği sırada kapı açıldı, böylece holün ortalarına ilerlemek zorunda kaldım. Küçükler İçin Masal Vakti’nden turuncu tulumlu bir erkek çocuğu içeri girdi. Hemen arkasında büyükannesi ve ikiz bebek arabası iten başka bir kadın vardı. Demek ki Küçükler İçin Masal Vakti bitmişti. Dışarıda çocukların şamatası gittikçe artıyordu.

Wally, “Şapkamın nesini beğenmedin?” diye sorarken kapı yeniden açıldı ve içeriye küçük bir kızla annesi girdi. Burası iyiden iyiye kalabalıklaşmaya başlıyordu. Turuncu tulumlu oğlan olduğu yerde zıplayarak, “Altıma işeyeceğim,” diye duyurdu.

Sonra Wally'yi fark etti ve hayretler içinde, "Aaa, Wally!" diye bağırdı.

Wally bana bakınca omzumu silktim; insanların sözsüz olarak *ben demiştım* demek için kullandıklarını gördüğüm bir hareketti bu.

Daracık hol şimdi insan dolu olduğu gibi içerideki yankılar bilhassa sinir bozuyordu. Ellerimi kulaklarıma kapadım. "Bu bir iltifat," diye bağırdım şamata yüzünden. "Wally dünya çapında sevilen biri, tuhaf bir çocuk olmasına rağmen. Belki de tuhaf değildir, sadece öyle görünüyordur. Tıpkı senin gibi!"

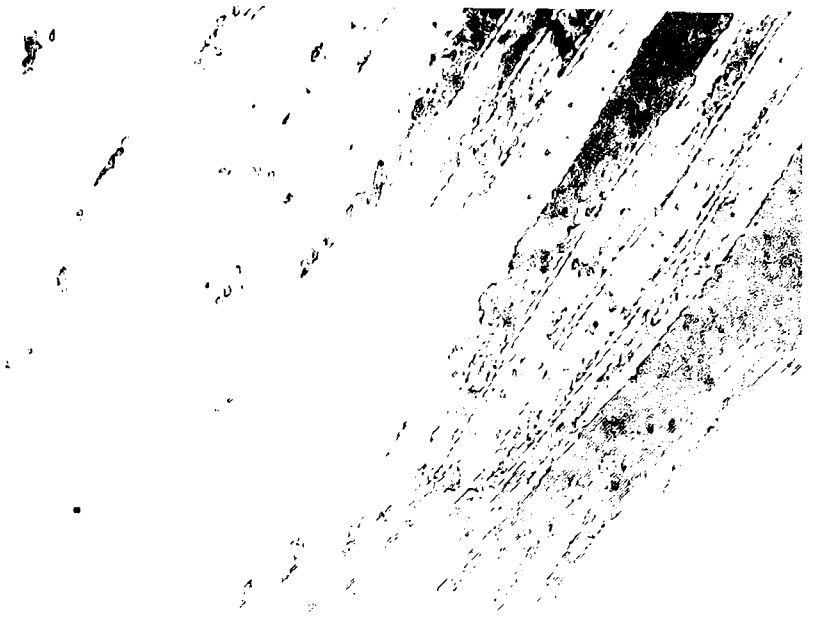
Wally gözlüğünü burnunun üstüne iterken dudaklarını okudum, "Affedersin?" diyordu.

"Özür dilemene gerek yok," diye bağırdım kapıya yönelerek. "Kütüphanemizin kapıları herkese açıktır; dilediğin gibi girip çıkabilirsin."

Kapı bir kere daha açıldı ve bu sefer içeriye yürüteç kullanan yaşlı bir adam girdi. Kapıyı tutarak ikiz bebek arabasının etrafından dolandım. Tam dışarı çıkacağım sırada aklıma bir şey geldi ve arkamı döndüm.

"Geçirdiysen ya da gaz çıkardıysan duymadım, yani bunlar için de özür dilemene gerek yok!"

Bunun üzerine hızlıca el sallayıp holden çıktım.

Biz beş yaşındayken annem kardeşim Rose'la beni bir yıl boyunca her gün kütüphaneye götürmüştü. *Kütüphanede okula alacağınızdan çok daha iyi bir eğitim alırsınız*, demişti ki ona bu konuda kesinlikle katılıyordum. Bana kalsa okula başlamadan önce bütün çocukları bir yıl boyunca kütüphaneye gönderirdim. Sadece kitap okumaları için değil, orada dolaşmaları için de. Kütüphanecilerle arkadaş olmaları için. Bilgisayarların klavyelerine pat pat vurmak, bir kitabın sayfalarını çevirirken olağanüstü hayal güçleriyle akıllarından hikâyeler uydurmaları için. Her çocuk bunu yapabilseydi dünya ne şanslı bir yer olurdu.

İşte, ben o kadar şanslıydım. Şimdilerde araştırmacılar yedi yaşımızdan öncesini hatırlayamayacağımızı söyleseler bile ben beş yaşıma dair birçok anımı hatırlıyordum. Annem, Rose ve ben sabahın ilk ışıklarıyla kalkar, alelacele üzerimizi giyinip durğa koşardık. Sabırsızlığımızdan kütüphaneye neredeyse her seferinde daha açılmadan varır, sonra da kütüphanenin önündeki bankta oturarak zaman öldürürdük, ya da hava yağmurluysa, tentenin altına girer, kapıların açılmasını beklerken kitaplarımızı bitirirdik. İçeriye girdiğimizde Rose ve ben dönüşümlü olarak kitaplarımızı iade kutusuna atar, sonra koşarak gidip o gün oturacağımız pufları seçerdik (ben pamuklu olanları tercih eder-

dim, vinil olanlar bir süre sonra yapış yapış oluyordu). Annem puflara asla oturmazdı; o, kütüphanenin öbür ucundaki koltukları ya da oturakları tercih ederdi. Çoğunlukla annemi gün boyu görmezdik. En eğlenceli kısmı da buydu zaten. Tuvalet kendi başımıza giderdik, sebile kendi başımıza giderdik. Kütüphanede ne zaman ne yapacağımızdan tamamen kendimiz sorumluyduk.

Böyle böyle birkaç hafta geçmişti ki kütüphanecilerden biri, Bayan Delahunty, bizimle özel olarak ilgilenmeye başladı. Önce kitap tavsiyelerinde bulundu. Sonra Rose'la bana okuduğumuz tüm kitapların isimlerini yazacağımız çalışma sayfaları verdi. Yüze ulaşırsak bize kütüphaneden kitap hediye edecekti! Rose'la ben o çalışma sayfalarını doldururken yazmayı öğrendik. Bazı günler, hangi kitabı okuyacağımıza karar veremediğimizde, Bayan Delahunty gelip bize önerilerde bulunurdu.

"Cömert Ağaç'ı sevdiniz mi, kızlar? Onu sevdiyseniz bence *Vahşi Şeyler Ülkesinde*'yi de seversiniz. Oturun, beraber okuyalım."

Sonrasında bize sorular sorardı. *Sizce Max sahiden uzaklara gitti mi? Aslında ne oldu?* Soruları cevaplamanın, beynimizin okuduklarımızı anlamasına yardımcı olduğunu söylerdi. Zaman ilerledikçe Bayan Delahunty bizim için daha zor kitaplar seçer olmuştu, yıl sonu geldiğinde, dediğine göre, on iki yaşında birinin kelime dağarcığına ulaşmıştık! Bundan dolayı sonraki yıl anasınıfını es geçip doğruca birinci sınıfa başladık. Annem bununla çok gurur duyardı. Birçok insan bize, *Ne harika bir anneniz olmalı!* ya da *Anneniz size bir sürü kitap okuyordur* gibi şeyler söylüyordu.

Biri bunu ilk söylediğinde, Hayır, bize kitap okuyan kişi annem *değil*, diyecek oldum ama Rose bilekliğini bilekliğime vurarak beni susturdu. Annem bilekliklerimizi bize doğumumuzda vermişti; benimki eğreltiotu*, Rose'un ki de gül oymalıydı. Bir noktadan sonra bu bileklikler bizim için bir tür sözsüz iletişim yolu olmuştu. Rose beni uyarmak –durmamı söylemek– için bilekliğini bilekliğime vururdu. Hemen hemen her zaman işe ya-

* İngilizcede Fern, eğreltiotu demektir. –çn

rayan iyi bir sistemdi bu. Rose beni yalnızca bir kere hata yapmaktan alıkoyamadı ve o hata ömrümün sonuna kadar peşimi bırakmayacaktı.

**Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikitap>**

. . .

ROSE INGRID CASTLE'IN GÜNLÜĞÜ

Bugün terapistimle bebek özlemimi etraflıca ele aldık. Bu özlemin nasıl fiziksel bir şey olduğundan bahsettim, açlık gibi, acı gibi. Kayıp gibi. Terapistim bunun çocukluğumdan ileri geldiğini düşünüyor; annemin yapamadığı şeyi doğru yapma arzusu olduğunu. Kendimi iyileştirme çabası olduğunu. Belki de haklıdır.

Konuşma o yöne kaydığında benden ilk travmatik anımı anlatmamı istedi. Ne olduğunu hatırlamam uzun sürdü –bilinçaltımın tozlu derinliklerine gömmüş olmalıydım– ama sonunda hatırladım ve şimdi aklımdan çıkmıyor. Beş yaşındaydım; babam gittikten bir yıl sonraydı ama o olaya dair hiçbir şey hatırlamıyorum. Hâlâ unutmadığım ilk anılarım sonraki yıldan, yani annemin bizi kütüphaneye götürdüğü yıldan. Fern o yılı ne çok sevmişti! Kütüphaneyi evi gibi benimsemesini, kitapların sayfaları arasında saklı dünyalar keşfetmesini, o yıl sayesinde kütüphaneci olmaya karar vermesini büyük bir sevgiyle anlatır. Bense çığlık atmak istiyorum. Bazen tek oturuşta bitirdiğimiz şu kendi-maceranı-kendin-seç kitaplarındaki gibi ikimizin paralel, alternatif hayatlar yaşayıp yaşamadığını merak ediyorum.

Ben kütüphane yılına dair ne hatırlıyorum, biliyor musunuz? Köpek kokan kanepelerde uyuduğumu; gecenin bir yarısı eski evimizden apar topar çıkarıldığımı ve yanıma bir tek oyuncağımı bile alamadığımı, hatta anneme o kadar yalvarmama rağmen Bay Bear'ı bile alamadığımı; her sabah yabancıların evlerinden çizgili plastik poşetler alıp gideceğimiz bir sonraki yere götürmek üzere annemin küçük arabasının bagajına

koyduğumuzu; sabahları midemde artık açlıkla korkunun karışımı olduğunu bildiğim bir ağrıyla uyandığımı.

Size komik bir şey söyleyeyim mi? Bence Fern o yıl evsiz kaldığımızı bilmiyor. Muhtemelen kendine bir maceranın içinde olduğumuzu söylemiştir, ya da tatilde. Belki de hiçbir şey söylememiştir. Onun, hayatı sorgulamak yerine olduğu biçimde kabul etmek gibi bir huyu var. Bazen –hayır, her gün– bu huyunu kiskanıyorum.

Annemin dediğine göre evsiz olmamızın tek suçlusu babamdı. O gittikten sonra annem kiranın altından tek başına kalkamamış. Ev sahibi kiraya o kadar büyük zam yapmış ki alınının teriyle para kazanan kimse kalkamazmış. Bu yüzden o evi gecenin bir yarısı yanımızda yalnızca taşıyabileceğimiz kadar eşyayla kaçır gibi terk ettik. Sonraki on iki ay boyunca geceyi ya arabada geçirdik ya da annem o zamanlar kiminle arkadaşsa onun evinde, kanepede veya yerde uyuduk. Neyse ki annem arkadaş edinmekte ustaydı. "Kızlar, bu Nancy, onunla kuaförde tanıştık!" derdi neşeyle. Birkaç gün sonra Nancy'nin evinde yaşamaya, ona "Nancy Teyze" demeye başladık. Bundan bir iki hafta sonra Nancy'yi bir daha görmezdik ama anneme ödünç verdiği kıyafetleri ve mücevherleri görürdük. Başımızın üstünde hep bir çatı olurdu ve annem bundan büyük gurur duyardı. Her gece yatmadan önce bize bunu hatırlatırdı.

"Ne yapıyorsam sizin için yapıyorum, biliyorsunuz, değil mi? Sırf sizin kalacak bir yeriniz olsun diye. Yoksa ben kendime kalacak yer bulurdum. İşte, sizi bu kadar çok seviyorum."

"Teşekkürler, anneciğim."

"Peki, siz kimi seviyorsunuz?"

"Seni, anneciğim."

Aylar geçiyordu. Gündüzleri kütüphanede geçiriyor, geceleri bilerinin evinde kalıyorduk. Ama hep kötü değildi. Kütüphaneyle ilgili sevdiğim şeyler de vardı. Sabahları gidecek bir yerimizin olmasını seviyordum, böylece o sırada evinde kaldığımız kişiyle kahvaltıda sohbet etmek zorunda kalmıyorduk. O zamanlar bile başkasının hayatında yer kaplamanın utancını anlıyor, hissediyordum. Kütüphanenin ücra köşelerine saklanıp evim orasıymış gibi hayal etmeyi seviyordum. Oranın halka açık olmasını seviyordum, orada, birkaç saatliğine olsa bile gü-

vendeydik. Bayan Delahunty'yi de seviyordum ama Fern kadar hunharca deęil. Kimi zaman, o bize kitap okurken, onun annemiz olduęunu dūřlerdim. Bize, *Clifford the Big Red Dog*'u okuduęu gūnū hatırlıyorum. Kitabı bitirdikten sonra normalde yaptıęı gibi hikāyeyle ilgili sorular sormak yerine sabah kahvaltı yapıp yapmadıęımızı sormuřtu.

"Yapmadık," demiřti Fern. "İnsana gūnde iki öğūn yeter, fazlası açgözlölüktür."

Tabii ki bu, kelimesi kelimesine annemin lafıydı. Göz ucuyla dergilerin olduğu yerde duran anneme baktığımı ve midemin tuhaf bir biçimde çalkalandığını hatırlıyorum.

Bunun üzerine Bayan Delahunty nerede uyuduğumuzu sormuştu.

"Kanepede," demişti Fern. Yüzünde endişeden eser yoktu. Her şeyden öylesine bihaber olmanın ne kadar güzel olduğunu dūřündüęümü hatırlıyorum. Aynı zamanda ne kadar da tehlikeli.

Bayan Delahunty'nin ifadesi değişmediyse de sesi hafiften yükselmişti. "Öyle mi? Kimin kanepesinde?"

Fern omzunu silkmişti. "O sırada kimin evindeysek onun."

Bayan Delahunty bana bakmıştı. Ben de ayakkabılarıma bakmıştım.

Bir müddet sonra Bayan Delahunty kalkıp annemin yanına gitmişti. Onları izleyemeyecek kadar korktuğumdan yüzümü kitabıma gömmüştüm. Birkaç dakika sonra annem yanımıza gelip gitme vaktinin geldiğini söylemişti.

Dışarı çıktığımızda, "Kütüphaneciye evsiz olduğumuzu hanginiz söyledi?" diye sordu. İkimiz birer yanında elini sıkıca tutuyorduk. Bu ayrıntıyı hatırlıyorum çünkü alışılmadık bir durumdu. Normalde annem Fern'le beni el ele tutuştururdu; yanımızdan geçenler bizi öyle görünce gülümserdi, bu da annemin hoşuna giderdi.

"Kütüphaneciye evsiz olduğumuzu hanginiz söyledi?" diye yinelemişti. Sesi sertti, onu duyan Fern'ün huzursuzca kıpırdanmaya başlayıp "evsiz" kelimesini tekrarladığını hatırlıyorum, tuhaf bir biçimde her şeyi tekrarlardı. Köşeyi dönüp ıssız bir sokağa girerken annem aynı soruyu yeniden sormuştu. Tırnakları avucuma batıyordu.

"Bayan Delahunty... o sordu..." diye başlamıştım.

Annem hemen bana dönmüştü. "Yani sen mi söyledin?"

Göz ucuyla Fern'e baktığımda korkmuş ve şaşkın görünüyordu. Kimseye evsiz olduğumuzu söylememişti; o kelimeyi kullanmamıştı. Suçlu olduğunu bilmiyordu.

Başımla onaylamıştım.

Annem ellerimizi bırakıp eğilmişti. "Seni aptal kız. O kadın iyi biri gibl görünebilir ama sizi benden almak istiyor. İstedığın bu mu?"

Başımı iki yana sallamıştım.

"Koruyucu aile yanında, seni sevmeyecek korkunç bir kadınla yaşamak mı istiyorsun? Beni bir daha hiç görmeyeceksin, bunu mu istiyorsun?"

Öfkeyle buruşturduğu yüzüne baktıkça korkudan içim titriyordu. Konaştıkça yüzüme tükürükleri sıçırıyordu.

"Hayır!" diye haykırmıştım. Tek istediğim onunla olmaktı. Bu hayat-taki en büyük korkum annemden ayrılmaktı. Haklıydı, aptallık etmiştim. "Özür dilerim. Özür dilerim, anneciğim."

"Hadi, eve gidelim, Fern," demişti annem Fern'ün elini tutarak. Arkalarından koşup öbür elini tutmaya çalışmıştım ama cebine koymuştu. Eve gidene kadar ağlaya ağlaya arkalarından koşmuştum. Bir dizimi fena şekilde acıtarak ayaklarına kapandığımda annem umursamamıştı bile.

Eve vardığımızda –o sıralar kimin evinde kaldığımızı ya da o gece neden evde olmadıklarını hatırlamıyorum– annem iki kişilik yemek yapmıştı. Ben de biraz yiyebilir miyim diye sorduğumda orada değilmişim gibi davranmıştı. Daha sonra Fern'e banyo yaptırmış, ona hikâye okumuştı. Annem bize nadiren banyo yaptırır, hiç hikâye okumazdı. Hikâyeyi dinlemek için kanepeye oturmuştum ama annem beni öyle bir itmişti ki döşeme tahtasının üzerine düşüp incinen dizimi vurmuş-tum. Ağlamaktan karnıma ağrı girerken annem beni hiç umursamadan okumaya devam etmiş, hikâye bittiğinde Fern'ü yatırıp gitmişti.

Yatağa yatmamam gerektiğini anlamış ve bir zaman sonra yerde uyuyakalmıştım. Uyandığımda Fern yanımdaydı, incecik kollarını bana dolamış, yüzünü saçlarıma gömmüştü. Kanepeden battaniyeyle yastığı alıp bize küçük bir yatak yapmıştı. Bütün gece bana o şekilde sarılmıştı.

Çoğu insan beni Fern'ün koruyucusu olarak görür. Oysa, kendi tuhaf yöntemleriyle, hep Fern benim koruyucum olmuştu.

F E R N

Saat tam 18.15'te Rose'la Owen'ın beyaz bahçe kapısını açtım ve kırmızı tuğla döşeli yolda yürüdüm. Pazartesi, salı ve perşembe akşamları birlikte yemek yedik, tabii Rose seyahat etmediği ya da çalışmadığı sürece, o zaman yemeği iptal etmemiz gerekirdi. Başka bir gece için yeniden plan yapma girişimlerimiz hep sonuçsuz kalmıştı. Rutinimin bu gibi mihenk taşları, sakın ve akli başında kalmamı sağlıyordu. Rose'la Owen'ın evi, *House & Garden* dergisinin sayfalarında yer alacak kadar güzel bir ev olsa da Owen gittiğinden beri çimler eskisi kadar bakımlı değildi. Owen kış aylarında iki haftada bir, yazlarıysa haftada bir çimlerini biçirdi ama şimdilerde Londra'da çalışıyordu. Yine de burada göze batan tek şey çimlerdi. Veranda süpürülmüş ve yağlanmıştı, kapının yanında şemsiyelerin konması için hasır sepet vardı. Bir de ayakkabılık vardı, daha önce hiç giyilmemiş bir çift parlak kırmızı lastik çizme orada ters şekilde duruyordu. Rose ev idare etme becerisiyle gurur duyar, bunu, çocukken yaşadığımız en hafif tabiriyle kaotik eve tepki olarak yaptığını söylerdi. Ben de evimi düzenli ve temiz tutmayı âdet edinmiştim ama dergilerde boy boy fotoğrafları yayımlanma derecesinde uğraşmıyordum.

Rose'un kapısının önündeki üç basamağı tek seferde çıktım. Kapıyı açtığımda beni Alfie karşıladı, eğilip onu sevdim. Parlak

tüyleri ve boynundaki gülünç kırmızı fular tasmasıyla köpek bile kusursuzdu.

Kucağıma atladığında, "Merhaba, Alfie," dedim. Doğrulduğumda sevinçle ayaklarımın etrafında dolandı. Rose'la Owen Alfie'yi ilk sahiplendiklerinde Rose onun bahçede kalmasını istemişti. ("Kaç tane *cavapoo*'nun* bahçede kaldığını gördün?" diye fısıldamıştı Owen bana. Ben de ona, "Hiç," demiştim, "ama ben Alfie'den başka *cavapoo* görmedim, o yüzden araştırman kusurlu.")

Mutfakta, Rose ellerinde kocaman fırın eldivenleriyle fırının karşısına diz çökmüş, pişen tavuğu izliyordu.

"Ben geldim!" diye haber verdim.

Rose irkilmişti, az kalsın fırının içine düşecekti. "Fern! Ödümü kopardın!"

Kaşlarını çatarak ayağa kalktı. Rose mükemmel bir kaş çatıcıydı. Gülerken bile kaşlarının arasında iki dikey çizgi oluşurdu, sanki fazla eğlenmekten korkarmış gibi. Owen bunun, herkes için fazlasıyla endişelendiğinden kaynaklandığını söylerdi. Rose'un Owen için endişelendiğini biliyordum çünkü ne zaman Londra'daki işinden bahsetse gülümsemesi genişler ve hızlıca konuyu değiştirirdi. Benim için de endişeleniyordu. Bir kere sinde onu telefonda birine saçlarını ağarttığımı söylerken duymuştum (saçları *ağarmamıştı*, hem stres *sahiden* saçları ağartmazdı, bununla beraber stres, *telogen effluvium* diye bilinen, saçların normalden üç kat daha fazla dökülmesine neden olan bir duruma sebebiyet *verebilirdi*, demek istediğim kelleşmesine neden ol-sam bile saçlarını ağartamazdım).

"Süt aldın mı?" diye sordu Rose. Üzerinde beyaz gömlekle siyah deri pantolon vardı, ayakları çıplaktı. Rose her zaman siyah ve beyazın farklı tonlarını giyer, arada yalnızca ten ve bej rengi şeyler kullanırdı. (Bana sorarsanız giysilerinde biraz parlak olmalıydı ama neyse.) Rose dekoratördü ama "ofisleri dekore

* Cavalier King Charles Spaniel ile Poodle cinslerinin çiftleşmesiyle ortaya çıkan köpek ırkı. -yhn

eden dekoratörlerdendi, dekoratif yastık seçen dekoratörlerden değil". Rose'un sık sık ve inatla söyleyip durmasından bu ayrımun onun için ne kadar önemli olduğunu anlamıştım. Bundan dolayı dekoratif yastıkların bu dünyadaki en sevdiğim şeylerden biri olduğunu ona hiç söylememiştim.

Yüzümdeki boş ifadeyi görünce, "Süt?" diye tekrarladı. "Seni yarım saat önce aradım ya hani? Gelirken 7-Eleven'a uğrayacağını söyledin."

Çok tuhaf, ben bunu hiç hatırlamıyordum. Son derece detaycı biri olmama rağmen bazen inanılmaz dalgın olabiliyordum. İlginç bir durumdu. Fotografik hafızam vardı; isimleri ve yüzleri asla unutmazdım, kütüphanede sadece bir karakterin adıyla ya da kapağın tarifiyle herhangi bir kitabı bulabilirdim ama sık sık sabah evden çıkarken kapıyı ardına kadar açık bırakıyordum (yan komşum Bayan Hazelbury ilk birkaç seferde evime hırsız girdiğini sanarak kütüphaneyi aramış, sonrasında kapıyı kapatıp geçer olmuştu). Rose dalgınlığımın beni daha sevimli kıldığını söylüyordu ama ben bu duruma çok sinir oluyordum. Kendi aklımı bilmemekten, kendime güvenememekten nefret ediyordum, güvenilmemesi gereken biri olmama rağmen.

"Neyse, boş ver," dedi gülümseyerek. "Yemekten sonra alırım."

Buzdolabından önceden hazırladığı kinoa salatasını çıkarıp masaya koydu. "Haydi," dedi. "Bana günün hakkında bir şey anlat!"

Kelime seçimi için Rose'a minnettardım. Çoğu insan, Günün nasıl geçti? diye sorardı ki bu sinir bozucu derece karmaşık bir soruydu. Birine gününüz hakkında *bir şey* anlatmak daha basitti. Rose'a kütüphanedeki muhtemel evsizle karşılaşmamı anlatmayı düşündüm ama bu başka sorulara yol açabileceği için farklı bir konu seçtim. "Kitaplarda geçen küfürlerin üzerini kimin çizdiğini buldum," dedim.

Rose salatayı kaşıtırırken, "Aa, öyle mi? Kimmiş?" diye sordu.

"Bayan Millard," dedim. "Emekliler topluluğundan. Çene-

sinde tüylü ben olan kadın. Kitap kulübü buluşmaları bittikten sonra aldığı kitaplardan birini iade ederken ben de oradaydım. Çizikleri görüp sordum. İtiraz etmeyince o kopyanın yenisini almamız için bize ödeme yapması gerektiğini ve üzeri çizilmiş başka kopyalar görürsem kütüphane kartının geçici olarak iptal edileceğini söyledim!"

"Aferin sana, Memur Castle."

Teknik olarak "Komiser" demesi gerekirdi ama ne kastettiğini anlamıştım. "Hiç kimse benim gözetimim altında kütüphane mülküne zarar veremez."

Gülümsedi. Rose çok güzeldi. Oval yüzü, iri gözleri ve fındık rengi saçları olan minyon bir kadındı. İkize benzemiyorduk (çoğu insan da böyle söylerdi). Ben dar yüzlü, kızıl-sarı saçlı, uzun boyluydum. Aslına bakarsanız aramızdaki tek fiziksel benzerlik gözlerimizin rengiydi. Beyaz bir kumsalda denizin sığlık yeri gibi apaçık mavi (Rose'un eski erkek arkadaşı rengi böyle tarif etmiş, ben de şimdiye kadar duyduğum en iyi tarif olduğunu düşünmüştüm).

"Neredeyse tamam," dedi Rose, şeker iğnesiyle çubuğunu alarak.

Rose insüline bağımlı diyabet hastasıydı, yani pankreası, bedenün işlevlerini yerine getirebilmesi için gerekli insülini üretmiyor ya da çok az üretiyordu. Vücudundaki insülin eksikliğini telafi etmek için kendine günde iki kere insülin iğnesi yapması, günde on kereye kadar da kan şekerini ölçmesi ve yediği yiyeceklerle, o yiyecekleri hangi saatlerde yediğine çok dikkat etmesi gerekiyordu. Epey yorucu bir işti ama Rose hiç şikâyet etmezdi. Kan şekerine bakmak üzere parmağını delmeye hazırlanırken bana uyarı amaçlı bakış atınca her zamanki gibi evi dolaşmaya koyuldum (beni kan tutuyordu).

Aylar geçmesine rağmen Owen'ın yokluğuna alışamamıştım. Gıcık huylarına karşın onu severdim; beklenmedik zamanlarda kolunu omzuma atar, bana ismimle hitap etmek yerine ismimin hayal gücünden yoksun varyasyonlarını kullanırdı: "Fercik",

“Ferndız”, “Ferminatör”. İnsanın kimi seveceğini seçememesi benim için her zaman dünyanın en büyük gizemlerinden biri olacaktı. Mutfağa geri dönerken az kalsın ayakkabı ve katlı elbise çantasıyla yarı dolu hâlde yerde açık duran bavula çarpacaktım. Onu görünce midem kasıldı.

Rose cuma günü dört haftalığına Owen’ın yanına gidiyordu. Tam bir aylığına. Rose’un heyecanlı olduğunu bildiğim için heyecanlanmaya çalışıyordum ama daha önce hiç dört hafta ayrı kalmamıştık; Rose’la Owen evlendiğinde bile öyle olmamıştı çünkü Tayland’da evlenmiş, ardından düğüne katılan tüm davetlilerle birlikte (buna ben de dahil) “grup balayı” yapmışlardı. O yokken olabilecekleri düşünmemeye çalışırken elbette aklıma o gece geldi ve birdenbire başka bir şey düşünemez oldum. Gitmesini istemiyordum.

“Yemek hazır!”

Elbise çantasının ucunu bavula geri koyarken gözüme bir şişe ilişti. Pembe etiketinde iri memeli, şişkin karınlı kadın gövdesi olan bir ilaç şişesiydi bu. Elime alıp üzerindeki yazıları okudum: ELEVIT. HAMİLELİK SÜRESİNCE SİZİ DESTEKLER.

“Fern? Yemek diyorum!”

Ayağa kalktım. “Hamile misin, Rose?”

Doğrusu saçma olmazdı. Rose yirmi sekiz yaşındaydı ve bu da çocuk doğurmak için ideal yaş sayılırdı. Otuz yaşından sonra doğurganlığın azaldığından bahseden televizyon programları izlemiştim. Doktorlar, evli veya sevgilisi olup çocuk isteyen kadınların çocuk yapmaya mümkün olduğunca erken başlamasını öneriyorlardı. Şaşkınlığım geçince içimde heyecana benzer bir şey hissettim. Çocuk. Çocuklara hep düşkün olmuşumdur. Onların karmaşıklıklardan uzak doğaları, gizli niyetleri olmadan açık konuşmaları beni hep çekmiştir. Elbette, çocuğumun olmayacağını uzun zaman önce kabullenmiştim ama Rose’un çocuğunun olması bunun yerini tutardı.

Mutfağa döndüğümde onu baştan ayağa süzdüm. Kilo almış gibi görünmüyordu. Gerçi yaygın inanışa göre sabah bulantıları

ilk aylarda kilo alımını engelliyordu. Belki de Rose son haftalarda keyifsizdi, eskiden sevdiği yiyecekleri yiyemez olmuştu ama bunu sır olarak saklıyor, söylemek için özel bir an kolluyordu? İyi de Owen gideli aylar olmuştu. Hamile olması onun için ne anlama gelirdi?

Kısa bir duraksamanın ardından, "Anlaşılan Elevit'i görmüşsün," dedi. "Doktorum hamile kalmaya çalışıyorsam o ilacı kullanmaya başlamamı önerdi. Maalesef," dedi, "henüz kalmadım."

"Yani... hamile kalmaya çalışıyorsun, öyle mi?" diye sordum.

Tabakları alıp masaya götürdü. "Aslında sana şeyde söyleyecektim... söyleyecek bir şey olduğunda. Meğer hamile kalmak düşündüğüm kadar kolay değilmiş."

"Ah." Masaya oturdum. "Diyabet yüzünden mi?"

"Yok. EYY diye bilinen bir rahatsızlığım varmış. Erken yumurta yaşlanması."

Salata sosunu uzattığında başımı iki yana salladım.

"Erken yumurta yaşlanması," diye tekrarladım. Gözümün önünde ak saçları, kırış kırış kabukları ve minicik bastonları olan bir dizi yumurta canlandı. "Erken yumurta yaşlanması ne?"

"Kısacası, bende kırk yaşında bir kadının yumurtaları var," dedi. "Kaliteleri iyi olmadığı gibi sayıları da az. Tüp bebek yöntemini deneyebiliriz ama onun için de döllenecek iyi yumurtanın olması lazım. Şu dönemde yumurtaların bu süreci atlatıp atlatabileceğinden emin değiller."

Yumurtaları bu sefer hasta yataklarında yan yana yatarken hayal ettim. Ölüm döşeginde bir dizi muhtemel yeğen. "Çok üzücü."

Rose çatalını bıraktı. "Evet," dedi. "Çok üzücü, değil mi?"

"Peki... sende bu... rahatsızlık varsa bende de var mıdır? İkiziz ya?"

Ama elbette endişeli değildim. Sağlığına önem veren biri olarak son derece sağlıklıydım. Kişisel bakım rutinimde yılda bir kez check-up, yılda iki kez dişçi ziyareti, iki yılda bir sme-

ar testi ve meme kontrolü yer alıyordu. Egzersiz rutinimde her gün evden işe, işten eve yürümek vardı, toplamda beş kilometre ediyordu. Ayrıca haftada iki kez karate yapıyordum. Karateye ek olarak her sabah yarım saat vinyasa yoga yapıyordum; kas germe ve zihin açma da dahil birçok yararı vardı. Yani erken yumurta yaşlanması endişe duymam gereken bir şey değildi. Hem hamile kalmak gibi bir planım yoktu; hiç hamile kalmamıştım. Hayatım boyunca üç buçuk kez seks yapmıştım (buçuk ilk seferimdi ve ona buçuk demek bile fazlaydı). Üç buçuğun üç buçuğu da aynı adamlaydı; on yıl önce dört aylığına çıktığım tıp öğrencisi Albert, tabii bizimkine “çıkamak” denirse, çünkü biz hafta sonlarımızı birlikte ders çalışarak, sudoku denen tuhaf oyunu oynayarak ve elbette seks yaparak geçirirdik. İtiraf etmeliyim ki Albert’la tanışmadan önce de seksi merak ediyordum ama tuhaf ve hiç de keyifli olmadığını öğrenmek beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Albert benden biraz daha fazla sevmiş gibiydi ama aşk romanlarında okuduğum o baş döndürücü hazza ikimiz de ulaşamamıştık. Yine de onunla sudoku çözmeyi seviyordum, o da seviyor gibi görünüyordu, dolayısıyla, dört ay sonra birdenbire telefonlarıma dönmemeye, kütüphanede beni görünce yüzünü çevirmeye başlayınca çok şaşırmıştım. Durumu Rose’a anlattığımda, erkeklerin vefasız olabildiklerini söyleyerek beni teselli etmişti ki Amerikan gençlik dizilerine bakılırsa haklıydı, o yüzden çok üstünde durmamıştım. O olaydan sonra erkeklerle uğraşmayı tamamen bırakmış, *bebekleriyse* hiç düşünmemiştim.

Ben bebek büyütecek yeterlilikte değildim, o kadar. Bunu kabullenmişim. Ama birdenbire bebeklere olan ilgim artıverdi. Eğer benim yumurtalarım *gençse*... belki de bir işe yararlardı? Bu, Rose’a, benim için yaptığı onca şeyin karşılığını verme fırsatı olabilirdi.

Genel olarak iyi uyuyamıyordum. Bu durum canımı çok sıkıyordu. Özellikle de iyi uyku üzerine yazılmış tüm kitapları okumuş, tüm tavsiyeleri uygulamışken. Her gece aynı saatte yatıyor, düzenli olarak spor yapıyor, öğleden sonra ekranlardan ve kafeinden uzak duruyordum. Ama yine de sorunum devam ediyordu. Sanki karmanın bana acıması yok gibiydi.

Uyumamda sıkıntı yoktu, asıl sıkıntı uyanmamdı. Gece bir kere, iki kere, bazen üç kere kalkıyordum. Bedenim kaskatı kesilmiş, nefesim daralmış hâlde birdenbire uyanıveriyordum. Genellikle yan dönmüş, çarşafı boğmak istercesine sımsıkı tutmuş vaziyette oluyordum. Yeniden uykuya dalacak kadar sakinleşebilmem için en az bir saat derin nefes almam gerekiyordu.

Hiçbir zaman filmlerdeki gibi çılgılık atarak uyanmıyordum. Sessizlik bir bakıma en kötü tarafıydı. Bana on iki yaşımıdayken o korkunç şeyi yaptığım nehirdeki sessiz geceyi hatırlatıyordu.

Kütüphanede çoğu gün öğle yemeği için yarım saat ara verir, o arada da iş arkadaşlarımla öğle yemeği muhabbetlerinden kaçınabilmek adına (genelde işe yaramazdı) masamda ballı sandviç ve müsli bar yerdim. Ama cuma günleri farklıydı. Cuma günleri öğle yemeğinde çoğu iş arkadaşım Brighton Otel'e giderdi. Bu-

günkü grup Gayle, Linda, Bernadette ve Trevor'dan oluşuyordu. Yani "sosyal olanlar" dan. Birimizin kalıp kütüphaneye "göz kulak olması" gerekiyordu, ben de bunu her hafta memnuniyetle yapıyor, huzurun ve sessizliğin tadını çıkarıyordum. Yine de iş arkadaşlarımla binadan çıkmadan önce onlara katılmak isteyip istemediğimi sormalarını, cevabımı takiben, "Sen bilirsin," demelerini içeren ritüeli seviyordum. O gün de her şey olağan akışında ilerliyordu. Her zamanki gibi, "Hayır, teşekkürler," dedim ama Carmel, "Sen bilirsin," demek yerine, "Bizimle gelersen belki hoşuna gider, Fern," dedi.

Carmel benim patronumdu. İnce yapılı asık suratıyla eski İngiliz romanlarındaki şakadan anlamayan yatılı okul müdirelerine benziyordu. Nefesi kahve kokardı, çenesinde tüyler vardı ve mesaisinin çoğunu kitap taşıdığı arabayı oradan oraya iterek ve kendisinden kitap tavsiyesi isteyenlere oflayarak geçirirdi. İşimizin kitapları yerlerine koymak ve insanların fotokopi makinesini kullanmalarına yardım etmek olduğunu söylerdi. (Bir keresinde bana, "Kütüphaneler kitaplardan ibaret değildir," demişti, ben de kahkahalarla gülmüştüm. Yatılı okul müdirelerinin aksine espri anlayışına sahipti.)

Eski patronum Janet'in yüzü yuvarlak ve gülekti, kocaman memeleri vardı ve savaş sonrası revirlerde askerlere bakan şefkatli başhemşirelere benziyordu. Janet kütüphanedeki her kitabı okumuştı ve biz çalışanlara cehalet ve hayal gücü eksikliği savaşında ön cephede çarpışan askerler olduğumuzu söylerdi. Bunu Carmel'a söylediğimde, karışık bir matematik problemi çözme-ye çalışır gibi kaşlarını çatmıştı.

Şimdi ısrarcı bir sesle, "Fern?" dedi. "Bana bakar mısın, lütfen?"

Gözlerimi bilgisayarımdan ayırmadan hızlıca yazmaya başladım, sanki Carmel'a cevap vermek için bile olsa ara veremeyecek kadar önemli bir şeyle meşgulmüşüm gibi. Bu taktik yüzde elli oranda işe yarardı. Harika bir oran olmayabilirdi ama klavyeye takır takır yazarak bununla sessizliği ve tepemde dikilen

beklentiği bastırmayı rahatlatıcı buluyordum. Sessizlik uzarken sonunda Gayle yardımına koştı: "Pekâlâ! Rezervasyonumuzun iptal olmasını istemeyiz, öyle değil mi? Linda, Carmel'in çantasını al."

Yazmaya devam ettim. Göz ucumla Carmel'in hâlâ bana baktığını görebiliyordum ama neyse ki Gayle onu binadan çıkan kişilerin arasına karıştırdı ve gittiler.

Sonraki bir saat kütüphane boştu, ben de fırsattan istifade bilgisayarda biraz daha araştırma yaptım. Tam bir kitap fanatığı olsam da söz konusu araştırma yapmak olunca internetten daha faydalı bir araç olmadığını ben bile kabul ediyordum. Rose bana doğurganlık sorununu anlatalı üç gün, Londra'ya giden uçağa bineli on iki saat oluyordu. Bu süreyi, kardeşinize bebek doğurmanın neleri içerdiğine dair kapsamlı bir araştırma yaparak geçirmiştım. Meğer sayısız seçenek varmış. Geleneksel taşıyıcı anne olabiliydiniz, o durumda kendi yumurtanız kullanılırdı... ya da gestasyonel yöntemle başvurabiliydiniz, o durumda da donör yumurtası laboratuvar ortamında döllenilerek rahminize yerleştirilirdi. Kendi yumurtanızı kullanırsanız babanın spermının vücudunuza yerleştirildiği yapay döllenmeyle hamile kalırdınız... ya da önceden döllenmiş yumurtanın rahminize yerleştirilmesiyle gerçekleşen tüp bebek yöntemine başvurabiliydiniz. Bazı durumlarda taşıyıcı anne sperm donörü olacak kişiyle cinsel ilişkiye girerdi ama bu son derece nadirdi ki öyle olması içimi inanılmaz rahatlatı. Owen'ı ne kadar sevsem de, o her ne kadar kendi sperminin kullanılmasını tercih edecek olsa da onunla cinsel ilişkiye girme düşüncesi korkunç derece nahoştı.

Etraflıca düşündükten ve bir çalışma tablosu açıp her bir seçeneğin artılarını eksilerini çıkardıktan sonra Rose'a bebek doğurmanın en kolay yolunun Owen dışında bir adamdan doğal yollarla hamile kalmak olduğuna karar verdim. Bu yöntem sayesinde ne fahiş fiyatlar ödememe ne tıbbi tedavi görmeme ne de Rose'la Owen'ı dahil etmeme gerek kalacaktı. Hatta hızlıca hamile kalabilirsem Rose Londra'dan döndüğünde ona hamile-

liğimle sürpriz yapabilirdim! Ne sevindirici karşılama olurdu! Elbette bunun için önce cinsel ilişki yaşayacağım bir adam bulmalıydım ama çok da zor olmasa gerekti. Erkekler cinsel ilişkiye çok düşkünlerdi. Anladığım kadarıyla onları hemen her barda ve pub'da tek gecelik ilişki yaşayabilecekleri kadınlar ararken bulmak mümkündü. Ama ne yazık ki ben bara ya da pub'a gitmiyordum. Yine de erkekler şüphesiz başka yerlerde de toplanıyordu.

Diğer çalışanlar üzerlerinde bira ve sarımsak kokusuyla ve giderlerken olduğundan birkaç desibel daha yüksek sesle konuşarak döndüklerinde ben hâlâ araştırma yapıyordum. Buna bir süre daha devam ettim çünkü herkesin ortadan kaybolmasına bakılırsa yaptığım şeyden rahatsızlık duymuyorlardı. Hatta Carmel ve yanından ayırmadığı arabası bile öğleden sonrasının büyük bölümünde görünmemişti. Bu yüzden araştırmama devam ediyor, Tinder diye bir çevrimiçi arkadaşlık uygulamasını çözmeye çalışıyordum ki masanın önünde bir ziyaretçi belirdi.

“Yazıcıyı çalıştıramıyorum.”

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Danışmaya sorulan soruların yüzde doksan dokuzu yazıcılar ve fotokopi makineleri hakkındaydı. Fotokopi makineleri hakkındaki sorular en kötüsüydü çünkü her kütüphane üyesinin çirkin küçük bir karta jeton yüklemesi ve o kartı hesabına bağlaması gerekiyordu ki bu, ben de dahil, kimsenin başarılı biçimde nasıl yapacağını bilmediği bir işlemdi. Dolayısıyla bu tür sorularla muhatap olmamayı tercih ediyordum. O soruları anlamamam bir yana, tarif edilmez biçimde sıkıcıydılar. Son dönemde ne zaman bir üye yazıcılar ya da fotokopi makineleri hakkında bir soru sorsa birinin beni çağırdığını duymuş gibi yapıp izin istiyordum. Tam yine bunu yapacakken masaya gelen kişinin aksanını ve kusursuz telaffuzunu tanıdım.

“Wally!”

Gülümsedi, çekingen bir gülümsemeydi ama kendimi dişlerine bakarken buldum. Düz, beyaz ve muntazam görünüyordlardı. Aralarında yiyecek artığı yoktu... Anlaşılan tırnaklarına bak-

tığı gibi dişlerine de bakıyordu. Bu dişleri önceki gün görseydim onu evsiz sanmazdım (gerçi üzerinde hâlâ o bere ve bol kot pantolon vardı).

“Bereyi hâlâ takıyorsun,” dedim.

Wally duraksadı ve hâlâ yerinde olup olmadığını yoklar gibi beresine dokundu. “Şey... evet.”

Sesi alınmış gibiydi. İnsanların alındığı şeyler ne kadar hayret vericiydi. Mesela birine yaşını ya da kilosunu sormak en büyük kabalıkmış ki bence çok mantıksızdı. Tamamen göz önünde olan bir şeyi saklamaya çalışmanın anlamı neydi? Yine de böyle kurallar vardı ve herkes ne sorup ne soramayacağını biliyor gibi görünüyordu. Benim dışımda herkes.

“Amerikalısın,” dedim bunun a) ayıp olmadığını, b) bere yorumunu unutturmasını umarak.

Wally başıyla onaylamakla yetindi. Bakışları tıpkı geçen seferki gibi sol omzumun hemen üzerindeydi. Aslında bunu sorun etmiyordum. Bazı insanlar göz teması kurmaya o kadar istekli oluyorlardı ki başka tarafa bakabilmek rahatlatıcıydı.

“Seni Oz diyarına getiren nedir?” diye sordum. Ben böyle esprili bir soru sormaktan memnun olmuşken Wally hiç de etkilenmiş benzemiyordu.

“Annem Avustralyalıydı,” dedi. “Babam Amerikalı. Çifte vatandaşlığım var.” Gözlüğünü yukarı itti. Tuhaf bir biçimde bile olsa son derece yakışıklıydı. Bunu yeni fark etmeme şaşırmıyordum; birinin yakışıklı olduğunu fark etmem genelde zaman alırdı. Geçenlerde Rose’a, Bradley Cooper’ın *A Star Is Born*’da fena görünmediğini söylediğimde gülmekten katılmıştı. (“Anca mı fark ettin?” demişti gözyaşlarını silerken. Açıkçası insanların neden öyle hissettiklerini etraflıca düşünmeden anlık hükümler vermesi bana daha gülünç geliyordu.)

Tam da bu sırada Gayle yanıma gelecek zamanı buldu ve Wally’ye yardıma ihtiyacı olup olmadığını sordu. Normalde Gayle’ın imdadına koşmasma minnettar olurdum ama bugün sinir oldum çünkü adama neden danışmaya geldiğini hatırlattı.

"Ah, evet," dedi talebini bana bir kere daha yönelterek. "Yazıcı."

"Yazdır tuşuna basmayı denediniz mi?" Sesimdeki bıkkınlığı gizleyemedim.

"Evet."

"Peki, doğru yazıcıya bağlı olup olmadığına baktınız mı? Duvarıda her birinin numarası asılı."

"Baktım."

Ağ çöktü desem mi diye düşündüm. Birkaç hafta önce öyle bir durum yaşadığımızda bana yöneltilen tüm yazıcı ve fotokopi makinesi sorularına bu harika yanıtı vermiştim. Ama ne yazık ki ağ uzun süre "çökük" kalmamıştı. Tam bu bahaneyi deneyecekken Carmel'in az öteden bizi izlediğini gördüm. İç çektim. "Tamam, bir bakalım."

Wally'nin peşinden bilgisayarının olduğu yere doğru ilerledim. Onu ilk gördüğümde sıska olduğunu düşünmüştüm ama şimdi arkasında yürürken sandığımdan daha atletik olduğunu fark ediyordum. Endamı bana Başkanlar Kupası sırasında televizyonda izlemekten keyif aldığım golfçüleri hatırlatıyordu. Geniş omuzlar, dar gövde, sıkı popo. Wally'nin dizüstü bilgisayarına varana kadar bu manzaranın tadım çıkardım ama oraya varır varmaz içim sıkıldı. Yazdır tuşuna bastım, o işe yaramayınca birkaç ayarla oynadım. Birkaç dakika daha bu şekilde oyalanıp ona sorunun ne olduğunu bulamadığımı, daha sonra tekrar gelmesini söylemeye karar verdim. Bu sırada Carmel izliyorsa diye sanki bir şey düşünüyormuşum gibi ekrana kaş çatarak bakıyordum. Düşünüyordum da. Tinder'ı düşünüyordum. Fotoğrafımın olduğu bir hesap açmam gerekiyordu ki çok da zor olmasa gerekti. Gayle'dan fotoğrafımı çekmesini isteyecektim. Sonra da taliplerimi inceleyecektim. Yakışıklı biri olması iyi olurdu, bebek için tabii. Zeki biri. Sağlıklı biri.

"Ne yapıyorsun sen?" diye sordu Wally. Carmel hâlâ etrafta olduğundan bunu sorması beni kızdırdı.

“Ne yapacağım?” dedim sinirle. “Belgeni yazdırmaya çalışıyorum!”

Başka tuşa basmamla ekranda bir belge açıldı. “Rocco. Ryan,” dedim belgenin üstündeki ismi okuyarak. Belgenin kalasına baktım. Bir tür teklifnameye benziyordu. Ekranda referans listesi vardı. Onları inceledikten sonra şaşkınlık içinde Wally’ye döndüm. “Sen bilgisayar programcısı mısın?”

“Evet.”

“Ne diye benden bilgisayar tavsiyesi istiyorsun o zaman?”

“Senden bilgisayar tavsiyesi istemedim ki,” dedi. “Yazıcı konusunda yardım istedim.”

“Aynı şey.”

Wally ofladı. “Bu şekilde bir yere varamayız.”

Birrrr yerrrrre. Varrrrrrramayız. Öfkeme rağmen Wally’nin tonlaması hoşuma gitmişti. Dudaklarını kayıtsızca hareket ettirmesi, heceleri belirgin biçimde telaffuz etmesi, r’leri bastırarak söylemesi... çok hoştu. Gözlerimi yumdum. “Birrrr yerrrrre...”

Karşımızda oturan yaşlı adam, “Hanımefendi, bir bakar mısınız?” dedi. “Bilgisayarı kullanamıyorum.”

Gözlerimi açtım. “Bana sormayın! Bilgisayar programcısı olan o.”

Adam Wally’ye bakınca Wally gözlerini devirdi ama yine de adamın bilgisayarının önüne çömeldi. Bir dakika sonra adam Wally’ye teşekkürler yağıdıyor, o da o muhteşem Amerikan aksanıyla, “Rica ederim,” diyordu. Rrrrrrica. Ederrrrrim. Adam Wally’ye gülümsediğinde, o da onu başıyla selamladı.

Bu manzarayı görünce aklıma bir fikir geldi.

“İşe ihtiyacın var mı? Burada çalışabilirsin! Yazıcı ve fotokopi makinesi uzmanı olursun! Bu civarda mı oturuyorsun?”

Gözlüğünü yukarı itti. Bunu şaşırtıcı bir sıklıkla yapıyordu. “Sayılır.”

“Sayılır mı?” İnsanların bir şeyi şak diye anlayabilmesine şaşırmaktan asla vazgeçmeyecektim. Çünkü benim anlamam için önce ifadeyi tüm açılardan değerlendirmem, sonra, eğer müm-

künse, doğru yorumladığımdan emin olmak için söyleyen kişiye soru formunda tekrarlamam gerekiyordu. Yanlış anlayabileceğimin her zaman farkındaydım ki deneyimlerime dayanarak söylüyorum, sonucu felaket olabilirdi. “Sayılır derken ne demek istiyorsun?”

“Minibüsümde yaşıyorum. Şu anda kütüphanenin önünde duruyor. Yani... bu civarda oturuyor sayılırım.”

“Minibüsünde yaşıyorsun,” dedim bu acayip bilgiyi kavramaya çalışarak. “Yani... *sahiden* evsizsin.”

“Evsiz değilim.”

“Ama evde yaşamıyorsun. Bu seni evsiz yapmaz mı?”

Tuhaf bir biçimde zafer kazanmış gibi hissediyordum. Evsiz olduğunu varsayarak yanıldığımı düşünmek beni tedirgin etmişti. Yanlış anlamaya meyilli biri olduğumu biliyordum ama kendi muhakeme yeteneğime güvenemeyeceğime dair bir örneği daha egale etmeyi başardıysam bu, kesinlikle zafer sayılırdı.

“Teknik olarak *dörtduvarsızım*,” dedi Wally. “Ama minibüs benim evim. Ayrıca bil diye söylüyorum, minibüste yaşamamanın birçok avantajı vardır.” Parmaklarıyla tek tek saydı. “Minibüsler hesaplıdır.” (Başparmak) “Karbon ayak izleri düşüktür.” (İşaretparmağı) “Hem bireysel özgürlük...” (Ortaparmak) “... hem de seyahat özgürlüğü sağlarlar...” (Yüzükparmağı) “... böylece uzaktan çalışabilir, çalışma saatlerimi kendim belirleyebilirim.” (Serçeparmak. Ardından ellerini ceplerine geri soktu.) “İş tekli-fin için teşekkürler ama serbest çalışmayı tercih ederim.”

Aksarı yerine sözlerine odaklanmaya çalıştım ama çok zordu. “Yani sen... isteyerek mi minibüsünde yaşıyorsun? Başkaları da mı isteyerek minibüste yaşıyor?”

“Tabii ki. Instagram’da ‘minibüshayatı’ etiketine bak. Benim yaşlarımda birçok kişi minibüste yaşıyor.”

Şaşkınlıkla bakakaldım. Wally benimle yaşıt görünüyordu, belki bir iki yaş büyüktü. Otuz yaşlarında birinin –hem de bir bilgisayar programcısının!– böylesine alışılmışın dışında bir yaşam tarzım benimsemesi şaşılacak şeydi.

“Peki... ne tür bir minibüs bu?”

“Kombi. Yatağım, küçük bir mutfak, bir de yemek masam var. Banyo için kamu tesislerini kullanıyorum, tıpkı buradaki gibi. Çamaşırlarım için çamaşırhaneleri kullanıyorum. Bulaşıklarımı şişe suyla yıkıyorum. Yani insanların düşündüğü kadar zor değil.”

Hâlâ ikna olmamıştım. “Nerede duruyor?”

“Şu anda kütüphanenin otoparkında. Geceleri Wilson Caddesi’ndeki Birleştirme Kilisesi’nin otoparkına park ediyorum, insanların orada gece boyu kalmasına izin veriyorlar. Gündüzleri gün boyu park edebileceğim bir yer bulmaya çalışıyorum, bulamazsam iki saatte bir yer değiştiriyorum.”

“Kulağa çok... meşakkatli geliyor.”

“Bu bir yaşam stili,” dedi.

“An-ladım.” Başım la onaylarken ikna olmadığımı göstermek için gözlerimi kocaman açtım. “Neyse, maalesef sana yardımcı olamayacağım. Tabii kitap tavsiyesi istemiyorsan?” Keyfim hemen yerine geldi. “Ne tür kitaplar okumayı seversin, Wally?”

Kaşlarını çattı. “Ah. Gerek yok, teşekkürler.”

“Gerek yok, teşekkürler mi?”

“Ben pek... okumam.”

Şaşakaldım. “Pek okumaz mısın?”

Okumayan insanlar olduğunu elbette biliyordum. Okuyamayacak kadar meşgul olduklarını söyleyip aslında tüm vakitlerini Netflix izleyerek ya da sosyal medyada gezinerek geçiren insanlar vardı. İşte çok fazla okuduklarından evde *okuyamadıklarını* söyleyen insanlar vardı. Gerçekten okuma bilmeyen insanlar vardı. Ama ekrandaki belgeye bakılırsa Wally okuma biliyordu. Bu yüzden şaşırmıştım.

“Okuma biliyor musun?”

Ona hakaret etmişim gibi baktı. “IQ seviyem yüz kırk bir.”

“Hı hı.”

“Çocukken çok okurdum,” dedi dalgın diyebileceğim bir tavırla. “Bir yerden sonra bıraktım.”

“Çocukken en sevdiğin kitaplar hangileriydi?”

Bir süre düşündü. “Hım, *The Outsiders*’ı çok sevmiştim mese-la. *The Chocolate War*. *To Kill a Mockingbird*...”

“Senin için mükemmel kitabı biliyorum!” diye lafını kestim ve Kurgu bölümüne gidip *Jasper Jones*’un bir kopyasını aldım. Yanına döndüğümde, “Bu kitap okuma aşkını körükleyecek,” dedim. “Birçok önemli ödül kazandığı gibi onlarcasında da finale kaldı. Dahası, 2017’de filmi çekildi.” Kitabı, bilgisayarının yanında duran defterinin üstüne koydum. “Sana kütüphane kartı çıkarmamı istersen memnuniyetle yaparım.”

Beni normalden uzun bir süre süzdü. Sonra bakışları yumuşadı. “Özür dilerim, adın neydi?”

“Fern. Fern Castle.”

“Ben de Rocco.”

El sıkışmak ister gibi elini uzatınca kollarımı göğsümde kavuşturdum.

“Ah, mümkün olduğunca insanlara dokunmamaya çalışıyorum. Ellerimizde yüz elli farklı türden ortalama üç bin iki yüz bakteri taşıdığımızı biliyor muydun? Buna dışkı bakterileri de dahil! Kütüphanede tanıştığım herkesle el sıkışırsam sürekli hasta olurum, bulaşabilecek hastalıklardan bahsetmiyorum bile.” Karabinayla tulumuma tutturduğum seyahat boy antibakteriyel spreyimi alıp ellerime sıktım. “Sen de ister misin?”

“Ah, gerek yok... Şey, tabii olur, teşekkürler,” dediğinde birazını avucuna sıktım. Ellerini ovuşturdu. “Pekâlâ, şu yazıcıyı çalıştırabiliyor muyuz diye bir baksak mı?”

Carmel şu anda çocuk kitapları bölümündeydi, Linda’nın, kütüphanede olmaktansa top oynamayı tercih edecekmiş gibi görünen dört oğlan çocuğunun annesine kitap tavsiyelerinde bulunmasını izliyordu (tam Paul Jennings ya da Andy Griffiths önerilecek çocuklardı, gerçi bana sorarsanız isminde “Osuruk” geçen herhangi bir kitap da önerilebilirdi). Yani şimdi ortadan kaybolmanın tam zamanıydı. Tam başımı yana yatırıp uzaklara

doğru bakarak birinin bana seslendiğini duymuş gibi yapacak-ken aklımda bir şimşek çaktı.

Wally tuhaf biçimde de olsa yakışıklıydı. IQ seviyesi doğruysa beyni çalışıyordu. O zaman geriye tek bir şey kalıyordu...

“Sağlığın nasıl, Wally?”

Bakışlarındaki yumuşaklığın yerini şüphe aldı. “Harika. Her sabah on kilometre koşarım.”

Gülümsedim. Kütüphanenin bilgisayar hizmeti ilk defa işime yaramıştı. Wally de tereddütle bana gülümsedi, ta ki ben sonraki sorumu sorana kadar.

“Benimle çıkmak ister misin?”

Gülümsemesi soldu.

. . .

ROSE INGRID CASTLE'IN GÜNLÜĞÜ

Terapistim şehir dışındayken de yazmaya devam etmemi önermişti. Owen'ı yeniden görmenin içimde evliliğimiz ve çocuk sahibi olma arzuma dair güçlü duygular uyandırabileceğini söylemiş, bu duyguları kâğıda dökmenin faydalı olabileceğini tavsiye etmişti. Hem uçakta izlenebilecek tüm filmleri izlediğim için yapacak daha iyi bir işim yok!

Bu buluşmadan delicesine korkuyorum. Tabii ki iyi geçmesini istiyorum. İyi geçtiğini *hayal* ediyorum. Hayallerimde Owen beni gördüğüne çok seviniyor. Beni arayıp sormamasının nedenini, ondan çok uzakta olduğum için benimle konuşmanın ona acı verdiğini söyleyerek açıklıyor. Ama böyle hayaller kurmam, gerçekte de böyle olacağını beklediğim anlamına gelmez. Aptal değilim. Owen'ın ziyaretime sıcak bakmadığının farkındayım. Beni Londra'ya evliliğimizi tamamen bitirmek için çağırmış olabileceğini bile düşündüm. Belki de onu yüksek sosyeteden güzel bir İngiliz gülünün kolunda bulurum. İşin tuhafı, eğer öyle bir şey olursa, bir yanımdan bundan memnun olur. Çünkü bunu hak ettiğimi düşünüyorum.

Böyle düşünmemin sebebi elbette annem. Aslında derine inersek, yaptığım her şeyin sebebi annem. Daha el kadar çocukken bize sevginin koşullu olduğunu öğretti. Sevgisini kazanmak için konserdeymişçesine performans sergilememiz gerekiyordu. Gülümse, sevimli ol, komik şeyler söyle. Senden tam olarak ne yapmanı istediği bil... ve tam olarak onu yap.

İnsanların Fern'le beni sevimli bulmalarına bayılırdı çünkü bu onu iyi gösterirdi. Altı yedi yaşlarımızdayken şehirde gezmeye çıktığımız zamanı hatırlıyorum. O sıralar şehrin eteklerinde yer alan sosyal konut

blokundaki küçük bir dairede oturuyorduk. Annem o evden nefret ediyor, sürekli oradan kaçmak istiyordu, dolayısıyla sık sık şehre günübirlik geziler yapıyorduk. O günkü gezimizde, trampet çalan bir sokak sanatçısının önünden geçerken Fern durup dans etmeye başladı. Annemin acelesi vardı, o yüzden fark etmedi ve yürümeye devam etti. Fern'ü elinden tutup yürütmeye çalıştığımda o iki elimi birden tutup gülerek beni döndürdü.

"Şu kızlara bakın," dedi biri.

"Ne kadar tatlılar!" diye atıldı bir diğeri.

Bir iki dakikaya kalmadan etrafımızı bir kalabalık sardı ve bize alkış tutmaya başladılar. Hiç dans dersi almamıştım, ikimiz de almamıştık ama o zaman bile Fern'de büyüğü bir şey olduğunu biliyordum; altın rengi saçları, uzun uzuvları, gözlerindeki katıksız neşe... Melek gibiydi.

"Bunlar kimin kızları?" diye sordu biri. İnsanlar beklenti içinde etrafa bakındılar. Benimse midem düğümlenmeye başlamıştı bile. Annem yanında olmadığımızı anladığında küplere binecekti.

"Benim kızlarım," diye geldi sesi.

Fern'le beraber arkamıza döndüğümüzde annem yüzünde kocaman bir gülümsemeyle elini kaldırıyordu. "Benim küçük balerinlerim onlar! Her zamanki gibi gösteri sergiliyorlar." Kalabalığa göz devirerek güldü.

"Kızma onlara, annesi," dedi biri. "Önlerinde büyük bir gelecek var."

Annem insanların övgülerini kabul ederek ilginin tadını çıkardı. İltifat almak, onu daima mutlu eden ender şeylerdendi. Yine de tam anlamıyla rahatlayamıyordum. Şu anda gülümsüyor olabilirdi ama eve döndüğümüzde bizi alkışlamayacağından emindim. Fern de benim gibi endişeliyse bile hiç belli etmiyordu. Omuzları gevşek, yüzü sakindi. Onun adına mutlu olduğumu hatırlıyorum. Fern'ün etrafında, onu annemin korku krallığından muaf kılan aşılma bir sınır vardı. Bu sınırın, Fern'ün farklılığının bir parçası olup olmadığını sık sık merak ederdim. Ama annem farklılığına tanı konması için onu doktora hiç götürmemişti. Fern'e tanı konması ya da yardım alması onu özel kılacaktı ki bizim evimizde özel olmasına izin verilen tek kişi annemdi.

Bununla beraber Fern'ün annemden korkmaması annemin ona

karşı tehlike oluşturmadiğı anlamına gelmiyordu. Biz yedi yaşındayken bir gün Fern sehpayı çizmişti. Korkunç bir gündü. Sehpa öyle değerli bir şey değildi, muhtemelen üç kuruşa almıştık; o zamanlar eşyalarımızın çoğunu Selamet Ordusu'ndan' alırdık. Hâlâ sosyal konutta oturuyorduk ve annemin sosyal güvenlik ödenekleri –bunu bize sık sık hatırlatırdı– lüks şeyler almamıza yetmiyordu. Fern'ün yaptığı masum bir hataydı. Mutfak masasının üzeri çamaşır dolu olduğu için anneme ödevini nerede yapacağını sormuştu. Annem de ona, *Sehpada yap*, demişti. Aslında bu şaşılacak bir şeydi. Annem yedi yıldır Fern'ün annesiydi ama Fern'ün bu cümleyi nasıl yorumlayacağını hâlâ bilmiyordu. Önceden fark etseydim Fern'e engel olurdum ama ben görene kadar olan olmuştu.

“Sehpanın üzerine hanginiz yazı yazdınız?” diye kükremişti annem.

Sabahtan beri moralsizdi zaten ama şimdi öfkeden kuduruyordu. Suçu üstüme alırdım –hatta almak üzereydim– ama Fern benden önce davranarak elini kaldırdı. Bunu son derece kaygısız bir tavırla yapmıştı, yaklaşan tehlikeden tamamen habersizdi. Hatta gülümsüyordu. Bilekliğimi bilekliğine vurarak onu uyarmak için çok geç kalmıştım.

Gerginlik içinde bekliyordum. Annemin tepesi en ufak şeyde atabiliyordu; fazla yüksek sesle konuşmak, fazla alçak sesle konuşmak, ona yeterince teşekkür etmemek gibi. Sahiden kötü bir şey yaptığımızda ne yapacağını kim bilebilirdi? Belli belirsiz Fern'ün önüne geçmiş olmalıydım çünkü annemin başını sehpadan çevirerek bana ters ters baktığını hatırlıyorum.

“Ne yapıyorsun?” derken sesi değişmişti. Meraklanmışa benziyordu ama dikkatli, soğuk bir meraktı bu. “Onu korumaya mı çalışıyorsun?”

Bana bakışları buz gibiydi. İşlediğim günahı anlamam biraz uzun sürdü. Fern'e karşı sevgi göstererek, onu korumak isteyerek anneme ihanet etmiştim. Sonuçta bizim varoluş amacımız *onu* sevmekti.

“Fern'e asla zarar vermem.” Sesi buz gibiydi. “Altı üstü aptal bir sehpa. Neyim ben... canavar mı?”

“Hayır, anneciğim...”

* Yüz yirmi altı ülkedeki bağış dükkânları ve hayır kuruluşlarıyla bilinen Protestan bir uluslararası yardım organizasyonu. –çn

"Canavarlar çocuklarını besler mi?"

"Hayır."

"Çocukları için her şeyden vazgeçerler mi?"

"Hayır."

Annem tam karşıma geçince korkudan yüreğim ağzıma geldi. "Peki ya bu giysiler?" dedi tişörtümü çekiştirerek. "*Canavarlar çocuklarına giysi alır mı?*"

O anda ilk defa annemin bana vurabileceğini düşündüm. Daha önce hiç vurmamıştı. Bizi dövmemesi onun için bir gurur kaynağıydı. Önüne gelene, "Çocuklarıma tek fiske vurmadım," derdi. Bununla asıl kastettiği şuydu: Çocuk dövmek yalnızca kötü ebeveynin yapacağı bir şeydi, dolayısıyla kendisi kötü bir anne değildi. Ama o gün suratı o kadar buruşuk, o kadar öfkeliydi ki anlatamam. Sıcak nefesi yüzüme çarpıyordu. Kendimi hazırlamıştım –hatta neredeyse heyecanla bekliyordum– ki birdenbire arkasını döndü ve odadan hışımla çıktı.

Koşarak peşinden gittik. Yanına vardığımızda raflardaki eşyaları indiriyordu; kitapları, oyuncakları, ayakkabıları. "Canavarlar çocuklarına pelüş oyuncaklar alır mı?" diye bağırdı oyuncaklarımızı odanın öbür ucuna fırlatarak. "Kalem alır mı? Plastik plaj kovanı alır mı?"

Dank. Çat. Pat. İçinde küçük bir balerin olan müzik çalarlı takı kutumuzu eline aldı. Onu bize babam vermişti. Her gece ışıklar söndükten sonra onu dinlerdik. Annem bunu biliyordu elbette. Bu yüzden onu duvara fırlatıp kırıldığını gördüğünde çok mutlu olmuştu.

Yatak odamızın ortasında bir yığın kırık eşya birikene kadar durmadı. Fern'le onu izlerken, annemin yaptığı şeyin dayaktan beter olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Bunu yapacağına keşke bana vursaydı diye düşünmüştüm.

F E R N

Çocukken okulu çok severdim. Bunun birçok sebebi vardı ama en önemlileri şunlardı:

Düzenli olarak her gün gitmek.

Her zaman ne bekleyeceğimi bilmemi sağlayan ders programı.

Öğrenme.

Okuma.

Tabii okul hakkında can sıkıcı bulduğum şeyler de vardı. İnsanlar, gürültü, ışık, kokular. Ama hepsine bir çözüm bulmuştum. Sabah telaşesine yakalanmamak için okula zil çaldıktan sonra gidiyordum. Gürültünün en az olduğu ön sıralarda oturuyordum. Öğle yemeğinde sandviçimi dışarıda yiyor, ardından kütüphaneye gidiyordum. Okul çıkışı kimseyle konuşmak zorunda kalmamak için eve uzun yoldan dönüyordum. Geçici çözümlerim genel olarak işe yarıyordu. Ama her yıl hiçbir çözüm bulamadığım bir gün vardı.

Yüzme festivali.

Duyu bütünleme bozukluğu olan biri için yüzme festivali, yeryüzündeki cehennemdi. Binanın boğucu, nemli havası; tezahüratlar ve çığlıklar, cırlak takım renkleri, klorun pis kokusu. Annemi evde kalmama izin vermeye ikna edecek birçok inan-

dıncı argüman hazırlardım ama hiçbirini kabul etmezdi. *Takım ruhu içinde olmalısın, Fern, derdi. Arkadaşlarını desteklemen önemli.*

İlk yıl gözümü karartıp gittim. En azından festivalde yer almam gerekmiyordu (zorunlu spor faaliyetleri olmayan bir okula gitmenin tek avantajıydı). Sadece kenardan destek verecektim. Kulak tıkaçlarımla hazırlıklı gelmişim ama beni asıl vuran şey kokuydu. *Bu bambaşka* bir şeydi. Arka bahçe havuzlarında aldığımdan türden tuzlu su ve klor kokusu değildi oradaki. Sıcak ve ıslak; bayat ve rutubetliydi. İçeriye adımımı atar atmaz tüm gözzeneklerime nüfuz ettiğini hissettim. Su altında olmak gibiydi; ama o müthiş sessizlik olmadan. Aksine, gürültünün en beter hâliyle karşı karşıya kalmıştım. İç gürültüyle.

İçeriye girdiğimizde Rose elimi tuttu. Bunu beni rahatlatmak için yaptığını biliyordum ama tam tersine, rahatsız olmuşum. Sanki bir şey daha üzerime üşüşmüş, dikkatimi çekmeye çalışıyormuş gibi hissetmişim. Rose bizi stadyumun tepesine, en arkadan ikinci sıraya götürdü ve beni yere oturttu. Önlerdeki herkes ayakta olduğundan öğretmenler bizi göremeyecek, kimse tezahürat yapmamız için kafamızı ütülemeyecekti. Mükemmel olmasa da bu şartlar altında en iyisiydi. Boğuluyormuş gibi hissediyordum. Klor tenime, okul üniformamın sırtına, ayaklarıma yapışıyordu. Buna belli belirsiz katlanabilmişim, ta ki Rose kendi yarışlarına katılmaya gidene kadar (akıl almaz bir nedenden ötürü adını elli metre serbest yüzme yarışıyla bayrak yarışına yazdırmıştı). “Başını yerden kaldırma,” dedi gitmeden önce. “Elimden geldiğince çabuk döneceğim.”

Bir milyondan geriye dokuzar dokuzar sayarak oyalanmaya çalıştıysam da zaman geçmek bilmedi. Tam daha fazla dayanamayacağımı düşünürken Bay McIntosh yerde oturduğumu fark edip ayağa kalkmam için bana bağırdı. (Bay McIntosh fen öğretmenimdi. Dişleri sapsarıydı, nefesi soğan ve naneli şeker kokardı.) O bana kalkmamı işaret ederken bizim takım bir şey kazanmış olmalıydı çünkü birdenbire stadyumdan zafer nidaları yükseldi. Bunun üzerine, önümdeki sırada ayakta duran uzun,

beyaz denecek kadar sarı saçlı, tanımadığım bir çocuk beni kucakladığı gibi döndürmeye, "İŞTE BUUUUUUUUUU!!!" diye bağırarak zıplamaya başladı. O anda hislerim kontrolden çıktı. Sanki başka bir boyuta geçtim.

Çocuğu incitmek istememiştim. Refleks olarak yapmış olmalıydım. Göz oymayla başlayıp kasığa tekmeyle biten başarılı bir refleks. Tam sakinleşmeye başladığım sırada birisi bana arkadan dokunmuş, attığım ters dirsek sonrası Bay McIntosh'un burnu kırılmıştı.

Olay sonrası yapılan toplantıda okul müdürümüz Bayan Knight, "En endişe verici olanı da hiç pişmanlık göstermemesi," demişti, ben de ona, bu kadarıyla kaldığına şükrettiğimi söylemiştim. Zira çok daha kötüsü olabilirdi.

O anda birini öldürebilirdim. Bundan emindim.

Saat on ikiye çeyrek kala, yani Wally'yle buluşmak için sözleştiğimiz saatten on beş dakika önce Botanik Bahçesi'ne geldim. O fazladan vakti gölgelik bir yer bulup evden getirdiğim örtüyü sermek ve sandviçleri çıkarmak için kullanmayı planlıyordum. Kendime her zamanki gibi ballı, Wally'ye de bir tane ballı, bal sevmiyorsa diye bir tane de *vegemite*'li* sandviç yaptım. Ama doğu girişinden girdiğimde, Wally'nin çoktan gelmiş, bir ağacın gölgesine serdiği örtünün üzerinde bacaklarını uzatarak oturduğunu görerek telaşlandım.

"Erken gelmişsin!"

"Her zaman on beş dakika erken gelmeye çalışırım."

"Gerçekten mi?" dedim hayretler içinde. "Ben de."

"Dakikliğe kim değer vermez?" dedi omzunu silkerek.

"Aslında o kadar çok insan vermez ki," dedim. "Bilsen şaşırırsın."

İkimize yetecek kadar büyük olan ve çoğu piknik örtüsünün aksine insanı kaşıdırmayan örtünün üzerine rahatça yerleştim.

* Avusturalya'nın ünlü, tuzlu, mayalı bir tür ezmesi. -yhn

Wally'ye randevunun ne olduğunu açıkladıktan sonra gerisi çorap söküğü gibi gelmişti.

Teklifimin ardından, "Bana *randevuya* çıkma teklifi mi ediyorsun?" diye sormuştu. Beni duyduğu açıkça belliyken soruyu tekrarlamasına şaşırılmış, neden daha fazla açıklamaya ihtiyaç duyduğunu anlayamamıştım.

"Evet," demiştim olabildiğince yavaş ve açık bir şekilde.

Buna rağmen şaşkınlığı geçmemişti. Öyle ki, kısacık bir an doğruca gözlerimin içine bakmıştı. "Ra... randevu mu?"

Bunun üzerine sözde IQ seviyesinden kuşkulanmaya başlamıştım. O kadar uzun süre sessiz kalmıştı ki kal geldi herhalde diye düşünmüştüm. Toplumsal açıdan uygunsuz mu davranmıştım? İnternette yaptığım kısa araştırma, günümüzde kızların böyle şeyler yaptığını –yani erkeklere çıkma teklifi ettiğini– doğrulamıştı ama zavallı adam neye uğradığını şaşırmuşa benziyordu. O anda onu asıl şaşırtanın "randevu" kelimesi olabileceğini fark etmiştim.

"*Urban Dictionary*'ye göre randevu, aralarında romantik yakınlaşma olabilecek iki insanın birlikte bir şeyler yapması," diye açıklamıştım.

Wally boş boş bakmaya devam edince oflamıştım. İşte tam da bu nedenden planlı programlı olmayı doğaçlama yaşamaya tercih ediyordum. Normalde, –bir karate turnuvasında yarışmak ya da eyalet kütüphanesinde gerçekleştirilen kütüphaneciler kongresine katılmak gibi– olağandışı bir şey yapacağım zaman çok önceden planlardım. Kullanabileceğim en iyi yolları öğrenir, tren tarifesini gözden geçirir, sağlık hizmeti uzmanının vaktinde geldiğinden emin olurdum. Ama belli ki o gün yeterince düşünmeden hareket etmiştim. Vazgeçmeden önce Wally'ye *Urban Dictionary*'den öğrendiğim bir açıklamayı daha sunmaya karar vermiştim.

"Karşılıklı olarak birbirinden hoşlanan iki kişinin gerçekleştirdiği, sıklıkla birinin ya da ikisinin birden cinsel gerginlik yaşamasıyla sonuçlanan etkinlik."

Sonunda –garip bir biçimde– gülmüştü. Aslında gülüyor mu, yoksa boğazını mı temizliyor belli değildi. Sonra pes edip, “Bak ne diyeceğim... anlaştık. Cumartesi boşum,” demişti.

“Ben de. Karateden sonra.”

Başıyla onaylamıştı. “Ne yapmak istersin?”

Restoranlara ya da alışveriş merkezlerine gitmediğimden, sinema da ses çok yüksek olursa ya da mısırın kokusu fazla ağır gelirse rahatsız edici olabileceğinden, randevumuz için tek seçeneğin piknik olduğunu fark etmiştim. Wally pikniği kabul etmişti ve tam da o sırada, sanki şans yüzümüze gülmüş gibi (ne saçma bir deyişti, şansın gülecek bir ağzı olmasını bırakın yüzü bile yoktu) yazıcı hayata dönüp çalışmaya başlamıştı, ben de başka kimse yardım isteyemeden müsaade isteyip oradan tüymüştüm.

İşte şimdi randevumuzdaydık. Hem de on beş dakika erken.

Wally’nin aynı siyah çerçeveli gözlüğü taktığını, aynı pazen gömlekle aynı kot pantolonu giydiğini ve elbette kafasında aynı gülünç berenin olduğunu fark ettim. Açıkçası aynılığını huzur verici buluyordum. İnsanların görünüşlerini değiştirmeleri beni hep rahatsız etmişti. Kütüphaneden Linda, sürekli saçlarını değiştirip dururdu mesela. Üstelik sadece rengini de değil, stilini de değiştirirdi; bazı günler düz yapardı, bazı günler kıvrıkcık, bazı günler de geriye doğru taranmış ve ıslak gibi parlak olurdu. Linda uç bir örnek olsa da çoğu insan hiç değilse kıyafetlerini günlük olarak değiştirmeye meyilliydi. Yeni bir çift küpe ya da normalden daha parlak renkli ruj. *Değişiklik yapmak tatil yapmak kadar faydalıdır*, derler ama ben ne değişiklik yapmayı ne de tatil yapmayı seviyordum. Tam da bu sebepten üzerimde en sevdiğim güneş sarısı eteğim, rengârenk tişörtüm ve rahat spor ayakkabım vardı. Tek rahatsızlığım dudaklarımdı, yapış yapıştılar çünkü sabah –internette randevuya çıkacak kişinin görünüşüne özen göstermesi gerektiğini okuduktan sonra– dudak parlatıcısı sürmüştüm. Büyük bir mutlulukla silmeyi düşünsem de yanımda peçete ya da mendil yoktu.

“Ne oldu?” dedi Wally.

“Ne, ne oldu?”

“Yine bana gözlerini dikerek bakıyorsun.”

“Öyle mi yapıyorum?” Bunu bir süre düşündüm. Sonra nereden anladığımı merak ettim çünkü bakışları her zamanki gibi sol omzumun üzerinde bir noktadaydı. “Bakışma yarışması yapalım mı?” diye önerdim. Bu şekilde de kaynaşabiliriz diye düşündüm. Ama Wally’nin gözlerinin hafifçe irileştiği umut verici başlangıcın ardından bakışları yine omzumun üzerine kaydı. Acaba gözleriyle ilgili bir sorun mu vardı?

“Ben yendim!” dedim.

Yüzü o tuhaf gülümsemeyle kaş çatma karışımı ifadesine bü-ründü.

Bez çantamdan sandviçimi çıkarırken, “Bakışma yarışmasında hiç iyi değilsin,” dedim. Ona, onun için hazırladığım sandviçi vereceğim sırada kendi çantasını açıp bir yığın şey çıkardı; el yapımı ekmek, bir teker Brie peyniri, bir torba üzüm, hatta bir kalıp çikolata bile vardı. “Aman Tanrım!”

“Ne?”

“Ziyafet getirmişsin resmen. Bu kadar şeyi nereden buldun?”

“Bunları mı?” dedi yiyecekleri işaret ederek. “Çaldım.”

Ağzım bir karış açık kaldı. “Çaldın mı?”

Burnundan nefes vererek güldü. “Sen beni ne sanıyorsun? Tabii ki çalmadım, marketten aldım!”

Kuşkuya düşmüştüm. “Daha ev tutacak durumun yokken neden bu kadar çok para harcadın?”

“Ev tutmamamın sebebi parasızlık değil... minibüsümde yaşıyorum çünkü... çünkü...”

“Yaşam tarzın bu mu?”

“Evet.”

“Tabii tabii.” Sandviçimin paketini açtım. Bakışlarını üzerimde hissedip ona baktığımda, sönük bir gülümsemeyle beni izlediğini gördüm.

“Sen inanmayabilirsin ama minibüs sadeliğini seviyorum.

Ayrıca yiyecek için yeterince param var. Serbest bilgisayar programcısıyım, unuttun mu?" Çantasından ekmek bıçağı çıkarıp somunu dilimlemeye başladı, bunu yaparken gülümsüyordu.

"Neden serbest çalışıyorsun? Bilgisayar programcısı olarak kadrolu iş bulabilirsin, öyle değil mi?"

"Bulabilirim." Somunu dilimlemeye devam etti.

"Ama istemiyorsun?"

Bıçağı bıraktı. "İstemiyorum."

"Bu da mı yaşam tarzınla alakalı?"

Sırıttı. "Aynen."

Tuhaf bir seçim olsa da onu takdir ettiğimi fark ettim. İnsanların körü körüne atalarının izinden gitmesini –işe giriyor, ev alıyor, çok çalışıyor ve sonra ölüyorlardı– sık sık sorgulardım.

"Eh," dedim. "Çok cesursun, Wally."

"Teşekkürler," dedi. "Ama benim adım Rocco."

"Rocco'ya benzemiyorsun."

Yine burnundan nefes vererek güldü. "Ama tam bir Rocco'yum."

Ben beyaz ekmek üzerine bal sürerek yaptığım sandviçimi yerken Wally kendine peynir, dilimlenmiş salam ve domatesten oluşan güzel bir sandviç hazırladı. Randevumuz gayet iyi gidiyordu. Sohbet etmiştik, şimdi de yemek yiyorduk. Araştırmalarıma göre bir randevu zaten bunlardan ibaretti. Bugün hamile kalma olasılığını gözden çıkarmıştım elbette. Parkta cinsel ilişkiye girmek bir hayli tuhaf ve muhtemelen yasadışı olacağı gibi hamileliğe uygun dönemde değildim. Bunu biliyordum çünkü eczaneden ovulasyon testi almıştım, ovulasyon yaklaştığında (küçük penceredeki gülen suratla) haber veriyordu. Prospektüste testin, ovulasyon dönemi âdet döngüsünün on dördüncü gününe denk geldiğinden âdetin onuncu gününde yapılması gerektiği yazıyordu, yani hesaplamalarıma göre planımın bu bölümünü uygulamaya koyabilmek için bir haftadan kısa süre içinde ikinci bir randevuya çıkmamız gerekecekti.

Ağzımdaki lokmayı yuttuktan sonra, "Bana minibüs haya-

tından bahsetsene,” dedim. Bu soruyu önceden hazırlamıştım. Soru sormak, biriyle sohbet etmem gerektiğinde kullandığım bir taktikti; ilgili görünmenizi sağlarken aynı zamanda konuşmanın tüm yükünü karşı tarafa aktarırdı. “Nesini seviyorsun?”

Wally bir dirseğine yaslanmış vaziyette örtünün üzerinde uzanıyordu. “Pek çok şeyini,” dedi. “Alanın küçük olması bana samimi geliyor, tıpkı bir kozanın içinde uyumak gibi. Yağmur yağdığında damlaların minibüsün tavanına vurduğunu duyuyor, rüzgâr çıktığında aracın etrafını sarmaladığını hissedebiliyorum. Sanki dışarıda gibiyim... ama korunaklıyım da. Başka? Çok fazla eşya alamamak hoşuma gidiyor, bir şey alacağım zaman gerçekten ihtiyacım olup olmadığını etraflıca düşünüyorum. Bu sayede sadece kullanışlı ve son derece kıymetli şeylerim var. Hiçbir esaretimin olmamasını seviyorum. Borçlar. Hava. Kötü komşular. Ben neredeysem, evim orada.”

“Minibüsün şimdi nerede?”

“Yolun aşağısında. Buradan bir buçuk kilometre ötede dört saat bedava olan bir park yeri var.”

“Sürekli yer değiştirmek zorunda kalmak can sıkıcı değil mi?”

“Biraz,” diye itiraf etti. “Ama yer değiştirmek güzeldir.”

Bunu bir müddet düşündüm. “Çocukken sürekli yer değiştirirdim. Ama minibüsle değil tabii. Açıkçası bunun... güzel bir şey olduğunu söyleyemeyeceğim.”

Wally dirseğinin üzerinde kıpırdanarak daha rahat uzandı. “Neden sürekli yer değiştirdin? Sizinkiler orduda mıydı?”

Başımı salladım. “Doğrusunu istersen bilmiyorum. Bana kalırsa kalıcılığı tercih ederdim ama... hep bir şey çıktı. Bir bakmışsın annem işinden olmuş, bir bakmışsın ev sahibi bizi evden atmış.” Wally beni dikkatle dinliyordu ki bu hem utanç verici hem de hoştu. Sanırım o yüzden hiç düşünmeden, “Benim annem... harika bir anne değildi,” diye ekleyiverdim.

Nedense anneme ihanet etmiş gibi hissettim. Onun hakkında kötü konuşmayı sevmiyordum. Bilmediğim bir sebepten ötürü

yanlış geliyordu. Ama aynı durum Rose için geçerli değildi. O ve annem hiç anlaşamamışlardı, biz çocukken bile. On yaşımızdayken Rose annemle bir konuda tartıştıktan sonra gardıropta saklandığımızı hatırlıyordum. "Fern, anlamadığını biliyorum," demişti. "Ama annem, iyi bir anne değil. Ben ne dersem onu yapman lazım, tamam mı, yoksa seni koruyamam. O, iyi bir anne değil. Tamam mı?"

"Tamam," demiştim.

"Üzgünüm," dedi Wally.

"Biz on iki yaşındayken aşırı doz aldı, kız kardeşimle beni de koruyucu aileye verdiler."

Wally doğrulup oturdu. "Vay canına, Fern, çok kötüymüş."

Kalan yiyeceklere, kesme tahtasının üzerindeki üzümlere baktım. "Neyse ki yanımda Rose vardı. Kendisi ikizim olur."

Aslında Wally'nin buna tepki vermesini bekliyordum. İki-zim olduğunu söylediğimde, insanlar nedense çok tuhaf tepkiler veriyorlardı. Ortamlarda ikizim olduğundan bahsettiğim anda konuşmanın tek konusu ikizler hâline gelir; insanlar kendi ailelerindeki ikizlerden, doğal yollarla mı yoksa tüp bebek yöntemiyle mi doğduklarından ya da büyük teyzeleri Margaret'in aslında ikizinin olduğundan ama erkek kardeşinin doğumda öldüğünden bahsederlerdi. Bu durum hoşuma giderdi çünkü sadece gülümseyip başımla onaylamam gerekirdi ki bu, benim için konuşmaya dahil olmaktan çok daha kolaydı. Ama alışılmadık biçimde Wally, dünya üzerinde ikiz konusuna katkıda bulunacak hiçbir şeyi olmayan bir insandı.

"Rose benim kişim," dedim.

Wally şaşkın şaşkın yüzüme baktı. "Kişin mi?"

"Bilirsin işte. *Kişin*. Karın ya da kocan. Çocuğun. Erkek arkadaşın. En iyi arkadaşın. Formlara adını yazabileceğin biri. Kişisel bilgilerini paylaşabileceğin biri. Sırtını yaslayabileceğin biri."

Wally su şişesinin kapağını açıp bir yudum aldıktan sonra, "İlginçmiş," dedi.

Bu noktadan sonra sohbetimiz yavaşlamaya başlayınca ran-

devunun bir sonraki bölümüne geçme vaktinin geldiğine karar verdim. Şaşırtıcı biçimde ne yapmam gerektiğini biliyordum. Dün gece, hazırlık amacıyla, bilhassa randevuların gidişatına dikkat ederek bir romantik komedi maratonu yapmışım. Bilimsel açıdan bakmaya çalışarak bol bol not almış, daha sonra karşılaştırdığımda pek çok ortak noktaları olduğunu fark etmişim. Bütün randevuların ilk aşaması ya biraz sıkıcıydı ya da kişinin geç kaldığı veya tamamen uygunsuz giysilerle çıkageldiği bir felaketle sonuçlanıyordu. Sonraki aşamada iki taraf da kişisel bilgilerini paylaşıyordu. Son aşamada, bir kuşun gelip çiftin yemeğini yemesi ya da birinin diğerinin üzerine içki dökmesi gibi saçma bir kaza yaşanıyor, bunun üzerine çift komik bir sahne eşliğinde birbirinden kaçıyor, bu da filmin ilerleyen sahnelerinde kaçınılmaz bir romantizme dönüşüyordu. Dolayısıyla, üç aşama arasında en önemlisinin saçma kaza olduğu sonucuna varmışım.

Olası bir saçma kaza için etrafa bakınıp da bir şey bulamayınca suyumun kapağını açıp kalan yiyeceklerin üzerine döktüm. Sonra ne yapacağımı bilemeyerek başımı geriye atıp kahkahalarla güldüm.

Wally'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bu ne şimdi... Fern, sen iyi misin?"

Şaşkınlığı yüzünden telaffuzu daha bir kusursuz çıkmıştı. Kahkahalarım azalarak tereddütlü bir gülücüğe dönüşürken, "Ben... bilmiyorum," dedim.

"Sen hayatımda tanıdığım en tuhaf insan olabilirsin, biliyor musun?" dedi başım sallayarak. Tam işlerin plana göre gitmediğini düşünmeye başlamışım ki güldü. "Bunu söylediğime inanmıyorum... ama böyle olman hoşuma gidiyor."

Bir saat sonra eşyalarımızı toplarken kendimi asabi hissediyordum. Randevu –en azından romantik komedi maratonumdaki korkunç randevulara kıyasla– gayet başarılı geçmişken neden böyle hissettiğimi anlamaya çalıştığım sırada Wally'nin bana el sallayıp durduğunu fark ettim.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum.

Telefonumu uzattı. “Telefonun. Deminden beri çalışıyor.”

“Ah.” Demek bu yüzden asabım bozulmuştu. Telefon çalma sesi, benim için dünyadaki en deli edici gürültülerden biriydi. O tiz, tekrarlayan ses. O sese eşlik eden titreşim. Neyse ki benim telefonum nadiren çalardı. Rose acil bir durum olmadığı sürece mesaj atardı, başkası ararsa da sesli mesaja düşmesine izin verirdim. Ama ekrana bakıp da Rose’un aradığını gördüğümde kalp atışlarım hızlandı. *Arıyordu*. Demek ki acil bir durum vardı.

Telefonu kulağıma dayadım. “Ne oldu, Rose?”

“Ah, iyi, sana ulaşabildim. Umarmı seni korkutmamışımıdır ama az önce komşum aradı, Alfie havlayıp duruyormuş.”

Rose’un bunu söylemek için beni ta Avrupa’dan aramasına bir sebep bulmaya çalıştım.

“Sabah onu beslediğinde iyi miydi?”

İçime kötü bir his çöktü. “Sabah onu beslemedim ki.”

“Beslemedin mi?” dedi Rose. “Neden?”

“Neden?” diye tekrarladım, soruyu anlamaya çalışarak. Ama anlayamadım.

“Fern,” dedi Rose, “bana Alfie’yi beslediğini ve yürüyüşe çıkardığını söyle.”

“A... anlamıyorum,” dedim. “Neden sana bunu söylememi istiyorsun?”

Uzun bir sessizlik oldu, ardından uzun, alçak sesli bir küfür duydum. Birdenbire kendimi hasta hissederek bekledim.

“Fern! Onu köpek evine bırakacaktım!” Rose soluk soluğa kalmıştı, kızgın sesiyle konuşuyordu; insanlarla gelmeyen kargoları ya da fazla gelen elektrik faturası hakkında konuşurken kullandığı sestir bu. Ama benimle konuşurken neredeyse hiç kullanmazdı. “Sen ısrar ettin! Alfie’yi besleyeceğini söyledin!”

Böyle bir şey söylediğimi hiç hatırlamıyordum. Ama Rose öyle diyorsa öyleydi. Durup durum değerlendirmesi yaptım. Rose gideli dört gün oluyordu. Yani Alfie dört gündür bir şey yememiş, dışarı çıkmamıştı. Zihnimde, köpeklerin yemek yeme-

den kaç gün yaşayabildiklerine dair bir bilgi aradım. Ama bilmiyordum. Sanırım kusacaktım.

Rose paniklediğinde yaptığı gibi cık cıkliyordu. "Ne yapacağız şimdi?" dedi.

Beni dikkatle izleyen Wally'ye baktım. "Minibüsünün yolun aşağısında olduğunu söylemiştin, değil mi?"

Başıyla onayladı.

"Rose," dedim telefona. "Evine gidiyorum."

Meğer Wally zaman yönetimi konusunda son derece becerikliymiş. Olanları anlattıktan sonra ben etrafı toplarken kendisi koşarak gidip minibüsünü getirmeyi teklif etmiş, sahiden de *koşarak* gitmişti. Her şeyi çantalara doldurup girişe vardığımda klasik görünümlü turuncu bir kombi minibüsle beni bekliyordu. İçeriden yolcu koltuğunun kapısını açtı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu, ben de onu Rose'un, Botanik Bahçesi'nden arabayla on beş dakika uzaklıktaki evine götürdüm. Yol boyunca radyoyu açmamasına da konuşmamasına da minnettardım çünkü Alfie'ye odaklanmak için zihnimin boş kalması gerekiyordu. Gerçi hiçbir şey düşünecek hâlim yoktu. Yaşadığım anksiyete yüzünden sersem gibiydim. Kollarımı kendime dolayarak sakinleşmeye çalıştım. Sakinleşmezsem Alfie'ye hayrım dokunmazdı.

Rose'la Owen'ın evinin önüne park ettiğimizde ev her zamanki gibi görünüyordu. Biri postaları topluyor olmalıydı çünkü posta kutusu taşmamıştı. Rose'un *postaları toplayan kişiden* neden köpeği beslemesini ve yürüyüşe çıkarmasını da istemediğini merak ettim; bunu yapmış olsaydı belki de Alfie iyi olurdu.

Araçtan önce Wally indi. "Nerede?"

"Arka bahçede."

Evin yan tarafına koşup bahçe kapısını açarken ben kollarım hâlâ kendime dolanmış vaziyette arkasından yavaş adımlarla yürüdüm. Arka bahçeye vardığımda Alfie verandadaki yata-

ğında yatıyordu. Tamamen hareketsizdi. Yanına gitmek istedim ama olduğum yere çivilenmişim.

Çok hareketsiz. Kıpırdamıyor bile. Onu görüyorum. Tenini ve tüylerini avucumda hissediyorum. Islak, ölü vücudunu.

Yine yapmışım.

Wally, Alfie'nin başına çömeldi. "Yaşıyor. Sorun yok, Fern, yaşıyor."

Başımla onayladıysam da hemen rahatlamadım. Alfie yaşıyordu. Ama herkes onun kadar şanslı değildi.

"Su kabı boşalmış," diye devam etti Wally. "Bahçe hortumu nerede?"

Cevap vermedim. Wally etrafa bakınarak kendi buldu.

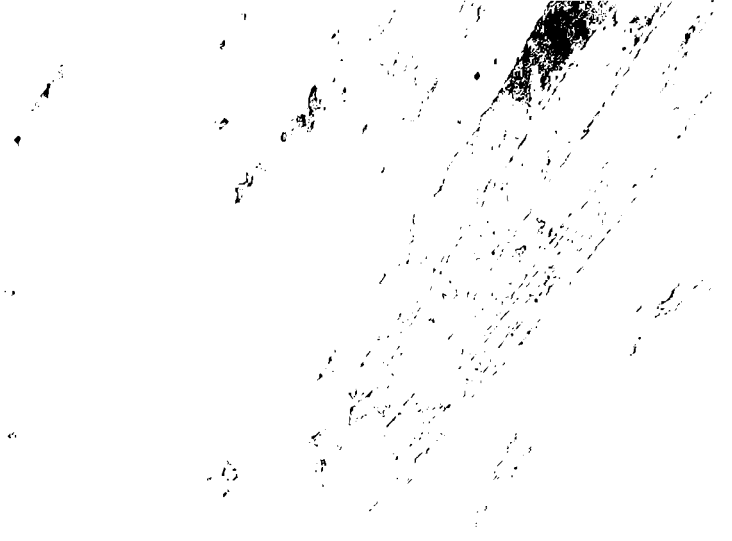
"Onu veterinere götürmemiz lazım," dedi kabı doldururken. Cevap vermediğimde, "Fern? Fern, beni dinlemen lazım, tamam mı?" dedi.

Bunu duyduğumda şalterim açılmış gibi kendime geldim. "Evet. Tamam. Veterinere gidelim."

Wally doldurduğu su kabını Alfie'nin önüne koydu. Alfie içmeyince avuçlarını suyla doldurup Alfie'nin ağzına tuttu. Alfie suyu içtikten sonra onu yeni doğmuş bebek gibi kucağına aldı.

"Fern," dedi. "Minibüsün kapısını açar mısın?"

Açtım. Yolcu koltuğuna oturup kemerimi taktıktan sonra Wally Alfie'yi kucağıma koyup başını dirsek kıvrımına yerleştirdi. Bütün bunlar olurken Wally'nin bana birçok kez dokunması gerekmişti, bunun farkındaydım ama hiç irkilmemişim.

Veterinerin kalın, ak kaşları vardı. O bize Alfie'nin ne kadar şanslı olduğunu anlatırken ben kaşlarına bakıyordum. Susuz kalmıştı (Alfie, veteriner değil) ama kaybettiği su damar-yoluyla saatlerdir yeniden bünyesine veriliyordu ve şimdi çok daha iyiydi. Hatta veterinerin asıl endişesi Alfie'nin bu duruma nasıl geldiğiydi. Bu gibi durumlarda normalde RSPCA'yı* aradığını, onların da köpeğin uygun bir evde kalıp kalmadığını kontrol ettiklerini söyledi ama Wally onu Alfie'nin bizim himayemizde iyi olacağına ikna etti. Şaşırtıcı derecede inandırıcı biriydi. Lafını bitirdiğinde neredeyse ben bile ona inanmıştım.

"Sizi temin ederim," dedi, "her şey bir yanlış anlaşılardan ibaret. Alfie emin ellerde."

Ellerime baktım. Başımı kaldırdığımda veteriner bana bakıyordu.

"Çalışıyor musunuz, Bayan Castle?"

"Evet," dedim. "Kütüphaneciyim."

"Yani günün büyük kısmında evde yoksunuz?"

"Evet ama..." dedim.

Wally araya girerek, "O isteyken Alfie'ye ben bakacağım,"

* Hayvanlara Zulmü Önleme Kraliyet Derneği. -çn

dedi. "Köpeğin bakıcısı benim. Alfie'yi bir an olsun yalnız bırakmayacağım."

Şaşkın şaşkın Wally'ye baktım ama o gözlerini benden kaçırdı.

Veteriner önce bana, sonra Wally'ye, sonra yine bana baktı. Sonunda iç geçirdi. "Önümüzdeki birkaç gün her saat başı yudum yudum su içmesi gerek. Size elektrolit tozu da vereceğim. Kusarsa buz küpleri yalatın. Birkaç gün içinde kontrole getirin ki iyi olduğunu kendi gözlerimle görebileyim. Tamam mı?"

Wally'yle aynı anda, "Tamam," dedik.

"Danışmadan iki gün sonrası için randevu alın."

İkimiz de başımızla onayladık. Birkaç dakika sonra veteriner gönülsüzce de olsa Alfie'yi bize verdi.

Eve dönerken Rose'un evine uğrayıp Alfie'nin mamasını, tasmağını ve su kabını aldık. Sonra Rose'u aradım. Beklediğimden iyi geçti. Alfie'nin iyi olduğunu öğrenince sakinleşti. Bana kızdığı için özür dileyip suçun kendinde olduğunu söyledi; düşündüğü gibi Alfie'yi köpek evine bırakmalıydı. Ben de ona Alfie'yi evime götürdüğümü ve kendisi dönünceye kadar ona orada bakacağımı söyledim. Rose köpeğe bakmamı istediğinde neden bunu önermediğimi bilmiyordum. Keşke hatırlayabilseydim.

"Owen nasıl?" diye sordum.

"Harika. Sana selamı var."

"Sen de ona selam söyle."

"Söylerim."

"O zaman iyisiniz, değil mi?"

"Muhteşemiz. Harikayız. Ama seni özledim."

"Ben de seni özledim."

Kısmen Owen'la vaktini çalmamak için kısmen de Wally yanımdayken onunla uzun uzun sohbet etmenin kabalık olacağını düşündüğüm için konuşmayı kısa kestim. Ama telefonu kapadığımda içim hâlâ yanıyordu. Çok daha kötüsü olabilirdi. Birkaç saat daha gecikseydik...

"Düşünme artık," dedi Wally.

"Elimde değil."

“Önemli olan Alfie’nin iyi olması, tamam mı?”

“Şimdilik,” dedim.

“Şimdilik?” Güldü. “Ona zarar vermeyi mi planlıyorsun?”

İlla planlı olmak zorunda değil, diye düşündüm.

“Rose’un onunla ilgilenmemi istediğini hatırlamıyorum. Anımsamıyorum bile. Beni en çok korkutan da bu.”

“Eh,” dedi Wally, “belki de o istemeyi unutmuştur? Yurtdışı-na çıkmaya hazırlanıyordu; milyon tane şey düşünürken aklın-dan çıkmıştır.”

Başımı iki yana salladım. “Rose hiçbir şeyi unutmaz.”

“Sen unuttur musun?” diye sordu.

“Evet. Hem de sık sık.”

“Şaşırdım doğrusu.”

Ben de şaşıırıyorum, diye düşündüm. Her seferinde.

“Bazen tedirgin edici olabiliyor,” dedim. “Sürekli neyi unutmuş olabileceğimden ya da kendi başıma bırakılırsam ne gibi yanlışlar yapabileceğimden endişe ediyorum.” Bu konuşma, normal konuşmalarımdan çok daha duygusaldı ve böyle olması beni biraz huzursuz ediyordu. Acaba randevuya çıkmanın yan etkisi mi, diye merak ettim.

“Sana yanlış bir şey yapacağını düşündüren ne?” diye sordu.

“Geçmiş tecrübelerim,” dedim evimin sokağına dönerken. Oturduğum apartmanı işaret ettim. “Şurada oturuyorum.”

Wally apartmanın önüne park etti. El frenini çektikten sonra gözlüğünü yukarı itti; bu huyu alametifarikası hâline gelmeye başlamıştı. “Bu korkuyla nasıl yaşıyorsun?”

Bu soruya verilebilecek iyi bir cevap yoktu. “Şey, ben sadece... yaşıyorum işte. Başka seçeneğim mi var?”

“Vay canına,” dedi. “Çok cesursun.”

Buna ne diyeceğimi bilemediğimden konuyu değiştirmeye karar verdim. “Ben isteyken Alfie’ye bakacağını söylerken ciddi miydin?” diye sordum.

“Ben boş konuşmam.”

“Pekâlâ,” dedim. “O zaman... pazartesi sabahı saat dokuzda görüşürüz?”

Wally onaylayınca kucağında Alfie’yle minibüsten indim. Arkasından bakarken memnuniyete benzer bir duygu hissettiğimi fark ettim. Benim gibi birinin yaptığı şeyden sonra memnuniyet duyabildiği bir dünya beni endişelendirdi.

Çabucak uykuya daldıysam da her saat başı kalkıp Alfie’yi kontrol ettim. Bunun için alarm kurmuştum ama her seferinde alarmdan birkaç dakika önce kalkıyordum, hem de tamamen uyanık olarak.

Ne mahmurluk vardı üzerimde ne de sersemlik. Nerede olduğumu biliyordum. Ellerimin altındaki soğuk, ıslak bedeni, tekmeleri ve çırpınışları, onu, parmaklarım titreyecek kadar sıkı tuttuğumu hâlâ *hissedebilmeme* rağmen rüya olduğunu biliyordum. Ama bir rüyadan *ibaret* olmadığını da biliyordum. Anıydı. Uyarıydı. En önemlisi hatırlatıcıydı. Kendini kaybetme, Fern. Neler yapabileceğini unutma.

Sanki unutabilirmişim gibi.

Çalar saate baktım: 03.43. Alfie’yi kontrol etme ve ona biraz su verme vakti gelmişti. Rose’un dönmesine daha üç hafta vardı.

O zamana kadar dayanabilecek miydim?

. . .

ROSE INGRID CASTLE'IN GÜNLÜĞÜ

Rüyada gibiydim. Owen havaalanında beni coşkuyla –ve bir buket şakayıkla– karşılamıştı. Hani her çiftin bir şarkısı olur ya, bizim çiçeğimiz var, o çiçek de şakayık. İlk randevumuzda bana bir demet şakayık vermişti, düğünümüzde gelin çiçeğim şakayıktı. Yillardır –bu bahar dört yıl olacak– bütün özel günleri –terfi, doğum günü, yıldönümü– şakayıkla kutluyoruz.

Bavullarımı Fulham'daki apartman dairesine bıraktıktan sonra Chelsea'de son derece şık bir restoranda yemek yedik. Eve döndükten sonra ilaç dolabında ve çamaşır odasındaki çarşaflarda parfüm kokusu aradım. Yoktu. Gerçek olamayacak kadar güzeldi. Owen hayalini kurduğum her şeyi söylemişti: beni çok özlediğini, bensiz mutsuz olduğunu, yeniden “biz” olmayı denememizi istediğini. İlk gece seviştik, ertesi sabah yine seviştik, ondan sonraki gece yine seviştik. Londra'da seks bir başkaydı, bunda hemfikirdik. Kuzey Yarımküre'nin havasından olmalıydı. Her şey mükemmel gidiyordu.

Fern olayı hariç.

Kendimi suçluyorum. Alfie'yi ona emanet etmemeliydim. Daha detaylı düşünseydim onun için işleri olabildiğince basit tutmaya çalışır, onu rutininden saptıracak bir şey yapmazdım. Ama Fern o kadar kabiliyetli görünebiliyordu ki ben bile sahte bir güven duygusuna kapılabiliyordum. Yine de çok fazla takılmıyordum çünkü Owen'la aramız çok iyiydi. Yakın zamanda eve dönmek zorunda olduğumu düşünmemeye çalışıyordum.

Gitmek benim için her zaman tetikleyici unsur olmuştur. Çünkü...

doğru tahmin! Annem yüzünden. Sekiz yaşımızdan sonra bizi hep gitmekle tehdit etmişti. Bunu söylediğimiz ya da yaptığımız bir şeye tepki olarak yapardı; hasta olmak ya da okulda bir sınav yüzünden strese girmek gibi (gerçi iki durumda da ona söylemezdik, o zamana kadar kendi dertlerimizin olmasına iznimizin olmadığını öğrenmiştik). Bazen hiç sebepsiz yere yapardı.

"Bugün amma suratsızsınız," derdi. "Madem her şey bu kadar kötü, ben gideyim o zaman. Belli ki hayatınızı mahvediyorum."

Ağlamamam gerektiğini bilsem bile ne zaman bizi gitmekle tehdit etse ağlardım. Hem de ruhumun derinliklerinden kopup gelen hıçkırıklar eşliğinde. Birkaç seferinde o kadar çok ağladım ki kustum. Yalan yok, annemden ödüm kopuyordu. Rüyalarımda onun daha iyi, daha sevecen, biraz daha diğer anneler gibi olduğunu görürdüm. Ama bir kez olsun gittiğini görmemiştim.

"Ne diye ağlıyorsun?" diye çıkışırdı. "Ben gidersem sevinçten dört köşe olursun sanıyordum."

Kızmış gibi davranırdı ama bence ağlamam hoşuna gidiyordu. Gözyaşlarım onu doğruluyor, ona kendini değerli hissettiriyordu. Yaşanan dram sonrası annem gitmekten vazgeçtiğinde bunu zafer sayardım. Ona olan düşkünlüğümden ötürü yanımda kaldığını düşünürdüm.

Ama biz büyüdükçe daha dengesiz bir hâl almaya başladı. Artık günlerim onun ruh hâline göre şekillenir olmuştu. Üstelik nasıl hissettiğinin bir önemi yoktu; her hâlinde korkuyordum. Mutluysa mutluluğunu bozmaktan korkuyordum. Mutsuzsa beni suçlamasından korkuyordum. Başka bir ruh hâli içindeyse de zalimlik edecek yeni bir yol bulmaya çalışmasından korkuyordum.

En sevdiği şeylerden biri benimle yemek konusunda dalga geçmekti.

"Sen yine mi mutfaktasın, Toparlak Rosie?" derdi bulduğu her fırsatta, gözleri neşeyle parlayarak. "Ne derler bilirsin: 'Bir dakikada yersin, ömür boyu eritemezsin.'"

Bu laflarına birazcık bile üzölmeye cüret edersem fazla alingan olduğumu söylerdi ki alinganlık, annemin gözünde affedilmez bir şeydi. O zamanlar henüz bana diyabet teşhisi konulmamıştı, sürekli aç ve

susuzdum. Çok yememeye, annemin eleştirilerine maruz kalacağım herhangi bir şey yapmamaya çalışıyordum ama elimde değildi. İster istemez kendimi mutfakta buluyordum. Fern'ün de benim kadar yemesinin hiçbir önemi yoktu, annem ona tek laf etmezdi. Bir keresinde ona neden Fern'e bir şey demediğini sormuştum, o da sanki gayet açıkmiş gibi omzunu silkmişti: "Fern istediğini yiyebilir çünkü o benim metabolizmamı almış."

Doğruydı; Fern fiziksel olarak annemin kopyasıydı. İkisi de uzun boylu ve bir deri bir kemikti. Fern annemin saçlarını da almıştı: Omuzlarına dalga dalga dökülen bal rengi gür tutamlar. Onun ikizi olmak haksızlık gibi geliyordu. Fern'ün yanında kendimi hilkat garibesi gibi hissediyordum, annem buna dikkat çekmeye karar vermeden önce bile.

Dokuzuncu yaş günümüzde bir kavga daha patlak vermişti, bu sefer konu annemin *Women's Weekly* yemek kitabında görüp yaptığı pastaydı. Annem her doğum günümüzde bize gösterişli bir pasta yapardı; bizim annemiz işte böyle çelişkilerle dolu biriydi. Onun için büyük bir gurur kaynağıydı bu; ona kendisini iyi bir anne gibi hissettirecek şeyler yapmaya bayılırdı. Her seferinde büyük bir olay hâline getirerek önce yapmak istediği pastayı seçer, sonra malzemelerini alır, sonra ipuçları ve tüyolar öğrenirdi. O yıl tek boynuzlu at pastası yapmaya karar vermişti; o zamana kadar yaptıkları arasında en zor olanıydı. Doğru kek kalıbını bulabilmek için üç dükkân gezmiş, bir diğerinden de krema ve altın rengi yenilebilir boynuz almıştı. Hepimiz için güzel zamanlardı ama Fern'le pastayı merak ettiğimizden değil, annem pasta yapacağı için neşeli olduğundan.

Her seferinde olduğu gibi annem pastayı yaparken mutfağa girmemiz yasaktı, sadece bittiğinde heyecan verici "sunum" için çağırılmış-tık. Zira sunum, annemin en sevdiği kısımdı. Neşeyle çığlık atmamız, ona defalarca teşekkür etmemiz ve pastayı nasıl yaptığına dair milyon tane soru sormamız gerekiyordu; nasıl davranmamız gerektiğini Fern bile anlamıştı. O doğum günümüzde rollerimizi istifimizi bozmadan canlandırmıştık ve annem de çok mutlu olmuştu. Bir yandan seviniyor, bir yandan da bu mutluluğunu bozacak bir şey olursa diye deli gibi korkuyordum.

Doğum günü şarkısının ardından annem pastanın önünde fotoğrafımızı çektikten sonra beni tabakları getirmeye yollamıştı. Mutfak dolabının önünde "iyi" tabakları mı yoksa plastik olanları mı kullansam diye o kadar uzun düşünmüştüm ki annemin nerede kaldığımı sorarak bana kızacağından emindim. Sonunda iyi tabakları götürdüğümde tek yaptığı başıyla onaylamak olmuştu. O kadar rahatlamıştım ki dizlerimin bağı çözülmüştü.

Bütün akşam neredeyse sorunsuz geçmişti. Neredeyse. Kendi pasta dilimimi almak için uzandığımda annemin soğuk parmaklarıyla karnımı dürttüğünü hissetmişim.

"Çok yeme, e mi, Toparlak Rosie!" demişti kıs kıs gülerek.

Sabahtan beri gergin olduğumdan olabilirdi. Güzel bir gün olmaya çok yakın olduğundan olabilirdi. Annem beni sertçe dürttüğünden ve tırnakları uzun olduğundan olabilirdi.

Gözyaşlarım boşanıvermişti.

"Ah, Tanrı aşkına! Şaka yaptım. Neden şakadan anlamıyorsun, Rose?"

Kendimi toplamaya çalıştıysam da gözyaşlarımı bir türlü dindirememiştim. Tavana bakmayı, gözlerimi silmeyi denemiştım, hatta gözyaşlarımın arasından gülümsemiştım. Ama hiçbirisi işe yaramamıştı.

Bu da annemi daha çok sinirlendirmişti. "Şimdi ben kötü anne oldum, değil mi? Üstelik sizin için haftalarca bu pastayı planlamama rağmen. Harika."

"Hayır!" demiştim hiçkırarak. Olan bitenden bihaber pastasını yiyen Fern, çatalını ağzına götürürken birden durmuştu. Onun yanına gidip bilekliğimi bilekliğine vurmuştu. Bunun bir uyarı olduğunu biliyordu. *Bir şey olacak.* Elimden başka bir şey gelmiyordu.

Annem sinirle kollarını havaya kaldırmıştı. "Şimdi Fern'ün doğum gününü de berbat ettin. Aferin sana, Rose. Gerçekten aferin sana."

Bunun üzerine Fern'le beni yalnız bırakarak hışımla gitmişti. Beş dakika sonra bir gürültü duyduğumuzda sessizce koridora çıkmış ve annemin elinde bavuluyla kapıya gittiğini görmüştük.

"Nereye gidiyorsun?" diye ağlamıştım.

"Sana ne?" diye terslemişti. "Sizin için yaptığım onca şeye rağmen beni yanınızda istemiyorsunuz. Bensiz daha iyi olursunuz."

Hemen titremeye başlamıştım. "Hayır. Seni yanımızda istiyoruz. Sana ihtiyacımız var. Gltme, anneciğim, NE OLUR GİTME!"

Kapıyı arkasından killitlemişti. Kapıyı yumruklayıp ona geri dönmesi için yalvarmış, kulağımı kapıya dayayarak dışarıdaki sesleri dinlemiştim. Geri dönmeyeceğini anlayınca koridorda yere oturmuştum. Fern de gelip yanıma oturmuştu, sessiz ama ciddiye.

Polisi arayamayacağımızı hemen anlamıştım; ararsak ve annem geri dönerse bize çok kızardı. Aynı sebepten komşulara da haber veremezdik, hem annem yabancılarla konuşmamızı istemiyordu. Yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Bekleyecektik.

Birkaç saat sonra mutfağa gldip dolapları karıştırmış, makarnalarla pirinci pişirirsek ve donmuş yiyecekleri çözdürürsek bize bir hafta yeteceklerini hesaplamıştım. Annem o zamana kadar dönmezse yeni bir plan yapmam gerekecekti. Fern başı omzumda uyuyakaldıysa da ben gecenin ilerleyen saatlerine kadar plan yapmaya devam etmişim.

Sonunda uyuyakalmış olmalıydım çünkü uyandığımda dışarı aydınlıktı, Fern yerde yanımda yatıyordu ve annem de yanımdaydı, tepemde dikiliyordu. Her şeyi hatırlamam birkaç saniye sürmüştü; ne olduğunu, nerede olduğumuzu, hangi günde olduğumuzu. Elbette yine gözyaşlarına boğulmuştum. Ama bu seferki ağlamam annemi sınırlendirmemişti. Aksine, dizlerinin üstüne çöküp beni kollarının arasına almış, sırtımı sıvazlamıştı.

"Ağlama, ben yanımdayım," demişti. "Şişşt, hepsi geçecek."

F E R N

Dün Alfie'yi kontrole götürdüğümde, veteriner Alfie'nin yalnız kalmadığından emin olmamın önemini üstüne basa basa tekrarlamıştı. Bu da bugün Wally'den ona bakmasını istediğim için kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. Yazar olmayı düşleyen on iki yaşındaki içine kapanık kızı için kitap tavsiyesi isteyen bir kadına yardım etmişim (ona Dodie Smith'in *I Capture the Castle* kitabının bir kopyasını vermişim); Şerefe Diyenler grubunun etkinlik salonunda gerçekleştireceği toplantı için sandalyeleri dizmişim; bir saatten fazladır tuvalette olan bir adama yardıma ihtiyacı olup olmadığını sormuştum (adam alyansını lavaboya düşürmüştü ve tamirci Tom'un gider borusunda alyansı araması gerekmişti). Gazeteleri katlayıp stokları yenilemiş, çocuk alanında sandalyede oturmak istemeyen bir çocuğa yere uzanıp kitap okumuştum. Yani kütüphanede aşağı yukarı sıradan bir gün geçirmiştim.

İtiraf etmeliyim ki Wally turuncu kombi minibüsüyle kütüphanenin önüne park ettiğinde içim rahatlamıştı. Evet, onunla bir anlaşma yapmıştık ama insanlar yaptıkları anlaşmalara sadık kalmayabiliyorlardı. Bazen ortada hiçbir neden yokken planlar iptal edilebiliyor, ertelenebiliyor hatta gerçek bir plandan ziyade bir fikir sayılabiliyordu (öğrendiğim kadarıyla kahve söz konu-

su olduğuunda durum hep böyleydi: İnsanlar, “Bir ara kahve içelim,” derlerdi, ne zaman içeceğimizi belirlemek için ajandamı çıkardığımda şaşırıp kalırlardı). Bu yüzden Wally geldiği için hoş bir şaşkınlık yaşıyordum.

Tabii ki hazırlıklıydım. Alfie’nin tasmaını, mamasını ve su kabını bir çantaya koyup yanımda getirmiştım (iki şişe de su koymuştım, böylece musluk ya da hortum bulamasa bile kabı doldurabilecekti). Wally’ye ayrıca köpek kakası için bir tomar şeffaf poşet ve bir de tenis topu vermiştım. Wally hepsini hevesle almıştı ki bu çok hoştu. Hep köpekleri seven insanların kafa dengi, sevmeyenlerin de güvenilmez olduklarını düşünmüştüm. Önceki gece Rose’a Alfie’nin bakımını bir günlüğüne başkasına devredeceğimi söylesem mi diye düşünmüş, uzun bir tefekkürün ardından bundan vazgeçmiştım. Alfie’nin başına gelenlerden sonra onu bir de yabancı birinin köpeğine bakacak olmasıyla endişelendirmek istemiyordum (gerçi Wally’nin köpek parkından gönderdiği fotoğraflara bakılırsa Alfie, Rose’un ya da benim gözetimim altında görebileceğinden çok daha büyük bir ilgi görüyordu).

Kuşluk vakti o fotoğraflardan birine bakarken –Alfie bir kafe de Wally’nin kucağında oturmuş üzerinde PUPPY-CINO yazan kahve fincanı şeklinde bir kaptan su içiyordu– Carmel kitap taşıma arabasıyla çıkageldi.

“Fern, seni yakaladığıma sevindim,” dedi ama beni tutmamıştı, zaten ben de kaçmıyordum. Ten rengine de karakterine de uymayan cüretkâr bir sarı elbise giyiyordu. “Çalışanlar arası bowling yarışması için adını hâlâ yazdırmadığını fark ettim.”

Cevap bekler gibi duraksadı ama sözlerini zihnimde ne kadar tekrarlırsam tekrarlayayım soruyu bulamadım. Bundan yıllar önce Rose bana konuşmaların aslında bir dizi sorudan ibaret olduğunu söylemişti. Biri bir soru sorar, diğeri yanıtlardı ve sonunda sorular tükenene kadar bu böyle devam ederdi. Bu açıklama sayısız sohbette imdadıma yetişmişti. Ama son zamanlarda gitgide daha çok insan yorumsal konuşmayı tercih eder

olmuştı. Hâl böyle olunca ben de ne diyeceğimi şaşıırıyordum. Hâlâ münasip bir yanıt bulmaya çalışırken Carmel devam etti.

“Dilini kedi mi kaptı?”

Bu deyim kulağa ne kadar saçma gelse de esasında değildi. Birkaç yıl önce Google’da arattığımda iki muhtemel kökeni olduğunu belirlemiştim: Birincisi, Kraliyet Donanması’nın kullandığı dokuz kuyruklu kedi adlı kırbaçtı (bu kırbaç öyle büyük acı veriyormuş ki kurbanlar uzunca bir süre konuşamaz hâle geliyorlarmuş), ikincisi de Antik Mısır’da yalancıların ve kâfirlerin dillerinin kesilip kedilere yedirilmesiydi.

“Konuşabiliyorum,” diye açıkladım. “Ayrıca bowling yarışması için adımı listeye yazdırmadığım konusunda haklısın.”

Carmel gözlerini kıstı. Kirpikleri kısa ve seyrek, Rose’un kullandığı hacim verici rimelden bir iki kat sürse fena olmazdı. “Fern, bu gibi ekip ruhu oluşturma etkinlikleri son derece önemlidir. Ekibi sosyal ortamda bir araya getirmek, işyerinde daha iyi bir iletişim kurulmasına yardımcı olur.” Sanki sonradan aklıma gelmiş gibi ekledi: “Şirket destekli bir etkinlik, dolayısıyla para ödemeyeceksin.”

Ortada hâlâ sorulmuş bir soru yoktu. Etrafa bakınarak uzun uzun iç çektim; bu konuşmadan sıkılmaya başladığımı, acele etmesini istediğimi belirten bir mesaj vermeye çalışıyordum.

“Fern, adını yazdırmayı düşünüyor musun?” dedi kaba bir sesle. Sinirlendim çünkü bu acınası sohbet girişimine maruz bırakılan bendim. Ama hiç değilse sonunda soru sormuştu.

“Hayır,” dedim. “Bowling sevmem.”

Carmel’in yüzü bozardı. “Bunu duyduğuma üzüldüm ama bu etkinliğe tüm çalışanlar katılmak zorunda.”

“Öyle mi?”

“Evet, öyle.” Şimdi kendinden daha emin görünüyordu, kelimeleri söylerken başıyla da onaylamıştı. Evet. Öyle.

“O zaman neden listeye adımızı yazdırıyoruz?”

“Şey, çünkü...” Sustu, şimdi kendinden o kadar emin değildi. Bekledim.

Öğle arasında personel odasında bilgisayarımın klavyesinde takır takır yazıyordum ki Gayle tepemde belirdi. Dişlerinin arasında ıspanağa benzer bir şey kalmıştı ve gözleri alışılmadık biçimde iriydi, daha doğrusu heyecanlıydı. Onu görünce Carmel olmadığına sevindim. Şu bowling meselesi kapanana ya da Carmel konuşma becerisini geliştirene kadar ondan uzak durmaya karar vermiştim, artık hangisi önce olursa.

Gayle'a ıspanağı söyledikten sonra bana, "Seni görmek isteyen biri var," dedi.

Kaşlarımı çattım. Birinin beni görmeye geldiği tek zaman doğum günümdü; Rose gelip beni en sevdiğim sandviççiye götürdü. Elbette bu, önceden planlanmış olurdu çünkü sürprizleri sevmezdim. Ama bugün doğum günüm değildi ve hiçbir planım yoktu.

"Kimmiş?"

"Geçen günkü adam. Yazıcıyı çalıştıramayan hanı." Bunu söylerken sesini alçaltmış, kaşlarını aşağı yukarı oynatmıştı. Ne tuhaf bir görüntüydü.

Ayağa kalkıp, "Nerede?" diye sordum.

"Kapının önünde bekliyor," dedi heyecanla fısıldayarak.

Personel odasından çıktığımda Wally sahiden oradaydı. Tasmasını bağladığı Alfie de ayağının dibinde bekliyordu.

"Merhaba," dedim, sonra hâlâ yanımızda dikilen Gayle'a kaşlarımı çatarak baktım. Yüzünü asarak gitti.

Yeniden Wally'ye döndüğümde fark ettiğim ilk şey o korkunç beresini takmadığı oldu! Onsuz farklı görünüyordu. Saçları çok güzeldi; gür, siyah, hafiften dalgalı. Beğeniyle saçlarına bakarken kıyafetlerinin de farklı olduğunu fark ettim. Kot pantolon ve tişört yerine takım elbise giymişti... kravat bile takmıştı! Onda farklı bir şey daha vardı... yüzünde bir farklılık vardı. Ama ne olduğunu bir türlü çıkaramadım.

"Çok özür dilerim, Fern," dedi, "bir işim çıktı, birkaç saat

Alfie'ye bakamayacağım. Onu evine götürürdüm ama aklının onda kalacağını bildiğim için buraya getirdim. Bir... toplantıya katılmam gerek. Son anda çıktı ve... ben..."

Normalde son derece dilbaz biri olmasına karşın şu anda iki lafı bir araya getiremiyordu. Gergin gibiydi. Onu baştan ayağa süzdüm, takım elbisesine, kravatına baktım. Derken yüzündeki farklılığın ne olduğunu anladım. "Tıraş olmuşsun!"

Çenesini sıvazlarken yere bakarak gülümsedi. "Oldum."

"Toplantı için mi?"

"Evet. Eski bir iş arkadaşım ile görüşeceğim. Birkaç yıl önce birlikte çalışmıştık, şimdi yeniden çalışabileceğimiz bir fırsat doğdu."

Alfie'nin kayışını uzattı, tam alacağım sırada Carmel'm arabasının bana doğru geldiğini duydum.

"Fern! Buldum seni!"

Wally, "O kim?" diye sordu.

Carmel'la aramdaki mesafeyi ölçünce kaçmak için artık çok geç olduğu sonucuna vardım. "Müdürüm. Bowling oynamaya gitmemi istiyor. Bu çarşamba masraflarını şirketin karşılayacağı bir bowling gecesi yapacağız."

"Öyle mi?" dedi Wally. "İnanmazsın ama ben on lobutlu bowlingde harikayımdır."

"Davetlim olarak gelmek ister misin?"

"Tabii," dedi. "Neden olmasın?"

Carmel tam önümüzde durup bakışlarını Alfie'ye dikti.

"Bowling gecesi için listeye iki kişi daha yaz, Carmel," dedim.

Carmel başını Alfie'den çevirip bana baktı. "Efendim?"

"İki kişi daha yaz diyorum. Bowling gecesi için. Beni ve Wally'yi."

Wally bana kaşlarını çatarak, "Rocco," diye düzeltti. Sonra Carmel'a elini uzattı. "Rocco Ryan."

Carmel'ın karşı çıkacağını düşünmüştüm ama Wally'nin elini sıktı. "Rocco Ryan?" Wally'ye uzun uzun baktıktan sonra başı-

nu salladı. "Şey, tamam. İkinizi de yazacağım. Ama Fern, köpek burada kalamaz."

Onu duymamış gibi yaparak Wally'ye dönüp, "Umarım toplantının iyi geçer," dedim.

Carmel da ben de Wally'nin arkasından baktık. Takım elbise ona çok yakışmıştı. Carmel'in tuhaf davranışlarına bakılırsa bunu o da fark etmişti.

Wally giderken birden, "Bowling için sabırsızlanıyorum," diye arkasından seslendim, seslenirken de -aksi için onca sebep olmasına rağmen- bunun doğru olduğunu fark ettim.

Kütüphanede kimsenin, Gayle'ın bile bilmediği bir sırrım vardı. Bundan yıllar önce, Janet hâlâ müdürümken keşfetmiştim. O gün danışmada görevliydim çünkü hem Linda hem de Gayle tüm kütüphane çalışanlarını sıradan geçiren kuru öksürük sebebiyle izinliydiler (ben kimseyle el sıkışmadığımdan bana uğramamıştı). O akşamüzeri oval toplantı salonunda belediye konseyi toplantısı düzenlenmiş, toplantı sonrası çay ve pasta ikramı yapılmıştı. Konsey üyelerine çay ve kek ikramı yapmaktan nefret ederdim çünkü onlarca şişko, kel ve orta yaşlı erkek çay ve pasta eşliğinde saatlerce oturarak tam da şişko, kel ve orta yaşlı erkeklerin yaptığı gibi hem fiziksel hem de duygusal olarak yer kaplardı. Sohbetlerinin uğultusu tüm binayı sarar, duvarlardan yansırı, öyle ki kendimi peltem çıkmış gibi hissederdim. *Bakar mısın, tatlım, lavabo nerede?* ve *Şu tabağı kaldırabilir misin, canım ya?* gibi sorular sorup dururlardı.

Onlara boş boş bakıp yanlarından uzaklaştırdım ama nereye gitsem başka sorular soran başka yaşlı şişko adamlar olurdu. Daha da kötüsü, o gün onlardan biri, danışma masasının çekmesinde sakladığım küçük zili bulmuştu ve birkaç saniyede bir çalıp duruyordu.

Çın.

"Bakar mısınız?"

Çın.

“Kimse yok mu?”

Çın.

Çın.

Çın.

O sesin –o yankılı sesin– bana ne yaptığını tarif etmek zordu. Bir çığlık gibi kafamın içine dolarak gözlerimin yaşarmasına, kalbimin göğüs kafesimden fırlayacakmışçasına çarpmasına neden oluyordu. Eski müdürüm Janet beni bulduğunda binanın arka tarafındaki seyahat kitapları arasında saklanıyordum.

“Kötü yere saklanmışsın,” diye fısıldamıştı. “Bu adamlar kendilerini gezgin olarak görürler, Mısır hakkında kitaplar bulup son tatillerinde gittikleri yerleri birbirlerine göstermek için buraya geleceklerdir.”

“Kroşe bölümü nasıl olur?” diye sormuştum.

“Benim daha iyi bir fikrim var,” demişti. “Gel benimle.”

Peşinden kütüphanenin en arkasına, arşivin de ötesindeki eski bölüme gitmiştim. Oradaki kırmızı tuğla duvarda daha önce hiç fark etmediğim bir kapı vardı. Janet o kapıyı anahtarla açmıştı.

“Bu küçük hazineyi birkaç yıl önce keşfettim,” diyerek kapıyı açtığı anda, karşımda eski püskü bir koltukla küçük bir sehpanın tamamen doldurduğu daracık, penceresiz bir oda buldum. Eğimli tavandan merdivenle yukarı çıkılıyordu. “Buraya gizli dolap diyorum. Telefon görüşmeleri yapmak, maaş bordrolarını incelemek ya da bölünmeden bir şeyle ilgilenmek istediğimde burayı kullanırım. Ama senin benden daha sık kullanabileceğini düşünüyorum.” Anahtarı bana verdi. “Bildiğim kadarıyla tek anahtarı bu. Artık senindir.”

Küçük altın anahtara bakmıştım.

“Ne zaman istersen kullanabilirsin. Ama kimseye söyleme, tamam mı? Kimseyle paylaşamayacak kadar değerli.”

Ona katılıyordum. Çok değerliydi.

Bu senenin başlarında ben gizli dolaptayken Janet, Çocuk Kurgu Dışı bölümünde ağır bir kalp krizi geçirmişti. Söyledik-

lerine göre daha yere düşmeden ölmüştü. Daha sonra insanlar, *Ölmek için bundan daha mükemmel bir yer bulamazdı, demişlerdi. Her şeyden çok sevdiği yerde, kitapların arasında.*

Üzerinden aylar geçmesine rağmen o sırada gizli dolapta olduğum için vicdan azabı mı duyuyordum, yoksa orada olduğuma seviniyor muydum hâlâ çözememiştim.

Öğleden sonranın büyük kısmını Alfie'yle gizli dolapta geçirdim. Alfie çok mutluydu. Yere gazete sermiş, yanına da su kabını koymuştum; Carmel beni işbaşında görsün diye odadan çıkmak zorunda kaldığım kısa aralıklarda bile orada mutlu mutlu oturuyordu. Yine o turlardan birindeyken Gayle beni gördü.

"Fern, demek buradasın! Seni görmeye bir adam geldi ama seni bir türlü bulamadım."

"Adam mı?" Epey enteresan bir durumdu. "Wally miydi?"

Gayle başını iki yana salladı. "Hayır. Başka biriydi."

Kaşlarımı çattım. Pek fazla erkek tanıımıyordum, dahası Wally dışında durduk yere kütüphaneye beni görmeye gelecek birini hiç tanıımıyordum.

"Peki... nasıl biriydi?"

Gayle bir müddet düşündü. "Yakışıklıydı. Muhtemelen otuzlarındaydı. Sinekkaydı tıraşlı ve iyi giyimliydi."

Kafam karışmıştı. "Görmek istediği kişinin ben olduğumdan emin misin?"

"Fern'le görüşmek istiyorum, dedi. Arkadaşıym, dedi."

Bir yanlış anlaşılma olduğunu düşünüyordum. Muhtemelen başka birini sormuştu. Ya da eğreltiotları hakkında bir kitap ödünç almak istemişti. "Mesaj bıraktı mı?"

"Yok. Başka zaman yine geleceğini söyledi."

"Anladım. Gelir o zaman." *Tabii aradığı kişi sahiden bensem.*

Wally'nin kütüphaneye girdiğini görünce sinekkaydı tıraşlı gizemli ziyaretçi aklımdan çıktı. Wally beni görmemiş olmalıydı çünkü banyoya doğru yanımdan hızlıca geçip gitti.

Arkasından koşarak, "Toplantın nasıl geçti?" dedim.

Yürümeye devam etti. "Şu anda konuşamam."

Kapıyı açıp hole girdiğinde yavaşladım. Normalde öğleden sonraları oradan uzak dururdum çünkü biraz kokardı. Ama bugün cesurca davranmaya karar verdim.

Wally hışımın arkasını döndü. "Benimle banyoya kadar gelmeyi mi planlıyorsun?"

"Hayır," dedim. "Oraya varmadan durursun diye düşümdüm. Durdun da." Sırıttım. "Toplantının nasıl geçti?"

"Toplantı olmadı, tamam mı?"

Kaşlarımı çatıttım. "Neden toplantı olmadı?"

"Şehre trenle gidecektim ama istasyonda gün boyu park edebileceğim bir yer bulamadım. En uzununu iki saatti. O yüzden gitmedim."

Ona bakakaldım. "Park yeri bulamadın diye mi?"

Gözlerini devirdi. "Uygun bir park yeri bulmanın ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemezsin."

"Bence tahmin edebilirim. Bir aracı oradan oraya götürmek gayet de hayal edilebilir bir şey."

"Komik olmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır," dedim. "Komik bir şey mi söyledim?" Bunu sahiden merak ediyordum ama Wally cevap vermedi.

"Neden ücretli otoparka bırakmadın?" diye sordum.

"Param yoktu."

"Paran var sanıyordum. Evsiz değilsin, değil mi?"

Yüzü kıpkırmızı oldu. "Bozuk param yoktu." Öf der gibi bir ses çıkarıp sinirlenmiş gibi yumruğunu sıkıttı.

"Neden sinirlisin, Wally?"

"Toplantıyı kaçırdığım için sinirliyim, tamam mı? Bana Wally deyip durduğun için sinirliyim!"

Onu ilk defa bu kadar kızgın görüyordum. Aklıma bir keresinde bir kütüphane üyesi ayırttığı kitap hâlâ iade edilmediği için küplere bindiğinde Janet'in söylediği şey geldi. Kadın kütüphaneye gelmek için sıcakta onca yol yürüdüğünü, kitabı almadan gitmeyeceğini söylemişti. Hatta bayağı agresifleşmişti.

Janet defalarca özür dilemiş, kitap iade edildiğinde evine bizzat getirmeyi teklif etmişti. Sonra yardım edebileceği başka bir şey olup olmadığını sormuştu. İşte o zaman kadın gözyaşlarına boğularak o gün oğlunun ölüm yıldönümü olduğunu, kendini iyi bir kitaba kaptırarak günü atlatmayı planladığını söylemişti. Janet kadını evine bırakmış, bırakırken de kitapçıya uğrayıp ona ayırttığı kitapla birlikte başka birkaç kitap daha almıştı.

“Kadına neden o kadar kibar davrandın?” diye sormuştum kütüphaneye döndüğünde. “O sana karşı çok kabaydı.”

“Kızgın, üzgünün mahlasıdır,” demişti. “Tecrübelerime göre kızgın birine karşı nazik olursan her on seferin dokuzunda o kişiyi sakinleştirmeyi başarır, asıl sorunun ne olduğunu öğrenirsin.”

“Baksana,” dedim Wally’ye. “Evimin önünde bana ait park yeri var. Evim istasyona beş dakika mesafede. Başka toplantın olursa minibüsünü oraya park edebilirsin. Ya da ne zaman ihtiyacın olursa.”

Kaşlarını çatarken yüz ifadesi yine değişti. Şimdi kızgın değil, daha çok şaşkındı. “Çok cömertsin.”

“Aslında değilim. Arabam olmadığı için park yerim boş boş duruyor.”

Bunu bir süre düşündü.

“Yalnız karşılığında senden bir iyilik isteyeceğim.”

Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Öyle mi? Neymiş?”

Beni gözlerini kısarak izliyordu. Kirpikleri uzun, koyu ve kıvrıktı; tıpkı eski oyuncak bebeklerinki gibiydi.

“Sana Wally demeye devam edebilirsem,” dedim, “çok mutlu olurum.”

Wally beni şaşırtarak başını geriye atıp kahkahalarla güldü. Sonra –neden güldüğümüzü bilmesem de– ben de güldüm.

Çarşamba akşamı saat tahminen altı buçukta bowling salonuna vardım. Telefonumu evde unuttuğum için tam saati söyleyemiyordum. Böylesi bir unutkanlık aslında hiç benlik değildi ve bunu bir bowling salonuna geleceğim için gün boyu hissettiğim düşük seviyeli anksiyeteye bağlıyordum. Gürültüsü, ışıkları ve kokusuyla bir bowling salonu konfor alanımın tamamen dışında kalıyordu. Bir yanımda, asi yanımda, bunun için heyecanlıydı. Kalanımsa nefes almakta güçlük çekiyordu.

Buraya otobüsle gelmiştim. Wally beni bırakmayı teklif etmişti ama arabada konuşmak hep başımı ağrıtır, bu yüzden otobüsle gelmenin daha güvenli olacağını düşünmüştüm. Personel odasındaki ilanda altı kırk beşte toplanacağımız, oyununsa yedide başlayacağı yazıyordu, böylece o on beş dakikada bowling ayakkabılarımızı seçebilecek, yemek kuponlarımızı ve pinball makinesi jetonlarımızı toplayabilecektik. (Pinball oynanacağını duyduğumda şok olmuşum. Oyunlar genellikle gürültülü ve parlak ışıklı olurlardı, ben de gürültülü ve parlak ışıklı yerlerden nefret ederdim.) Ama elimden geldiğince hazırlanmışım ve temkinli bir biçimde iyimser hissediyordum.

Wally'den önce geldiğini fark edince sevindim ama onun da gelmesi uzun sürmedi, benden hemen sonra, saat 18:33'te, be-

resinin ponponunu sallayarak hızlı adımlarla rampayı çıktı. O kadar acele ediyordu ki neredeyse beni fark etmeden yanımdan geçip gidecekti.

“Wally,” diye seslendim içeri girmek üzereyken.

Yavaşlayarak durdu ve çekingen şekilde gülümsedi, bakışları yüzüme çok yakındı. Sonra konuşmaya başladı.

“Kulaklarımda tıkaç var,” dedim. “O yüzden seni duyamıyorum.”

Wally bana şaşkın şaşkın baktı. Sonra dudakları yeniden oynamaya başladı.

“*Seni duyamıyorum*, dedim,” dedim yüksek sesle.

Gözlüğünü yukarı itip tıkaçlardan birini çıkarmamı işaret etti. İsteksizce çıkardım.

“Neden o şeyi taktığını sordum,” dedi gözlerimi işaret ederek.

“Yüzme gözlüğünü mü? Bu gibi yerlerdeki parlak ışıkları güneş gözlüğünden daha iyi engellediğini fark ettim.”

Dudaklarında küçücük bir gülümseme belirdi. “Şey... anlıyorum.”

Yüzme gözlüğünün gülünç görüldüğünün elbette farkındaydım ama insanların yeni bir trend filan olduğunu düşünerek aldırış etmemelerini umuyordum.

“Baksana,” dedi, “hazır tıkaçın takılı değilken geçen günkü kabalığım için senden özür dilemek istiyorum. O tür bir toplantıya katılmayalı... uzun zaman olmuştu. Ayrıca sen haklıydın, sorun park yeri bulamamam değildi. Sinirimi senden çıkarmalıydim.”

Sen haklıydın. Bu kelimeler aklıma mih gibi kazındı. Sen haklıydın. Öyle alelade bir konuda da değil üstelik! *Duyguların* bulanık, kafa karıştırıcı dünyasındaki bir şey hakkında. Rose’a söylemek için sabırsızlanıyordum.

“Şimdi daha iyi misin?” diye sordum.

Başıyla onayladı. “Aslına bakarsan toplantıyı yarın öğleden sonrası için yeniden ayarladık.”

Son derece neşeli bir şekilde el çırdım ve bunu bu akşam bir kere daha denemeye karar verdim. "Bu harika bir haber. Mini-büsünü benim evin önüne park edeceksin, değil mi?"

"Senin için sorun olmazsa."

"Olmaz," deyip tıkacı geri taktım. Wally bir şey söylemek için ağzını açtı ama kulağımı işaret edince geri kapadı, sonra içeri girdik.

Yüzme gözlüğüne ve kulak tıkaçlarına rağmen kapıyı açar açmaz tüm duyularım saldırıya uğradı. Bowling salonu patlamış mısır, sosisli ve pamuk şeker kokuyordu; derimi kaplayarak tüm gözeneklerimi tıkayan, içime kum dolmuşçasma beni alttan yukarı dolduran bir kokuydu bu. Yürürken spor ayakkabılarım desenli halıya yapışıyor, yanıp sönen neon ışıklar retinamı yakıyordu. Dört bir yandan –oyun makinelerinden, bowling kulvarlarından, tepemizdeki hoparlörlerden– müzik sesi yükseliyor, tıkaçlarım sesi azaltsa bile yine de beni bunaltıyordu. Başımı yerden kaldırmayarak yürümeye devam edip yabanın içerisine doğru ilerledim. Bir duvarın önünde, yaklaşık bir düzine çocuk, uzun, metal bir masanın çevresinde, pastanın üzerindeki sayılara bakılırsa on bir yaşına giren bir oğlan çocuğuna doğum günü şarkısı söylüyordu. Herkes burada hiçbir şeyden etkilenmeden bir arada var oluyordu. Benim dışımda herkes. Arka duvarda, üzerinde BAYSIDE KÜTÜPHANESİ EKİP RUHU OLUŞTURMA yazan bir tabela görünce Wally'yi o tarafa götürdüm. Carmel oradaydı, kırmızı bir gömlek giymiş, boynuna kısa bir fular bağlamıştı. Kulağa ne kadar inanılmaz gelse de güzel olmuştu.

"Fular takmışsın," dedim.

Beni merakla süzdükten sonra duyamadığım bir şey söyledi. Başımı çevirip Pokémon kartları dağıtan otomatın başına toplanmış bir grup gence baktım. Görünüşlerine bakılırsa on, on bir yaşlarındaydılar. Rose ve ben o yaşlardayken bir keresinde bowlinge gitmiştik. Ben aslında çekimserdim ama Rose anneme evde kalmak istediğimizi söylediğinde annem bizi götürmek için daha ısrarcı olmuştu. "Çok eğlenceli olacak," demişti, ardından o

ve Rose her şeyi daha da kötüleştiren hararetli bir tartışmaya tutuşmuşlardı. Sonunda bowlinge gideceğimiz kesinleşmişti.

Oraya vardığımızda planım tamamen bowlinge odaklanmaktı. Bowling tekniği hakkında bir kitap okumuştum ve o gece üç kere tek atışta tüm lobutları devirmiştım. Rose'la annem sürekli tartışıp durmasalar eğlenceli geçtiği bile söylenebilirdi. "Yemek soğuk." "Ayakkabılar olmuyor." "Sıra sende değil!" Sonra, ayakkabıları iade etmek için sırada beklerken: "Her şeyi berbat ettin. Bu yüzden hiçbir zaman dışarı çıkamıyoruz. Senin derdin ne?"

Rose eve dönene kadar ağlamıştı.

Ara ara kaş çatarak, gülümseyerek ve başıyla onaylayarak hararetli bir şekilde Wally'yle konuşan Carmel'a baktım. Onu hiç bu kadar gülümserken görmemiştım. Ağzının arka tarafında gümüş bir dişi vardı. Konuşurlarken Wally bir yandan da bowling ayakkabılarının olduğu sepeti karıştırıyordu. Göz göze geldiğimizde dudaklarını oynatarak, "Kaç numara giyiyorsun?" diye sordu.

"Otuz sekiz," dedim. Bir an sonra bir oturakta oturuyordum, Wally de bana bowling ayakkabısı giydirdiyordu. Sanki çocukmuşsun ya da cansız mankenmişsin gibi birinin sana ayakkabı giydirmesi çok tuhaftı. Wally'ye gerek olmadığını söylediysem de durmadı, ben de daha fazla karşı çıkmadım. Açıkçası hoşuma gitmişti.

Saat 18:45'te tüm ekip gelmişti ve Carmel grubu etrafına toplayıp duyamadığım bir hoş geldiniz konuşması yaptı. Sonra takımlara ayrıldık; Wally ve ben, Gayle ve Linda'yla aynı takımda yer alıyorduk ki Wally'nin omzuna, kollarına ve ellerine gereksiz yere dokunup durmalarına bakılırsa o ikisi bundan bir hayli memnundu.

Wally bowlingde çok iyiyimdir derken yalan söylememiştı. Hatta olağanüstü oynadığını söylemek daha doğru olurdu. İlk üç atışın üçünde de tüm lobutları devirirken ben ikisinde devirebilmişim. Gayle'la Linda toplamda bir lobut bile devirememişlerdi. Carmel hiç oynamıyor, bunun yerine vaktini tıpkı kütüp-

hanede arabasıyla yaptığı gibi üç takımın arasında aşağı yukarı gezinerek geçiriyordu.

İlk setin sonunda Wally yüzüme doğru elini salladı. Dudaklarım dikkatle izledim.

Yavaşça, "İçecek bir şey ister misin?" diye sordu.

O zaman *gerçekten* susadığımı fark ettim. Car car bağırıp duran çocukların arkasındaki bara göz atarak ne içebileceğime baktım. Pembe-beyaz çizgili tulum giyen bir kadının baktığı kasanın arkasında SPRITE yazan bir tabela vardı.

"Sprite iyi olur, teşekkürler, Wally."

Wally başıyla onaylayıp bara gittiğinde birinin bana susayıp susamadığımı sormasının, *sonra da* benim için içecek almaya gitmesinin ne kadar hoş olduğunu düşündüm. Wally ortalama üstü bir erkekti. O gider gitmez burnumun dibinde bitmelerine bakılırsa Gayle'la Linda da aynı şekilde düşünüyorlardı.

Onlara, "Sizi duyamıyorum," diye hatırlattım.

Tıkaçlarımı çıkarmamı işaret ettiler. Yüksek sesle iç çektiysem de dediklerini yaptım.

"Seni gidi seni, bizden saklıyordun demek!" dedi Linda.

"Kütüphanede tanıştılar," diye araya girdi Gayle.

"Beresini beğendim," dedi Linda. "Bir yerden tanıdık geliyor."

"Bana da," dedi Gayle.

Tıkaçları çıkarmamı neden istediklerini anlamadım çünkü kendi aralarında konuşup duruyorlardı. Etrafa göz atarak Wally'ye bakındım ama hiçbir yerde yoktu.

"Wally nerede?" diye sordum.

"Tabii ya!" Gayle'la Linda aynı anda bağırıldılar. "Wally nerede? O çocuğa benziyor."

Salonda her yerden gürültü yükseliyordu. Birisi tezahürat yapıyor, bir çocuk ağlıyor, bir bowling topu cilalı kulvarda kayıyordu. Kollarımı gövdeme doladım.

"Oyununuz bitti mi, hanımlar?" dedi Carmel.

"Rocco bize içecek alırken biz de biraz mola verdik," dedi Gayle.

Şimdi onu görebiliyordum, bar tezgâhına eğilmiş sipariş veriyordu. Bizden tarafa baktığında bir anlığına göz göze geldik.

Carmel, "Onunla nasıl tanışmıştınız, Fern?" diye sordu.

Tam cevap vermek için ağzımı açtığımda oyun makinelerinden birinde müzik çalmaya başladı, peşi sıra bir grup küçük çocuğun zafer ve yenilgi çığlıkları kulaklarıma doldu.

"Kütüphanede tanıştılar," dedi Gayle. "Öyle değil mi, Fern?"

Yan taraftaki jeton makinesinden bir dizi jeton düştü. *Şangır şangır şangır şangır şangır*. İnsanlar, tekerlekli sandalyedeki birine yol açmak için üzerime doğru geldiler. "Şey... efendim?"

"Rocco'yla kütüphanede tanıştınız," diye tekrarladı Gayle daha yüksek sesle.

Gürültü artmaya devam ederken Carmel'la Linda da bana soru sorup duruyorlardı. Sanki inmemin mümkün olmadığı bir hız trenindeydim. Tıkaçlarımı geri takıp gözlerimi yumdum ve yavaşça sallanmaya başladım, sonra daha hızlı sallandım.

"Fern," dedi biri. Yüksek sesle konuşmuş olmalıydı çünkü sesini tıkaçlara rağmen duydum.

Gözlerimi açtım. Herkes bana bakıyordu, sonra endişe içinde birbirlerine baktılar, sonra yeniden bana döndüler. Wally ortalıkta yoktu.

"Ne?" dedim ama bunu ya çok sesli ya çok sessiz ya da tuhaf bir sesle söylemiş olmalıydım çünkü hepsi irkildi.

Daha hızlı sallanmaya başladım. Disko şarkısı, tıkaçlarıma rağmen duyabileceğim kadar yüksek sesle çalıyordu. Bowling sırasındaki birçok insan beklerken dans ediyorlardı. Nefesim göğsümde sıkışıyor, başım zonkluyordu.

"İçecekler geldi!" Wally elinde bir tepsi içeceklerle gülümseyerek çıkageldi.

Çığlık atacak gibiydim. Belki de atmıştım çünkü birdenbire herkes başıma toplandı. Katlanılmazdı.

"Çekilin," diye bağırmamla hepsi birkaç adım geri kaçtı.

Wally bileğimi tutacak oldu ama elimi çektim. Başıyla onayladı, sonra, "Fern, beni izle," dedi.

Onu duyduğumdan emin olmak için duraksadıktan sonra yürümeye başladı. Birkaç adım arkasından takip ederek kalabalığın arasında açtığı yoldan binanın içinde yürüdüm, otomatik kapıdan dışarının serin, yatıştırıcı havasına çıktım, sonra otoparka gittim.

Gürültüden, kokulardan ve ışıklardan yeterince uzaklaştığımızda, "İyi misin?" diye sordu.

Kalbim hâlâ çarpıyordu. "Yapabilirim sandım," dedim ona, belki de kendime. "Bir şey olmaz sandım."

Wally başıyla onayladı. "Korkularınla yüzleşmek hakkında bir şey öğrendiysem," dedi, "o da bazen fazla korkutucu olduğudur."

. . .

ROSE INGRID CASTLE'IN GÜNLÜĞÜ

Dün Eurostar'la Paris'e gittik. Champs-Élysées'deki otelimize giriş yaptığımızda saat epey geçti, sabah uyandığımdaysa Owen çilek ve hakiki Fransız kahvesiyle başımda bekliyordu. Bugün akşama kadar caddeleri dolaştık, yiyip içtik, vitrinlere göz attık. Montmartre'daki Sacré-Coeur'un merdivenlerini çıkarken çok tatlı bir an yaşadık. Kırmızı paltolu bir kız çocuğu basamağa takılmış ama düşmesine kalmadan Owen onu yakalayıp doğrultmuştu. Bu beni hem gülümsetmiş hem de içimi sızlatmıştı. O küçük kız bizim kızımız olabilirdi, diye düşündüm. Tabii ona bir çocuk verebilseydim.

Bunu aklımdan çıkarmaya çalıştım, bir süre başarılı da oldum. Ama sonra bir başka düşünce aklıma kurcalamaya başladı. Fern. Ne zamandır aramalarıma cevap vermiyor. Önceden belirlediğimiz zamanda aradığımda bile açmadı. Oysa Fern hiç böyle yapmazdı. Biliyorum, muhtemelen iyidir. Ama... ya iyi değilse? Zor olan kısmı da bu. Çocuk olsa polisi arar, gidip bakmalarını isterim, onlar da gidip bakarlar. Ama Fern çocuk değil. Tanrı aşkına, ona eşit davranılmasını, yetişkin gibi davranılmasını savunup duran benim. Ama Fern gerçek dünyada diğer yetişkinler gibi değil. O benim kardeşim. Onu ben korumazsam kim korur?

Terapistim kardeşlik de dahil her konuda mükemmeliyetçi olduğumu söylüyor. Doğru. Çocukluğumdan beri mükemmel olma arzusu duyuyordum.

Mükemmel olabilirim her şey yoluna girecek diye düşünürdüm. Öyle ki bu hayat gayem olmuştu. Her gece yatağıma girip mükemmel günü, yani annemi üzmeden geçirdiğim günü planlardım. Sabah er-

kenden kalkıp kendi kahvaltımı hazırlar, bulaşıkları sessizce yıkardım. Yardımımın dokunabileceği her işe koşardım. Kirlileri çamaşır makinesine atar, çorapları eşleştirir, anneme bir kupa kahve götürürdüm. Annem böyle şeyler yapmama bayılırdı. Gülümseyerek, "Sen çok iyi bir kızsın, Rose," derdi.

Ama ne kadar uğraşsam da hep yanlış yaptığım bir şey olurdu. Çamaşırları okula gitmeden önce makineye attıysam ben dönene kadar çok uzun süre makinede kalır, bu sebeple yeniden yıkanmaları gerekirdi. Yemek yaptıysam yanlışlıkla annemin başka yemek için aldığı malzemeleri kullanırdım. Evi topladıysam annemin bilerek göz önünde bıraktığı önemli bir şeyi kaybederdim.

Annemin sesinin zihnime kalıcı olarak yerleşmesi uzun sürmemişti. Bende bir sorun olduğu çok açıktı. Aptaldım, tembeldim, bencildim. Kendimi etrafıma yeterince adamıyordum; kardeşime doğru düzgün bakmıyordum. Kötüydüm. Bazen hiçbir şey yapmadığımda bile kötüydüm.

Bana diyabet teşhisi konulmadan önce sağlığım bile annem için büyük bir öfke kaynağıydı. Susuzluktan ya da baş dönmesinden şikâyet etmemem gerektiğini biliyordum ama önüne geçemediğim şeyler de vardı. Yatağa işiyordum. İnsüline bağımlı diyabetin tipik bir semptomuymuş, daha sonra öğrenmiştim ama o zamanlar bunu bilmiyorduk.

"Yine yatağını ıslatmışsın, Rose. Yine! Senin sorunun ne?"

Anneme aylarca beni doktora götürmesi için yalvardıktan sonra nihayet götürmüştü. Ama hastalığım ortaya çıktıktan sonra bile ben deveyi pire yapıyormuşum gibi davranmaya devam etmişti. Ne zaman kan şekeri ölçsem gözlerini devirirdi. Öte yandan Fern, diyabet hakkında okumalar yaparak konunun uzmanı olmuştu ve anneme ne yiyip ne yiyemeyeceğimi söylüyordu. Bu da annemi deli ediyordu. Bizim birbirimizi kollamamız onu zivanadan çıkarıyordu.

Tıpkı on yaşımızdayken olduğu gibi. Fern'le okuldan yeni dönmüş, mutfak masasında önümüzde ödev kitaplarımız açık hâlde yan yana oturuyorduk. Annem normalde günün o saatlerinde kestiriyor olurdu, bu yüzden evde ayak seslerini duyunca şaşırmıştık. Birkaç dakika sonra mutfığa gelmişti. Onu görür görmez kötü bir şey olacağını anlamıştım. Bakışları bir tuhaftı. Kötü bir şey olacağı zaman bakışları hep tuhaflaşırdı.

"Pekâlâ," demişti. "Ne yaptığınızı biliyorum. Kendiniz itiraf ederseniz sizi cezalandırmam. Yok, itiraf etmeyeceğiz, dersiniz sonuçlarına ikiniz birden katlanırsınız."

Fem gözlerinde şaşkın, meraklı bakışlarla bana baktı. Bilekliğimi bilekliğine vururken sözlerimi dikkatle seçmeye çalıştım.

"Ne... oldu, anne?"

"Zekâmla dalga geçme, küçükhanım! Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun. Şu surata bak hele, nasıl da masum. Sanki ben senin nasıl bir sinsi cadaloz olduğunu bilmiyorum."

Aklımdan tüm olasılıkları hızlıca geçiriverdim. Farkında olmadan giysilerinden birinin kurutucuda çekmesine mi neden olmuştum? Kendisine ayırdığı bir şeyi mi yemiştım? Çok mu gürültü yapmıştım? Çok mu mutluydum? Çok mu mutsuzdum? Bu seçeneklerden birini seçebilirdim ama yanlış seçersem başım iki kat belaya girerdi. Kafam patlayana kadar düşündüm. Verecek bir cevap bulamayınca çaresizce ağlamaya başladım.

"Hah, musluklar da açıldı," dedi annem gözlerini devirerek. "Bu sefer işe yaramayacak, Rose! İkinizden biri itiraf edene kadar buradan çıkmak yok."

Annemin ciddi olduğunu biliyordum. Bir defasında bir başka suçu itiraf edene kadar bizi saatlerce kapıda bekletmişti (o zaman mevzubahis takısıydı, daha sonra komodininin arkasında bulmuştu). Yazın en sıcak zamanıydı ve güneş kremi sürmemiştik, böylece ortak bahçedeki tek ağacın altına sığınıp gölgesi hareket ettikçe onu takip etmiştik. Apartmanda oturan diğer çocukların bahçedeki su püskürtücünün çevresinde çığlık çığlığa koşmasını izlediğimi hatırlıyorum. Onlara katılmaya cesaret edemediğimizden vakit geçirmek için Fern bana okuduğu Agatha Christie kitabının konusunu anlatmıştı. Hikâye anlatıcılığında çok iyiydi. Annem bizi ancak hava karardıktan, sivrisinekler her yerimizi yedikten ve biz ayak bileklerimizi kanatana kadar kaşıdıktan sonra içeri almıştı.

"Pekâlâ," dedi annem daha sonra. "Madem öyle, ikinizden birini seçip cezalandırmam gerekecek. Ya. Şundadır. Ya. Bunda."

Fern'ü işaret etti.

"Ben yaptım," dedim hemen.

Fern şaşırmişti ama annemde şaşkınlıktan eser yoktu. Her zamanki gibi ne yaptığını çok iyi biliyordu. Fern'ün başının belaya girmesine asla izin vermeyeceğini biliyordu.

"Özür dilerim," dedim.

"Odana git ve ben söyleyene kadar da çıkma," dedi.

Bir iki saat sonra kapının zili çaldı. Pizza gelmişti. Daha önce hiç eve pizza söylememiştik. Enfes kokuyordu. Annem beni yemeğe çağırmadı, çağırmasını da beklemiyordum zaten ama saat sekizde Fern yatmaya gelmediğinde şaşırdım. Saatlerdir odamdaydım, tek lokma yememiştim, sadece komodininin üstünde duran yarım bardak suyum vardı. Birkaç ay önce insüline bağımlı diyabet teşhisi konulmuştu ve yemek yemezsem kan şekerimin tehlikeli biçimde düşeceğini biliyordum. Yiyecek bir şey bulma umuduyla odayı, giysilerimin ceplerini, Fern'ün giysilerinin ceplerini aradım. Ama hiçbir şey bulamadım.

Annem hâlâ gelmemiştii. Bekledim. Biraz daha bekledim. Saat gece yarısını vurduğunda başım ağrıyordu. Sabah olduğunda yaprak gibi titriyordum, ter içinde kalmıştım ve şakaklarıma balyozla vuruyorlarmış gibi hissediyordum. Yarım bardak suyu içmiştim. Donuyordum ve bunun hipoglisemi anlamına geldiğini biliyordum. Şekere ihtiyacım vardı. Tercihen meyve suyuna. Kan şekerimi ölçmem gerekiyordu. Bir şeyler yemem gerekiyordu.

Saat dokuzda kapım açıldığında başımı kaldıracak gücüm bile yoktu. Annem kapının önündeydi. Elinde bir bardak portakal suyu vardı. Uzunca bir süre beni izledi. Şöyle düşündüğümü hatırlıyorum: Endişelendi. Ne kadar hasta olduğumu fark etti. Hâlimden dolayı dehşete düşecek ve başıma koşacak. Beni doktora bile götürebilir.

Bunun yerine annem sakince yatağıma oturdu. Portakal suyunu bana vermek yerine komodinin üstünde ulaşamayacağım bir yere koydu ve sonra bir tomar para çıkardı; onluklar, yirmilikler hatta ellilikler.

"Yalan söyledin," dedi usulca, paraları bana doğru uzatarak. "Parayı almamışsın. Az önce komodininin çekmecesinde buldum."

İlkin aklım karıştı. Neden orada olduğumu bile unutmuştum neredeyse. Bu yüzdendi demek. Parasını çaldığımı sanmıştı. Ne kadar da

gölünç bir fikirdi. *Elbette* parasını çalmamıştım. Ama o bunu zaten biliyordu. Sırf dram yaratmak için uydurmuştu.

"Bazen derdinin ne olduğunu anlayamıyorum, Rose. Neden almadığını söylemedin? Böylece hepimizi bu eziyetten kurtarmış olurdun."

"Özür dilerim," dedim, daha doğrusu demeye çalıştım ama boğazım konuşamayacağım kadar kurumuştı.

Annem bir süre düşündü. Uzunca bir süre düşündü. Portakal suyunu baktım.

"Eh," dedi bana sonsuzluk gibi gelen bir sürenin sonunda. "Bu seferlik seni affediyorum ama bir daha bana yalan söyleme, tamam mı?"

Başımınla onayladım.

"Güzel." Gülümsedi. "O hâlde... affedildin."

Annem kucaklaşmak için kollarını açtı, benden kendi başıma doğrulmamı bekliyordu. Sanırım annemin en sevdiği kısım buydu. Yani affetme kısmı. Ona kendini iyi bir anne gibi hissettiriyordu, saygın, asil bir anne gibi. Ama ona sarılırken düşünebildiğim tek şey saygın annemden o meyve suyu bardağını istemek için daha ne kadar bekleyeceğimdi.

FERN

Wally beni eve bırakıyordu. Gece arabaya binmeye alışkın değildim. Karanlıkta sesler daha keskin, daha net oluyordu. Trafik ışıklarında beklerken minibüsün sinyal lambasından çıkan ses, Wally'nin ellerinin altında hareket eden direksiyonun sesi, hepsi neredeyse hipnoz ediciydi. Wally evimin önüne park ettiğinde âdeta transa geçmiş hâldeydim.

Ben araçtan inmeyince, "Nasılsın?" diye sordu.

"Pek iyi sayılmam," dedim. "Çok utanıyorum."

"Utaniyor musun?" El frenini çekti. Sessiz minibüsün içinde epey gürültü çıkarmıştı. Her zamanki gibi bakışlarını omzumun üzerine dikti. "Fern, sana bir şey söyleyebilir miyim?"

Başım la onayladım.

"Bu minibüste yaşamaya başlamadan önce bir arkadaşım la Bağır! adında bir uygulama yaptık. İnsanların kasaya gitmeden masalarından yiyecek ve içecek sipariş etmesine, restoranların da sipariş alacak garsonlar yerine sadece mutfaktan masalara yiyecek götürüp getirecek garsonlar işe almasına olanak sağlıyordu. Şimdilerde onun gibi birçok uygulama var ama ilki oydu. Programcısı bendim; tasarımı ben yaptım, kodunu ben yazdım, deneme sürümünü ben yaptım. Çok başarılı oldu."

"Tebrikler."

"Teşekkür ederim. Başlarda çok heyecan vericiydi. Ama sonra kod yazmak dışında başka şeyler yapmam da gerekmeye başladı. Pazarlama toplantılarına katılmam, yatırımcılardan oluşan bir çevre edinmem falan. Ortağım sürekli, 'Bu, kariyerimizin en önemli toplantısı,' gibi şeyler söylüyordu. Oysa tek yaptığımız kokteyl partilerine katılıp insanlarla konuşmaktı. Bağır! hakkında da değil üstelik; spordan, at yarışlarından ya da konuştuğumuz kişi neyle ilgileniyorsa ondan. Orada ne aradığımı bilmiyor, her saniyesinden nefret ediyordum." Wally kısa bir anlığına yüzüme baktı, sonra bakışları yeniden omzumun üzerine kaydı. "Üzerimde müthiş bir baskı vardı. Beni tüketiyordu. İşe gitmeyi bıraktım. Yataktan çıkmayı bıraktım. Ortağım beni çoktan bırakırdı ama uygulamayı satmaya çok yakındık. Sonra sattık, inanılmaz miktarda bir para kazandık, herkes sevinçten havallara uçuyordu ama ben... ben çakıldım. Uygulamayı sattığımızın ertesi gecesı herkes kutlama yaparken ben göğüs ağrısıyla acı-deydim. Kalp krizi geçiriyorum sandım. Ama beni psikiyatriste sevk ettiler ve yaklaşık bir ay boyunca bir akıl hastanesinde yat-tım. Meğer ağır bir sinir krizi geçirmişim. O kadar utanmışım ki hastaneden taburcu olduğumda o şaşaalı, başarılı hayatı ardım-da bırakarak Avustralya'ya taşındım!"

"Neden?"

Omuzlarını kaldırdı. "Avustralya'dan daha uzağı yok, öyle değil mi? Hem annem sayesinde pasaportum vardı. Burada sa-dece... kendim olabilirim diye düşündüm. Minibüs almamın bir sebebi de hayatımı küçültmek istememdi." Başını salladı. "Ama son birkaç aydır yeni bir uygulama geliştiriyorum. Yarınki top-lantım da bu uygulama hakkında. İlgilenen bazı yatırımcılar var. Demek istediğim, birçok insan boyunu aşan işlere kalkışır. Ama bu, bir daha deneyemeyecekleri anlamına gelmez."

"Bowling oynamayı bir daha denememi mi öneriyorsun?"

Bir müddet düşündü. "Denemesen de olur. Ama bunun seni yeni şeyler denemekten alıkoymasına izin verme."

Bakışlarını benden uzağa, ön cama çevirdi. Kolları gevşek bi-

çimde direksiyonun üzerinde duruyordu, koyu kahverengi tüylerine, ince bileklerine, uzun, zarif parmaklarına bakakaldım.

“Dokundum diye mi oldu?” diye sordu.

Konuşmanın önemli bir yerini mi kaçırdım diye merak ettim.
“Efendim?”

“Bowling salonunda. Koluna dokundum. Sen  ı lık atmadan önce. O yüzden mi o hâle geldin?”

“Ah. Hayır... Yani... *tek sebebi* dokunuşun değildi. Işıklar, gürültü, kokular, insanların dik dik bakması. *Ve dokunuşun.*”

“ z r dilerim,” dedi.

“ nemli değil.”

“Bilmem gerekirdi.”

“Dokunulmaktan hoşlanmadı ımı bilmen mi gerekirdi? Bunu neden bilesin ki?”

“    ,” dedi, “ben de dokunulmaktan hoşlanmam. El sıkışmayı, kucaklaşmayı, sırt sıvazlamayı öğrendim      insanlar böyle yaparlar. Ama hiç hoşuma gitmiyor.”

“Ama senin hoşuna gitmemesi benim de hoşuma gitmediği anlamına gelmez.”

“Doğru,” dedi. “Ama... sen biraz bana benziyorsun.”

şaşkınlıktan a zım açık kaldı. Ona mı benziyordum? “Hangi konuda benziyoruz?” diye haykıracak oldum.

Ama sonra kafama dank etti.

Omzumun  zerine bakması.

Dakikli e önem vermesi.

Toplantısına katılamaması ve sonrasında kendine öfke duyması.

Dokunulmaktan hoşlanmaması.

Wally sahiden de bana benziyordu. Bunu şimdiye kadar nasıl fark etmemiştim? Birdenbire i im rahatladı, güvenle doldu. G r ld     , anlaşıldı ımı hissettim. Hiç bilmediğim yabancı bir ülkede aylarca kimse tarafından anlaşılmadıktan sonra benimle aynı dili konuşan birine rastlamış gibi hissettim.

“Sen... dokunulmaktan hoşlanmıyor musun?” diye sordum.
“Hiç mi?”

“Bazı dokunuşlarda sorun yok,” dedi. “Önceden biliyorsam o kadar da kötü değil. Ayrıca sağlam bir dokunuşu hafif bir dokunuşa tercih ede...”

“Hafif dokunuşlar kadar *kötüsü* yok!” diye söylendim. “Hafif, beklenmedik dokunuşlar.”

“Sevdiklerimin bana dokunmasında sorun yok,” dedi. “Ama genellikle nasıl dokunacaklarını bilirler.”

“Ya da hiç dokunmazlar,” diye onayladım. “Peki ya seks? İyi mi kötü mü?”

Wally bunu bir müddet düşündü. “Hem iyi hem kötü. Birçok etkene göre değişir.”

“Doğrusunu istersen neden bu kadar meraklısı olduğunu anlamıyorum,” diye itiraf ettim. “Düşününce amma da tuhaf bir şey aslında. Nasıl keşfetmişler ki?”

Wally başını kafalığa dayayıp kaşlarını çatı. “Güzel soru. Âdem ile Havva cennet bahçesinde sıkılmışlardır belki. Belki de iddiaya girmişlerdir? Ya da Havva’nın ayağı takılıp kaymıştır ve... ne bileyim... Âdem’in üstüne düşmüştür?”

Wally’nin yanakları olağandışı biçimde kırmızıydı. Bu beni biraz güldürdü. Bir an sonra o da gülmeye başladı. Bu bir mucizeydi. İnsanlar benim güldüğüm şeylere nadiren gülerlerdi. Normalde ben güldüğümde onlar sessizleşirdi. Onlar gülerken de ben hâlâ şakayı anlamaya çalışıyor olurdum. Ama şu anda ikimiz de o kadar çok gülüyorduk ki gözlerimin kenarlarında gözyaşları birikti, onları ellerimle silmek zorunda kaldım. Wally de gözyaşlarını siliyordu. Göz ucuyla bana baktığında ender bir rastlantı sonucu doğrudan göz teması kurduk. Sonrasında olanlar çok tuhaftı. Sanki içerisinin havası birden değişmişti. Nefes almaya odaklanmam gerekiyordu ki bunu yaparken ne kadar sesli nefes aldığımı fark ettim.

“Benimle seks yapmak ister misin?” diye sordum.

Wally donakaldı. Doğrusu planımdan bir hayli sapmıştım.

Birincisi, yumurtlama dönemime daha iki gün vardı. İkincisi, karşı tarafın ilgisinden emin olmanın pek fazla yolu yoktu, en azından okuduğum romantik kitaplarda öyleydi. Kitapları kaynak alacak olursak kahramanın beni üzecek bir şey yaptıktan sonra dudaklarıma yapışmasıyla seksin başlaması gerekiyordu. Bu yüzden Wally'nin tepkisini ilgiyle izliyordum.

Gözleri hafifçe irileşti ve dudakları aralandı ama bir süre konuşmadı. Böyle tepki vermesinden memnundum. Dudaklarını dudaklarıma yapıştırırsaydı muhtemelen ürkerdim. O benim isteğimi düşünüp taşınırken ben de karanlık minibüsün içinde arkama yaslandım. Rahatlamaya benzer bir şey hissediyordum... ta ki Wally'nin camına sertçe vurulmasıyla ikimiz de yerimizden sıçrayana kadar.

"Karavanını buraya park etmek için iznin var mı? Burası özel mülk."

Sesi tanıdım, komşum Bayan Hazelbury'nin sesiydi bu. Wally'nin camından şeftali rengi fitilli sabahlığını giydiğini, iki eliyle birden yakasından tutarak önünü kapadığını görebiliyordum. Oturduğum yerden görünmüyordu ama ayaklarında sabahlığıyla uyumlu terliklerinin olduğunu tahmin ediyordum.

Wally camı indirince başını uzatıp minibüsün içine baktı.

"Fern!" dedi. "Buradaymışsın! Akşamdan beri sana ulaşmaya çalışıyorum."

Bu beni şaşırttı. Zira Bayan Hazelbury asla bana "ulaşmaya" çalışmazdı. Pencerede bekleyip ben işe giderken yukarıdan bana seslenmeyi tercih ederdi. *Gazetemi gördün mü? İkidir kayboluyor! İmarcıların satın aldığı yolun aşağısındaki araziye ne olduğunu biliyor musun? Beş numaraya taşınan kiracıların yatılı misafiri mi gelmiş?*

"Kardeşin iki kere aradı," dedi minibüsün içini daha iyi görebilmek için boynunu uzatarak. "Akşamdan beri cep telefonunu arıyormuş ama açmıyormuşsun."

Sırtımdan aşağı bir ürperti indi, buz kestim. Rose mu aramıştı? Yine?

Bu sefer ne yapmıştım?

“Camından içeri bakıp yerde ölü yatmadığından emin olmamı istedi,” dedi Bayan Hazelbury. “Yalnız söylemeliyim ki camdan baktığımda içeride küçük bir köpek gördüm ama bunun yönetmeliğe aykırı olduğundan eminim.”

“Telefonumu evde bıraktım,” dedim ortaya.

“Birkaç saat önce buralarda dolaşan bir adam vardı,” diye devam etti Bayan Hazelbury, Wally’ye daha yakından bakarak. “Sen değildin, değil mi? Değildin. O daha iriyarıydı, saçları da daha açık renkliydi.”

Aklıma kütüphaneye beni görmeye gelen gizemli adam geldi. Aynı adam mıydı? Yoksa bir faturamı ödemeyi unutmuştum da kapıma birini mi göndermişlerdi? Ama bu düşünceyi şimdi-lik kenara kaldırdım. “Rose ne istiyormuş?”

Bayan Hazelbury ellerini havaya kaldırdı. “Ben nereden bileyim? Bu karavanda boş boş oturup insanların uykusuna engel olacağına içeri gir de kızı geri ara!”

Wally’nin minibüsünü incelemeyi bitirdikten sonra bize başıyla selam verip gitti. Kapının koluna uzandım. “Ben gitsem iyi olur,” dedim. “Rose endişelenmişe benziyor.”

Wally bakışlarını yeniden omzumun üzerine dikerek kaşlarını çatı. “Onun araması yanlış bir şey yaptığın anlamına gelmez, Fern.”

O karıncalanmayı, o düşük seviyeli korkuyu yeniden hissettim, bu sefer mide boşluğumdaydı. “Benim durumumda maalesef öyle.”

“Hayatınla çok... alakadar, değil mi? Ne zaman yan yana gelsek arıyormuş gibi hissediyorum.”

“Rose korumacıdır. Hayatım boyunca bana baktı, o yüzden... kendimi içinde bulabileceğim durumları biliyor. O olmasaydı... kim bilir ne hâlde olurdum. Son aramasında Alfie’nin hayatını kurtardı, unuttun mu?”

Wally cevap vermedi.

“Neyse,” dedim. “Ben gidip onu arayayım.”

Minibüsten inip kapıyı kapadım. Wally ben merdivenden çı-

kıp güvenle içeri girene kadar arkamdan baktı. Daha bir dakika önce ondan benimle seks yapmasını istediğimi düşünmek ne tuhaftı. Sahiden de her şey bir anda değişebiliyordu.

Cep telefonumda on yedi cevapsız arama vardı ve hepsi de Rose'dandı. Bir de mesaj göndermişti: **BENİ HEMEN ARA**. Aklımda bir liste yaptım. Ne yapmış olabilirdim? Alfie mutlu mutlu kanepede yatıyordu. Ocak kapalıydı. Bayan Hazelbury olağandışı bir durumdan bahsetmemiştir. Başka ne olabilirdi? Olasılıkları gözden geçirmeye devam ederken telefonum çaldı.

"Rose."

"Fern! Tanrı'ya şükürler olsun. Meraktan deliye döndüm."

"Neden merak ettin ki?"

"Neden mi!? Sana akşam yedide arayacağımı söyledim ya, Alfie'nin nasıl olduğunu görmek istiyordum. Defalarca aradım ama açmadın."

Duraksadım. "Bu kadar mı?"

"Bu kadar mı mı? Fern, şu anda bir çukurda ölü yatıyor olabilirsin."

"Çukurda ne işim var?"

"Fern!" Kızgınlıkla ofladı.

"Arayacağımı söylediğini hatırlamıyorum," dedim. "Orada saat kaç?"

"Konuşmayı planladığımız saatten iki saat sonrası," dedi. "Sen telefonunu açmayınca e-postalarım arasından Bayan Hazelbury'nin numarasını bulup aradım ve kadından pencereden içeri bakıp ölmediğinden emin olmasını istedim!"

"Biliyorum. Söyledi."

"Gerçekten çok endişelendim, Fern."

Sesi kulağa telaşlı geliyordu. Öte yandan ben bir hayli rahatlamıştım. Rose aradığında telefonunu açamamıştım. Rose gibi telaşlı biri için pek ideal bir durum değildi. Ama kimseye zarar gelmemiştir. Kimse ölmemiştir.

Her şey yolundaydı.

"Neredeydin?" diye sordu.

Olanlardan sonra hatırlamam biraz zaman aldı. "Kütüphane-
nin ekip ruhu geliştirme gecesine katıldım. Bowlinge gittik."

Kısa bir sessizlik oldu. Telefon görüşmelerinden tam da *bu*
yiüzden nefret ediyordum. Sessizliğin birçok anlamı olabilirdi.
Hat mı kesilmişti? Rose içeceğinden bir yudum mu alıyordu? Bir
şey dememi mi bekliyordu?

Sonunda konuştu. "Sen *bowlinge* mi gittin?"

"Evet."

"Neden? Yeni müdürün yüzünden mi?"

Rose, Janet'ı ne kadar sevdiğimi biliyordu. "Evet. Tüm çalı-
şanların katılması zorunluydu. İyi geçmedi," diye itiraf ettim.

İçini çektiğini duydum. "Ah, Fern. Bunaldın mı?"

Ona yaşadığım duyusal aşırı yüklenmeden bahsetmemeye
karar vererek, "Biraz," dedim. Benim için zaten fazlasıyla endi-
şeleniyordu.

"Yorgun olmalısın," dedi. "Eve nasıl döndün?"

"Bir arkadaşım arabasıyla bıraktı."

Bir sessizlik daha. "Hangi arkadaşın?"

"Wally."

Bu sefer şimdiye kadar ki en uzun sessizlik oldu. "Bu Wally
erkek mi?"

Ses tonu sinirime dokundu. Erkek bir arkadaşım olduğu için
elbette sevinmeyecekti! Kendime de sinirlendim. Neden sevin-
mesine gerek duyuyordum? Bana göre kardeşiniz olmasının en
tuhaf yanı buydu. Ona kızarken aynı zamanda onayını istiyor-
dunuz.

"Evet. Erkek."

"Nerede tanıştınız?"

"Kütüphanede. Banyo yapmaya gelmişti."

"*Banyo* mu?" Sesi şimdi öfkeliydi.

"Banyosu yok," diye açıkladım. "Minibüste yaşıyor."

Pencereden dışarı bakıp da minibüsün hâlâ orada olduğunu
görünce sevinçli bir şaşkınlık yaşadım. Şoför koltuğuna gözleri-

mi kısararak bakıp onu görmeye çalıştım. Minibüsün içi karanlıktı ama Wally muhtemelen arka taraftaydı. Belki de çoktan uyu-
muştı? Daha iyi görebilmek için kanepede dizlerimin üstüne
oturdum.

“Doğru mu anladım? Bu akşam bowlinge gittin ve seni eve
minibüste yaşayan bir adam bıraktı?

Kanepede dizlerimin üstünde oturduğum yerden cümlesini
aklımda tekrar ettim ve doğru olduğu sonucuna vardım. “Evet.”

“Fern, dikkatli ol. Bu adam senden faydalanmaya çalışıyor
olabilir. Para için, yemek için, hatta belki de seks için!”

Son dediğini duyunca gülümsedim. Bir bilseydi...

Kapı çaldı. Yerimden sıçramamla kanepeden ahşap döşeme-
nin üzerine düşmem bir oldu.

“Fern! İyi misin?”

“İyiyim,” dedim doğrularak. “Şey, Rose... Kapatmam lazım.
Kapıda biri var.”

“Gecenin bu saatinde...”

Telefonu kapatıp yerden kalktım. Neredeyse ânında telefon
yeniden çaldı ama duymazdan gelerek kapıyı açtım.

Gelen Wally’ydi.

“Soruna cevap veremedim,” dedi.

“Hangi soruma?”

Yanakları al al oldu. “Şey... Âdem ile Havva’dan konuşuyor-
duk ya hani? Sonra sen şey dedin...”

Sustu. Bekledim. Wally gözlüğünün altından burnunu sıktı.

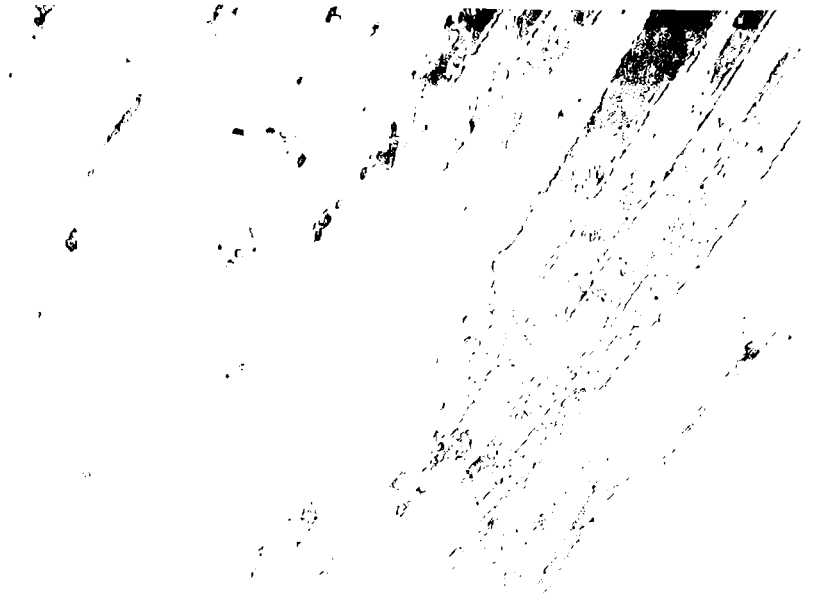
“Ne dedim?”

Wally burnunu bırakıp sırtarak içeri girdi. “Gerçekten söyle-
tecek misin?”

“Neyi söyletecek miyim?”

Başını salladı. “Çok komiksin.”

Neden komik olduğumu bilmiyordum ama beni kollarının
arasına aldığı gibi dudaklarını dudaklarıma bastırınca pek de
bir önemi kalmadı çünkü zaten cevap veremezdim.

Wally'yle seks hoş bir sürprizdi. Albert'la seks yaptığım birkaç seferin hepsi –her ne kadar meraklı olsam da– görev gibi gelmişti ve her üstüme çıkışında düşünebildiğim tek şey ne zaman biteceği olmuştu. Wally'yleyse kendimi düşüncelere dalmış hâlde bulmuştum. Şu gibi düşüncelere... *Belki bunu daha sonra tekrarlayabiliriz?, Orada ne yapıyorsun ve neden bu kadar iyi hissettiriyor?, Bunu sürekli yapmamızı nasıl ayarlayabilirim?* Bitene kadar hamile kalmaya çalıştığım aklıma bile gelmemişti. Niha yet hatırladığımdaysa hiç umurumda olmamıştı.

“Güvenli mi?” diye sormuştu Wally, ikimiz de soyunduktan sonra üzerime çıktığında.

Tuhaf bir soruydu ama sonra insanın yeni bir ortamda kendini güvende hissetmek istemesinin doğal olduğu kanısına varmıştım. Bu soruyu birkaç dakika düşündükten sonra, delinin tekinin elinde silahla evime dalması imkânsız olmasa bile evimin savaş mağlubu Suriye olmadığına karar vermiştim. Böylece, yeterince düşündükten sonra, “Evet,” diye yanıtlamıştım.

Doğru yanıt vermiş olmalıydım ki sonrasında her şey çok hızlı ilerlemişti.

Daha sonrasmda kıkırdayıp durmuş, Wally neden güldüğü-

mü sorduğunda sebebini açıklayamamıştım. Tek açıklaması fiziksel reaksiyon olabilirdi.

“Sanırım orgazm oldum,” demiştim. “Yani... emin değilim. Nasıl anlaşılır sence?”

Wally yan dönüp bana bakmıştı. “Aslına bakarsan ben de bilmiyorum,” demişti düşünceli bir tavırla. “Google’dan bakalım mı?”

“İyi fikir.”

Yatakta yan yana yatarak Google’da orgazmı aratıp çıkan sayfalara tıklamıştık. Sekiz dokuz yazı okuduktan sonra muhtemelen orgazm olduğuma ama tamamen emin olmak için bir daha denememiz gerektiğine karar vermiştik.

Wally sabah olmadan gidince ondan biraz daha hoşlandım. Geceyi onunla geçirmekten ne kadar zevk alsam da sabah rutinimi bozmak istemiyordum. Bu hafta yeterince sekteye uğramıştım. Ama yoga yaparken hâlâ onu düşündüğümü fark ettim. Rose’a Wally’yle ilişkiyi söylediğimi hayal ettim. Ne olay olurdu ama, değil mi? Televizyonda ve kitaplarda kız kardeşler bu konuları birbirleriyle konuşur, erkekler hakkında dalga geçer, birbirlerine sırlarını verirlerdi. Rose’u heyecanla kıkırdarken ve bana gecemin nasıl geçtiğini sorarken hayal ettim. Randevuya hazırlanmama yardım ederken ve sonrasında detayları anlatmam için yalvarırken hayal ettim. Böylesi çok hoşuma giderdi.

Albert’la çıkmaya başladığımda ondan bu tür bir tepki bekliyordum.

“Erkek arkadaşım var,” demiştim, Albert ve ben “erkek arkadaş”, “kız arkadaş” tabirlerini henüz kullanmamış olsak bile. Yine de davranışlarımızın o tür ilişkilere özgü olduğunu fark etmeye başlamış, dolayısıyla da bu sonuca varmıştım. “Adı Albert.”

“Ne demek... *erkek arkadaşım* var?”

Aslında bu yeterince açık bir uyarı olmalıydı. Toplumun büyük çoğunluğunun aksine Rose cevabını bildiği sorular sormazdı. İnsanların bunu neden yaptığını anlamadığını biliyordum. Ama o gün kendisi unutmuş gibiydi.

“Şey... erkek arkadaşım var demek,” dedim.

Rose heyecanla kıkırdamaya başlamadı ama Albert hakkında onlarca soru sordu, hiçbirisi birazcık bile ilgi çekici değildi. Adı ne? Nerede oturuyor? Ne okuyor? Konuşurken sanki erkek arkadaş düşüncesinden tiksiniyormuş gibi dudakları kıvrılmıştı.

“Onunla ne zaman tanışabilirim?” Sorduğu son soru olmuştu ki Albert’ın varlığından ne kadar tiksindiğini düşününce onunla tanışmak istemesine çok şaşırmıştım.

Biraz ısrardan sonra Albert’ı onun evine yemeğe getirmeyi kabul etmiştim, o da bana sorduğu soruların aynılarını ve daha fazlasını Albert’a sormuştu. Ne beni dirseğiyle dürtmüş, ne bana göz kırpmış ne de kıkırdamıştı. Hiç ama hiç eğlenceli geçmemişti. Ertesi gün Albert benimle görüşmeyi kestiğinde de eğlenceli bir gün olmamıştı. Bu yüzden Rose’a Wally’yi söylememenin daha iyi olacağına karar verdim.

Saat 9.15’te işe gitmek için evden çıkmak üzereydim ki Bayan Hazelbury kapımı çaldı.

“Sabahın bu saatinde rahatsız ettiğim için kusura bakma Fern ama işe gitmeden seni yakalamak istedim. Elimde site yönetmeliğinin bir kopyası var.” Bir deste kâğıdı havaya kaldırırken gözlüğünü burnunun üzerine yerleştirdi. “Madde 4.2’de binaya köpek sokulmasının yasak olduğu yazarken madde 15.6’da da, alıntı yapıyorum, ‘kamyon, kamyonet ve karavan gibi büyük araçların bina önüne park etmesi apartman yönetmeliğince kesinlikle yasaktır’ yazıyor.” Gözlüğünü çıkarıp bana beklentiyle baktı. “Bu kuralları biliyor musun?”

“Biliyorum,” dedim. (Hatta Alfie’yi evime aldıktan sonra apartman yönetmeliğini dikkatle okumuş, daha sonra, kütüphane sakinken, bilgisayarda araştırma yapmıştım.) “Ne var ki evcil hayvanlara tamamen yasaklama getiren yönetmelikler, Evcil Hayvanlar Yasası’nın ‘bir yönetmelik, yönetim planına dahil olan tüm mülk sahiplerinin ve kiracıların çıkarlarını ve ortak alanların plan için kullanımını dikkate alarak baskıcı veya man-

tıksız olmamalıdır,' diye tavsiyede bulunan 180. maddesine aykırı bulunmuştur."

Bayan Hazelbury şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. Bu boş ifadesini daha fazla açıklamaya gereksinim duyduğuna yordum.

"Yani yönetmeliklerde ne yazarsa yazsın, mülk sahiplerinin, evcil hayvanların özel mülklere girmesini yasaklayacak kanuni güçleri yoktur."

Bayan Hazelbury bu sefer anladı. Yüzünün domates gibi kızarmasından belliydi.

"Minibüse gelince," diye devam ettim, "o ne karavan ne de kamyon. Standart motorlu araç olarak kayıtlı, dolayısıyla bahsi geçen hiçbir kuralı çiğnemiş olmuyor. Her neyse, artık gitmem lazım Bayan Hazelbury, yoksa işe geç kalacağım."

Bunun üzerine Alfie'yi kayışında tutarak evden çıktım, kapıyı kapadım ve Bayan Hazelbury'yi kapımın önünde nutku tutulmuş hâlde bırakıp gittim.

Bugün kütüphanedeki herkes bana bilhassa kibar davranıyordu, bunun sebebinin, dün gece bowling salonunda yaşadığım rezalet olduğunu düşündüm. Gerçi yanımda köpek olduğu için de olabilirdi. Wally toplantıya gideceğinden Alfie'yi kütüphaneye getirmekten başka çarem yoktu. Carmel'ın sabah kütüphaneler arası bir toplantıda olması kaderin cilvesiydi ve bundan sonuna kadar faydalanacaktım.

Alfie hem çalışanlar hem de kütüphane üyeleri arasmda bir hayli rağbet görüyordu. Huzurevinden gelen huysuz yaşlılar bile onu görünce neşeleniyorlardı. Linda hikâye saatinde onu yardımcısı olarak kullanmıştı. Gayle molasında gidip ödül maması almış ve Alfie'ye o kadar çok yedirmişti ki ben iade edilen kitapları sisteme işlerken hayvancağız ayaklarımın dibinde yuvarlanmaktan başka bir şey yapamamıştı. Ama elbette halıya pislemek için Carmel'ın toplantıdan döndüğü âni seçecekti.

Elimde spreyci şişesi ve kâğıt havluyla dizlerimin üstüne çökmüş yeri silerken, "Ne oluyor burada?" diye haykırdı.

Başımı kaldırıp baktım. Carmel, güneşe çıktığınızda güneş

gözlüğüne dönüşen gözlüklerden takıyordu. Ama şu anda içeri-
de olmasına rağmen gözlüğü bunu fark etmemiş gibiydi.

"Ah, Fern," dedi, sesi şimdi daha yumuşaktı. "Merhaba. Seni
iyi gördüğüme sevindim... dün gecedен sonra..."

Sustu. Bir şey söylemem gerektiğini hissettim (Carmel'in tu-
haf konuşma şekline alışmaya başlamıştım) ama ne söyleyece-
ğimi bilmiyordum. Sonunda, "Hım," dedim ve şaşırtıcı biçimde
işe yaradı.

"Neyse. Geçen gün de belirttiğim gibi kütüphaneye köpek
sokmak yasak."

"Aslında," dedim. "Rehber köpek sahiplerinin, köpeklerini
her türlü kamu alanına ve otobüs ve trenler de dahil her türlü
toplu taşımaya sokma izni var. 1992 tarihli İngiliz Milletler Top-
luluğu Engelli Ayrımcılığı Kanunu, rehber köpeği kullanan en-
gelli kişinin ayrımcılığa uğramasını yasadışı kıl..."

Carmel hızlıca rengi açılan gözlüğünün ardında kaşlarını çat-
tı. "Yani... onun rehber köpek olduğunu mu söylüyorsun?"

Alfie'ye kuşkuyla baktım. "Evet..."

"Anlıyorum. O hâlde rehber köpek sahiplerinin, istenildiği
takdirde engellerine dair kanıt sunmalarının zorunlu olduğunu
biliyorsundur."

Cevap vermedim. Ama Carmel bekliyordu, o yüzden bir kere
daha, "Hım," dedim.

"E?" dedi sabırsızlıkla. "Engeline dair kanıtın nerede?"

Carmel'ı hafife almıştım. Gözlüğünü de hafife almıştım çün-
kü bu kısacık zamanda rengi neredeyse tamamen açılmıştı.

Kollarımı göğsümde birleştirdim.

"Fern, köpeğin gitmesi lazım."

Uzağa bakarak kaşlarımı çattım. "Affedersin, Carmel. Sanı-
rım biri beni çağırıyor..."

Ayağa kalktım, tam gideceğim sırada Carmel, "Lütfen ben
konuşurken arkanı dönüp gitme, Fern," diyerek beni durdurdu.

"Ama konuşmayı bitirmiştin. Köpeğin gitmesi lazım dedik-
ten sonra gitmeye yeltendim."

“Ama...” Aklı tamamen karışmışa benziyordu. “... bana cevap vermedin!”

Eski filmlerde kadımların “yatak odalarına çekilmeden” önce yaptıkları gibi elimi alnıma koyup gözlerimi yumdum ve derin bir nefes aldım. Hep bunu denemek istemiştim ve şaşırtıcı biçimde tatmin ediciydi. “Soru sormadın, Carmel. Sorulmamış bir soruya nasıl cevap verebilirim?”

Benimki soru *olmasına* rağmen Carmel cevap vermedi. O da benim gibi derin derin nefesler alıyordu. Sanırım o da yatak odasına çekilmek istiyordu.

Uzun bir sessizliğin ardından, “Fern, rica etsem köpeğine başka bir yer bulur musun?” diye sordu.

İç çektim. Hiç değilse açık konuşmuştu. Cebimdeki telefonumu çıkarıp saate baktım. Wally’nin toplantısı şimdiye bitmiş olmalıydı. Ona mesaj attım. Neyse ki hemen cevap yazdı.

Geliyorum.

“Onu almaya biri geliyor,” dedim.

“Güzel,” dedi, şimdi daha mutlu görünüyordu. “Onu bir daha kütüphanede görmeyeceğime inanıyorum.”

Sözünü bitirene kadar bekledim ve soru duymayınca beni durdurmasına kalmadan oradan uzaklaştım.

Wally bir kere daha üzerinde takım elbise ve kravatla kütüphaneye geldi. Onu görünce içimden garip ama nahoş olmayan bir ürperti geçti.

“Selam,” diye seslendim kütüphanenin arka tarafından (bir sürü insanın dönüp bakmasma bakılırsa galiba biraz fazla yüksek sesle seslenmiştim). Alfie’yle beraber yanına gittik.

Yaklaştığımızda Wally, “Selam,” dedi. Eğilip Alfie’yi sevmekten önce korkutucu bir an göz göze geldik.

“Toplantın nasıl geçti?”

“Düşündüğümden daha büyük bir toplantıydı,” dedi. “Çok insan vardı. Onlara sunum yaptım.”

“Onlarrrrra,” diye tekrarladım.

Wally güldü. "Affedersin. Onlara."

Bu etkileşim o kadar hoşuma gitti ki sıradan dokunuşu test etmek istedim. İleri çıkıp insanların gülerken yaptıklarını gördüğüm gibi Wally'nin koluna vurdum. Ama sanırım fazla sert vurmuştum çünkü Wally gülmeyi kesip bana korku dolu gözlerle baktı.

"Affedersin," dedim.

"Önemli değil," dedi kolunu sıvazlayarak.

"E, iyi geçti mi peki? Onlarrra yaptığın sunum yani?"

"Evet," dedi. "Çok iyi geçti. İş çıkışı anlatırım istersen? Bugün hava güzel... yürüyüşe çıkabiliriz, ne dersin?"

Bu şahane bir öneriydi. Gürültü, koku, yapay ışık olmayacaktı. Temiz hava alacaktık. Sohbet etmemiz gerekecekti ama Wally'nin sohbetine alışmaya başlamıştım. Hatta sevmeye bile başlamıştım.

"Bugün olmaz," dedim Alfie'nin kayışını ona vererek. "Perşembe günleri iş çıkışı annemi görmeye giderim. Sonra Rose'la akşam yemeği yeriz."

"Anneni mi?" Wally afallamışa benziyordu. "Ama... annenin öldüğünü söylememiş miydin."

"Aşırı doz aldı dedim," diye yanıtladım. "Öldüğünü hiç söylemedim."

Sun Meadows'ta otomatik kapılar açılır açılmaz burnuma güveç ve sidik kokusu doldu. Eve dönüp duş aldıktan, kıyafetlerimi yıkadıktan sonra bile üzerimden çıkmayacak iğrenç, yapış yapış bir kokuydu bu.

Ne yazık ki artık annemin kokusu da buydu.

Eskiden talk pudrası, diş macunu ve çamaşır deterjanı kokardı. Ortalığı toplarken, "Temizlik her şeydir," diye mırıldanırdı. Onunla aynı odada bulunduğumda, bilhassa da geceleri beni öpmek için eğildiğinde nefesimi tuttuğumu hatırlıyordum.

Bir keresinde bana neden nefesimi tuttuğumu sormuştu, ben de ona, "Kokun midemi bulandırıyor," demiştim.

Annem buna çok üzülmüştü. "Özür dilerim, bebeğim," demişti. "Bilmiyordum. Sana sarılmamı istemezsen..."

"Yok, sarıl," demiştim başımı iki yana sallayarak. "Buna değer."

Danışma masasında tanımadığım bir kadın bana belli belirsiz gülümsedikten sonra önündeki evrak kalabalığına geri döndü. Annemin kaldığı sağlık tesisinde güvenlik pek sıkı değildi. Ziyaretçi defterini imzaladım, misafir kartlarımdan birini aldım ve üzerinde elyazısıyla bozk (u yoktu) yazan bir kâğıdın asılı olduğu asansörün önünden geçtim. Bozuk olması benim için

dert değildi, asansörler beni bunaltıyordu zaten, üstelik onların içindeki kokular daha yoğundu, hele de başkalarıyla bindiysem. Merdivenleri kullandım.

Üst katın koridorunda kahverengi robdöşambr giyen bir adam bir şey arar gibi etrafa bakınarak tutunduğu yürütecı itiyordu.

“Merhaba, Fern,” dedi hemşirelerden biri. Annemin hijyeni ve ruhsal durumu gibi konularda en yetkin hemşirelerden biri olan Onnab’dı. “Annen odasında. Bugün iyi bir gün geçiriyor.”

İyi bir günün çok çeşitli anlamlara gelebileceğini öğrenmiştim. Annemin beni gördüğüne sevinmesi ve benimle konuşmaya çalışacağı anlamına gelebilirdi, sessiz olduğu ve tek kelime etmeyeceği anlamına da gelebilirdi. Nadiren agresif ya da kavgacı olurdu ki buna çok seviniyordum çünkü bu koğuştaki insanların geneli için aynı şeyi söylemek mümkün değildi.

Annemin kapısı aralıktı, hafifçe tıklattıktan sonra iterek açtım. Annem gri kumaş pantolon ve sararmaya yüz tutmuş beyaz bluzun içinde odanın köşesinde tekerlekli sandalyede oturuyordu. Arkaya doğru taranıp toplanmış saçlarının şakakları bembeyazdı. Ayakkabısı bile vardı, beyaz çoraplı ayaklarına siyah cırt cırtlı spor ayakkabı giymişti. Sahiden de iyi bir gün geçiriyor olmalıydı.

“Merhaba, Fern,” dedi Teresa.

Teresa annemin yeni konuşma patoloğuydu. Son sordüğümde yirmi yedi yaşındaydı. Kahverengi gür bir atkuyruğu, melodik bir sesi ve annemin konuşmasını geliştirmenin yolları hakkında birçok fikri vardı. Mesela bugün annemin tekerlekli sandalyesinin yanında uzun bir kabloya bağlı bir makine duruyordu. Kablonun ucunda, annemin başının üstünde duran düz, yuvarlak bir obje vardı.

“Bu nedir?”

“Transkranyal manyetik stimölasyon,” dedi. “Geçen hafta da kullandık. Annen son derece iyi yanıt veriyor. Bak.”

Üzerinde elma resmi olan bir kart kaldırdı.

Annem, "El-ma," dedi.

"Şimdi de bu." Teresa bu sefer aslan kartı kaldırdı.

Annem, "Aslan," dedi.

Etkilenmişim. Annem beyin hasarı dolayısıyla artık konuşmakta çok güçlük çekiyordu. Normalde her kelimededen önce güç toplamaya çalışır gibi duraksar, sonra heceleri ağzını kocaman açarak söylerdi. Yine de onca uğraşına rağmen sesi boşluktan geliyor gibi çıkardı ve dediklerini anlamak için tamamen odaklanmam gerekirdi. Ama o iki kelimeyi dikkat çekici biçimde anlaşılır söylemişti.

Annem bana baktı. "Ku... zum!" dedi acı verici bir yavaşlıkla.

Annem aşırı doz olayından sonra bana "Kuzum" demeye başlamıştı. Sanırım bunu, bazen adımları hatırlayamadığından yapıyordu. Çünkü daha önce ikimize de sevgi sözcükleriyle hitap etmemişti. Ama o olaydan sonra birçok huyu değişmişti. Artık daha fazla gülümsüyordu. Yaşlılar ya da küçük çocuklar gibi kolayca seviniyordu. Aslında çoğu zaman onun yanında olmak keyif vericiydi.

Annemin aşırı doz olayı on altı yıl önce olmuştu. İlaçları akşam içmişti ama sabah uyanmadığında Rose'la aklımıza bir şey gelmemişti. Annem hiçbir zaman erken kalkan biri olmamıştı. Gün ortası gibi kendimize öğle yemeği hazırlamıştık. Akşama doğru onu kaldırsak mı diye düşünmüştük ama Rose onu kızdırmaktan korkuyordu. Haklıydı da; annemi ne zaman uyandır-sak asabileşirdi.

Akşam dokuzda daha fazla dayanamayıp kapısını tıklatmıştık. Ama o zamana kadar annem saatlerdir komadaydı. Çok uzun süre komada kalmıştı, daha sonra öyle söylemişlerdi. Ambulansı ben aramıştım çünkü Rose şoktan konuşamaz hâldeydi. Sanırım hayatımızda ilk kez bir kriz ânında kontrolü ben ele almıştım.

Daha sonra annemin aşırı dozda Valium ve alkol aldığını, bu sebepten beyninin onulmaz biçimde hasar gördüğünü öğrenmiştik. Birkaç hafta sonra onu kalıcı olarak bir bakımevine yatır-

mışlardı, Rose'la ben de on sekizimize gelene kadar bir koruyucu aileden diğerine gezmiştik.

"Eh," dedi Teresa melodik sesiyle. "Bence bugünlük bu kadar yeter, Nina. Kendinle gurur duymalısın."

"Bence de anne," diye onayladım. "Seni bu kadar anlaşılır konuşurken duymayalı... yıllar oldu."

Teresa'nın yüzü aydınlandı. "Bu hızla ilerlemeye devam ederse yıl sonuna kadar cümle kurmaya başlar. Onunla sohbet etmek, anlatacaklarını dinlemek için sabırsızlanıyorum."

Annemin kafasındaki oval şeyi alıp makinenin başına geçti. Annem bana baktı. "Kız... kardeş... nerede?"

Bunu her seferinde soruyordu. Rose'un onu görmeye gelmediğini unuttuğundan mı, yoksa umudunu asla kaybetmediğinden mi bilmiyordum. Kazadan sonraki ilk aylarda koruyucu ailelerimizin bizi her hafta ziyaretine getirmeleri zorunluydu ama Rose on sekizine bastığı gün gelmeyi bırakmıştı. ("Annem beni huzursuz ediyor," demişti sebebini sorduğumda. Bu da benim anlamadığım şeylerden biri olmalıydı çünkü ben annemin yanında hiç huzursuz hissetmemiştim. Aksine, hiçbir zaman tehditkâr olmayan, hep durağan geçen sohbet saatimiz, haftamın en huzur verici anlarından biriydi.)

"Rose Avrupa'da," dedim.

Annemin gözleri irileşti ki bu meraklandığını gösteriyordu.

"Biliyorum," dedim. "Owen'ı görmeye gitti. Bu yıl orada çalışıyor, Rose da dört hafta yanında kalacak."

Bugün Rose'un nerede olduğu hakkında yalan söylemek zorunda kalmadığım için mutluydum. Normalde anneme Rose'un gelmediğini söylediğimde gözleri dolardı. Aşırı dozdan beri duyguları tahmin edilemez olmuştu, bir an mutluyken bir sonraki an ağlayabiliyordu. Rose'un onu ziyarete gelmesini çok isterdim.

"Owen?" Annem kaşlarını çattı. "Av-ru-pa?"

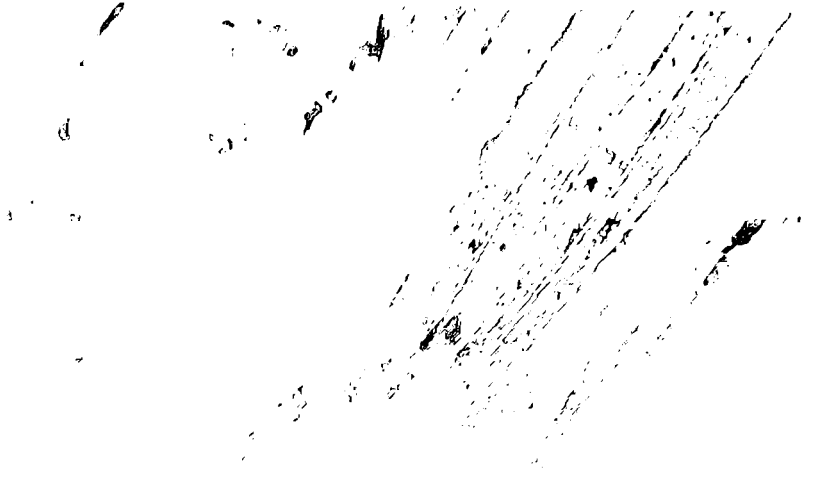
"Evet, orada çalışmaya başladı," diye tekrarladım. "Neyse, Rose sadece onu görmeye gitti. Ay sonu geri dönecek."

Annem cevap vermedi.

Bazen annemin çok konuşmamasına üzüldüm. Bazen, tıpkı Teresa gibi, onunla uzun uzun konuşmak, anlatacaklarını dinlemek isterdim. Bazen konuşmamasına o kadar sinirlenirdi ki yumruklarım, çenesini sıkardı. Diğer zamanlardaysa maluliyetini kabullenmiş gibi görünür, öylece oturup beni dinlerdi. İtiraf etmeliyim ki öyle zamanlarda göz teması kurmaktan, çok konuşmaktan ya da herhangi bir sosyal işareti kaçırmaktan endişe etmeden dilediğim gibi konuşabilmek çok hoşuma gidiyordu. Burası muhtemelen dünya üzerinde bunu yapabileceğim tek yerdi. Sanırım anneler bunun için vardı.

“Sana bir haberim var,” dedim hevesle. Bunu söyleyebilmek hoşuma gitti çünkü normalde hiç verecek bir haberim olmazdı. Annemin gözleri bir kere daha irileşti.

“Bir çocukla tanıştım,” dedim ve nihayet beklediğim heyecanı gördüm.

Sun Meadows'tan eve döndüğümde Wally'nin kombi minibusü park yerimdeydi. Vişne çürüğü sedanlarla beyaz Toyota Corolla'ların arasında direkt göze çarpıyor, buraya değişik bir hava katıyordu. Sürgülü arka kapıma vardığımda duraksadım. Minibüste yaşayan birine geldiğimi nasıl haber vereceğimi bilmediğimden kapıya vurup bekledim.

Wally şoför koltuğunun camından başını uzatıp, "Selam," dedi. Alfie kucağında mutlu mutlu oturuyordu. "Annenle görüşmen iyi geçti mi?"

"Evet." Yolcu koltuğuna gidip oturdum. Alfie hemen üstüme atlayıp başını kucağıma yatırdı. "E, senin sunumun nasıl geçti? Kime sunum yaptın?"

"Bir grup yatırımcıya. Bağır!'ı başlatmak için bize para verenler de onlardı."

"Bu seferki fikir ne? Yine uygulama mı?"

Başıyla onayladı. "TakipEt adında bir sosyal suflör."

Alfie'nin kulaklarının arkasını sevdim. "Sosyal suflör ne?"

"Şimdi, bütün davetlerini ve randevularını bu uygulamaya giriyorsun, o da sana mesaj, e-posta, WhatsApp ya da hangi platformu kullanıyorsan onun aracılığıyla iletiler sunuyor. Diyelim ki kabul etmek istemediğin bir öğle yemeği daveti aldın,

‘ögle yemeği’ ve ‘sıradan’ ya da ‘özel’ ve ‘iş’ veya ‘eğlence’ kutucuklarını işaretleyip ‘Tamam’a tıklıyorsun. Uygulama da sana uygun cevaplar veriyor. Mesela...” Telefonunu kurcaladı, sonra ekranı okudu. *“Maalesef olmaz. Pazartesi günleri müsait değilim. Ya da Ah, çok isterdim ama önümüzdeki hafta çok meşgulüm. Sana iyi eğlenceler! veya Doğum günün kutlu olsun. Keşke orada olabilseydim ama işteki yoğun dönem bitene kadar başımı kaşıyacak vaktim yok.”*

Yanıtlara hayretle baktım.

“Hâlâ bir sürü kod yazmam lazım. En nihayetinde kullanıcı adı, etkinlikler, tarih değiştirilmesi durumunda ek bahaneler, bir etkinliğin ortasında oradan ayrılabilmen için sana mazeret verecek otomatik telefon aramaları ve karşıdaki kişiyle gerçek zamanda yüz yüze gelersen kullanabileceğin cümlelerle uygulamayı kişiselleştireceğiz. Bir daveti şimdi kabul edip davet günü geldiğinde hastalığı bahane ederek iptal etme talimatı verebileceksin. Dahası, uygulama o kişiye hangi bahaneyi sunduğunu hatırlatacak, böylece gaf yapmayacaksın.”

“Vay canına,” dedim. Elimin altında böyle cümleler olacaksa –Rose’a sormak ya da bir cevap bulmak için saatlerce düşünmek zorunda kalmayacaksam– o uygulamayı seve seve satın alırdım. “Dâhiyane.”

“Bence alıcısı olacak. Artık yatırımcılarımız olduğu için yapacak çok işim var.”

“Yani artık serbest çalışmayacaksın, öyle mi?”

“Hayır, şimdilik çalışmayacağım.”

Bunu düşündüm. “Bu, kutlamaya değer bir şey mi?”

“Olabilir.” Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. “Ama nasıl kutlayacağız?”

“Normalde kitap okuyarak kutlarım. Fakat bu pek sosyal değil.”

Wally kaşlarını çattı. “Ben de uzun bir işgününün ardından kendimi *Fortnite* oynayarak ödüllendiririm. Ama tıpkı okumak gibi o da bireysel bir faaliyet.”

Ben daha başka kutlama yöntemleri düşünürken aramızda

sessizlik oldu. Bir müddet sonra Wally'nin bana baktığını fark ettim. *Doğruca* bana bakıyordu.

"Bakışma yarışmasına ne dersin?" diye sordum hevesle.

"Aslında benim aklımda seni öpmek vardı."

Kıkırdadım. Yine. Üstelik bu sefer suçu orgazma da atamazdım.

Gece onunla sevişirken hamile kalmaya çalışmak hiç aklıma gelmedi. Hem de hiç.

Onu suyun altında gördüm. Saçları hale misali yüzünü çevrelemişti. Çırpınıyordu. Daha sert bastırdım. Biraz daha, diye düşündüm. Neredeyse bitti.

Nihayet bıraktığımda yavaşça yüzeye çıktı. Şişmişti ve anormal biçimde beyazdı. Hareketsizdi. Gözleri ve ağzı açıktı.

Sıçrayarak uyandım.

"Fern. Fern! Uyan. Kâbus görüyorsun."

Kendi odamdaydım. Her zamanki gibi sessizdi ama bir farklılık vardı.

Wally beni sarstı. "Fern?"

"Uyanığım," dedim.

"İyi misin?"

Üzerime eğiliyordu. Karanlık odada yüzünü seçemiyordum. Başımınla onayladım.

"Emin misin? Kâbus görüyor gibiydin."

"Evet," dedim. "Ara sıra görürüm."

Wally yatağa geri yattı. Sırtıma yaklaştığında bir çift hilal olduk. Bir kolunu bana doladı. Kolunun ağırlığı ve sıcaklığı beklenmedik biçimde huzur vericiydi. Nefesimi düzene koymaya çalışırken bunun keyfini çıkarmaya odaklandım.

O gece şaşırtıcı derecede hızlı bir şekilde çabuk uykuya daldım.

Sabah gözlerimi açtığımda Wally'ye bakıyordum. Onun gözleri kapalıydı ve uzun, kara kirpikleri hafifçe yanaklarına değiyor-

du. Bakışlarım omuzlarına, göğsüne kaydı. Göğsü kılıydı ve sol meme ucunun hemen üstünde ben vardı. Vücudu kesinlikle inceydi, bilhassa bacakları tehlikeli biçimde sıskaydı. Ama kolları ve göğsü şekilli, kaslıydı, onları merak ve hayranlıkla inceledim.

Ta ki yerimden fırlayana kadar. "Olamaz!"

Wally sıçrayarak uyandı. "Ne?" Eli ayağına dolanarak gözlüğünü aradı. "N'oldu?"

"İşe geç kaldım!"

Gözlüğünü burnunun üstüne itti. "Saat kaç?"

Alelacele yataktan çıkarken, "Yediyi yedi geçiyor," dedim. Yıllardır geç kalmamıştım. Vücudum çalar saatimdi ve istisnasız her sabah saat 06:10 ile 06:30 arasında beni uyandırırıldı. Şimdiye kadar *istisnasız* her sabah. Vücudumun beni yüzüstü bırakması yeterince huzursuz ediciyken başka huzursuz edici şeyler de fark etmeye başlıyordum. Mesela üzerimde dünkü kıyafetlerim vardı. Daha doğrusu, dünkü kıyafetlerimin yarısı vardı. Bluz ya da sutyen giymiyordum ama eteğim belimin çevresinde toplanmıştı ve hâlâ çoraplıydim. Tenim de dişlerim de kirliydi. Derken yatmadan önce üzerimi çıkarmamamın yanı sıra dişlerimi fırçalamadığımı, yüzümü yıkamadığımı ve bacaklarıma losyon sürmediğimi fark ettim. Hiçbirini yapmamıştım! Ve şu anda saat yediyi geçiyordu! Halbuki şu anda oturma odasında yoga matının üstünde aşağı bakan köpek duruşu yapıyor olmalıydim.

"Gitmen lazım, Wally," dedim.

"Neden?" diye sorarken kapı çalınca tek kaşım kaldırdı. "Birini mi bekliyordun?"

"Komşumdur. Kapıma gelip bana apartman yönetmeliğini okumaya bayılır."

Ben sabahlığımı bulup sırtıma geçirirken Wally de banyoya gitti. Ayaklarımın dibinde Alfie'yle kapıyı açtım. Karşımda Rose'u görmemle boynuma atılması bir oldu.

"Rose!" dedim nefes nefese. "Ne?.." Normalde bana sarılması sorun etmezdim ama bugün boğucu gelmişti. "Senin burada ne işin var?"

Rose geri çekildiğinde beni elinde bir kutuyla kucakladığını fark ettim. "Seni özledim!"

Yanımdan geçerek içeri girdi.

Kapıyı kapatırken, "Neden bu kadar erken döndün?" diye sordum.

"Beni gördüğüne sevinmedin mi?" Kutuyu masanın üzerine koydu. "Cevap verme. Gel, otur. Sana donut aldım."

Kutunun kapağını açarak sahiden donut aldığını gösterdi. Açıkçası bunu tuhaf bulmuştum. Rose şeker hastalığı yüzünden pek donut yemezdi. Öte yandan ben sürekli yerdim. Gayle kütüphaneye sık sık donut alırdı ve herkes acaba bir tane yesem mi diye düşünürken ben üçüncüyü yiyor olurdum.

"Otur!" diye tekrarladı.

Duraksayarak saatime baktım. "İşe gitmem lazım, Rose! Zaten geç kaldım."

"Kaçta işte olman lazım?"

"Onda. Ama daha yoga yapmadım."

Neden diye sormasını bekliyordum ama Rose bariz biçimde dalgındı. "Saat daha yediyi biraz geçiyor, Fern. Ben seni bırakırsam geç kalmazsın."

Gönülsüzce masaya oturdum. Ben oturduğum anda banyonun kapısı açıldı ve Wally içeriden çıktı.

"Selam," dedi.

Rose bana baktı. O kadar şaşkın görünüyordu ki gülesim geldi.

Onun yerine, "Rose, bu Wally," dedim. "Wally, bu da benim kardeşim, Rose."

Wally elini uzatarak, "Tanıştığımıza memnun oldum," dedi. "Ama gerçek adımın Rocco olduğunu belirtmek isterim." Bana azarlarcasına başını sallayarak gülümsedi.

Bu sırada Rose ona bakmaya devam ediyordu. Çok tuhaftı. Normalde son derece ağırbaşlı, son derece kibar biriydi. Her şeye verecek mükemmel bir cevabı vardı. Ama bugün nasıl davranacağını bilmeyen kardeş gibi davranıyordu.

Sonunda Wally'nin uzattığı elini sıkarak, "Ben de memnun oldum, Rocco," dedi. Uygun olandan (en fazla üç saniye, bunu bana kendisi söylerdi) uzun süre sıktı ve ona kaba diye tabir edeceğim bir tavırla baktı. "Seni gözüm bir yerden ısıyor. Daha önce tanışmış mıydık?"

Wally önceki akşam kapının yanına düzgünce bıraktığı ayakkabılarını aldı. "Hatırlamıyorum ama kim bilir? Dünya çok küçük. Neyse, ben gideyim de siz baş başa hasret giderin. Sonra görüşürüz, Fern?"

Aslında düz bir cümleydi ama sonuna doğru tonlamasını yükselterek soru sorar gibi söylemişti. Bunun üzerine risk alıp soruymuş gibi cevap verdim. "Tabii. Sonra görüşürüz."

Bana küçük bir selam çakıp ayakkabıları elinde evden çıktı. O kadar acayıpti ki gülümsememe engel olamadım.

Rose'a döndüğümde ağzı bir karış açık bana bakıyordu.

"Burada mı kaldı? Fern! Tuhaf tuhaf adamları evine alamazsın!"

"O kadar da tuhaf değil." Selama mı atıfta bulunuyor diye merak ettim.

"O bir yabancı, Fern. Onu tanımıyoruz. Geçen gece bowlingden sonra seni eve bırakan da o muydu?"

Başımla onayladım. "Minibüsüyle bıraktı."

"Bir de o var," dedi Rose. "Gelirken Bayan Hazelbury'yle karşılaştım, dışarıdaki karavandan hiç mutlu değil."

"O bir karavan değil," dedim. "Kombi mini..."

Ama Rose beni dinlemiyordu. "Adı ne demiştin, Rocco muydu?"

"Evet. Ama ben ona Wally diyorum."

"Soyadı ne?"

"Ryan."

"Rocco Ryan." Rose kaşlarını çatarak uzaklara daldı, düşünüyordu.

"Tatilinden neden erken döndüğünü hâlâ söylemedin! Owen'la her şey yolunda mı?"

Dudaklarında minicik bir gülümseme belirdi. "Owen'la her şey mükemmel. Barıştık!"

Rose âdeta ışıldıyordu. Heyecanlanmam gerektiğini hissettim. Ama bunun yerine aklım karışmıştı.

"Barıştık derken? Siz... küs müydünüz?"

"Şey... hayır." Gülüşü soldu. "O durum biraz karışık. Şu kadarını söyleyeyim, son birkaç aydır ilişkimizin gidişatından endişe ediyordum. Ama artık etmiyorum." Yüzü yeniden aydınlandı. "Artık ilişkimize her zamankinden çok güveniyorum."

Hâlâ tam olarak anlamadıysam da gülümsedim.

"Peki şimdi Owen nerede?" diye sordum. "Eve geri mi döndü?"

Başım iki yana salladı. "Üzerinde çalıştığı projeyi tamamlaması gerek. Ama elinden geldiğince çabuk dönecek. Bu sırada biz de kardeş kardeşe vakit geçireceğiz. Sadece sen ve ben, bir de bu donutlar. Ne dersin?"

Elini kutuya atıp benim için çikolata kaplı bir donut aldı. Şeker ölçüm cihazıyla şekerini ölçtükten sonra kendisine de aldı. Donutlarımızı yedikten sonra duş alıp hazırlandım, ardından Rose beni kütüphaneye bıraktı. Rose'un eve neden erken döndüğünü hiç söylemediği ancak akşama doğru kafama dank etti.

. . .

ROSE INGRID CASTLE'IN GÜNLÜĞÜ

Owen'dan ayrılmak kolay olmadı. Ama Fern bir ihtimal bile tehlikedeysen buna değerdı. Kulağa dramatik geldiğinin farkındayım. Bir adamla tanışması tehlikede olduğu anlamına gelmez. Ama bu konudaki istatistikler çok can sıkıcı. Zihinsel engelli insanların yüzde doksanı cinsel tacize uğruyor. Yüzde doksan!!! İsterseniz bana aşırı korumacı deyin ama kardeşimin yüzde onluk dilimde olması için ne gerekirse yapacağım.

İtiraf etmeliyim ki günlük tutmak çok yardımcı oluyor. Ayrıca terapistim haklı, bilinçaltının şeyleri birbirine bağlamak gibi tuhaf bir huyu var. Neşe korkuya bağlı. Kötü iyiye. Eve dönme kararımından mutlu hissettiğim bir günde tahmin edin aklıma kim geldi?

Gary.

Gary, biz on bir yaşındayken annemin erkek arkadaşıydı. Babam gittikten sonraki ilk erkek arkadaşı, daha doğrusu bizim bildiğimiz ilk erkek arkadaşı. Başta Gary'nin ailemize katılmasından memnunduk. Bizim için değişiklik olmuştu. Beden eğitimi öğretmeni idi. Her gün, hafta sonları bile şort ve spor ayakkabı giyerdi. Başka kıyafeti olup olmadığını merak ettiğimi hatırlıyorum. Gary'nin en iyi yanı, o etraftayken annemin daha sevecen olmasıydı.

Gary sevgisini gösteren biriydi ki bu da bizim için değişiklik olmuştu. Bize sımsıkı sarılır, omuzlarımızı ovardı. Bir yetişkin tarafından o şekilde dokunulmak tuhaftı. Bazen hoşuma giderdi ama çoğu zaman aklıma karıştırdı. Bir keresinde televizyonun karşısında otururken bacaklarımı kucağına alıp masaj yapmaya başlamıştı. Ona durmasını söylemek istemişim ama annem de oradaydı ve bir şey dememişti, o demeyince

ben de dememiştim. Bunu Fern'e de yapmaya çalışmıştı ama Fern ona durmasını söylemişti. Fern bu konuda hep benden daha iyi olmuştu.

Bir gün annem kuaförde saçlarını yaptırırken Gary bizi yüzmeye götürmüştü. Fern de ben de çok heyecanlıydık. Beni öylesine mutlu eden yzecek olmamız mıydı, yoksa son derece normal bir şey yapacak olmamız mıydı bilmiyorum. Fern suyu çok severdi. Belediyeye ait yüzme havuzuna vardığımızda kulvarlardan uzaktaki açık bölüme dalmış ve hemen yüzmeye başlamıştı. Ben onun kadar iyi bir yüzücü değildim, havuza yavaşça girip sığ tarafta kalmıştım. Gary'ye kenarda oturup beni izlemişti. Derin tarafa doğru gitmeye kalkıştığımda beni geri çağırmıştı.

"Annene boğulmanıza izin vermeyeceğime söz verdim," demişti kenardan inip suya girerek. Kollarını suyun altından belime dolayıp beni kendine çekmesini, çıplak bacaklarını benimkilere bastırmasını ve bunun doğru olmadığına dair duyduğum o çarpıcı hissi hâlâ hatırlıyorum.

"Rahatla," diye fısıldamıştı. "Sadece rahatla."

Çok tuhaftı, etrafımızda onlarca insan varken ben yapayalnız hissetmiştim.

F E R N

Rose beni tam zamanında işe bıraktı (ucu ucuna). Beklenmedik dönüşünün yarattığı heyecandan sonra kütüphanede sabahın sakin geçmesine seviniyordum. Ama öğleden sonrası için aynı şeyi söyleyemeyecektim.

Çocuk alanında, okulunun şarkı söyleme ve dans etme grubunda yer almak istemeyen (*çok gürültülü*, demişti ve ona tamamen katılıyordum) bir kız çocuğuna kitap okuyordum ki kütüphanenin öbür ucundan bağırış sesleri gelmeye başladı.

"Beni. Rahat. Bırak."

Küçük kız bana endişeyle baktı. Endişesini paylaşıyordum. Ses kalın ve boğuktu, hiç dostane değildi. Bu kütüphanede duyulabilecek en olağandışı sestti.

"Geri çekil! Benden uzak dur!"

Ayağa kalkıp sesin sahibine bakındım. Carmel'ın tepesine dikilmiş iriyarı bir adam vardı. Carmel alışılmadık biçimde tedirgin görünüyordu. Teslim olur gibi iki elini birden havaya kaldırmıştı ama adam geri çekileceğre benzemiyordu.

Çevrelerine göz attım. Birkaç kişi bilgisayarını bırakıp kapıya yakın bir yere sinmişti. Gayle ahize kulağında danışma masasından izliyordu. Hızlıca Carmel'ın yanına gittim. Yakından bakınca adamın titrediğini ve terlediğini gördüm. Çok sinirliydi.

"Affedersiniz," dedim. "Yardım ister misiniz?"

Bana baktı. "Sen de kimsin?"

"Kütüphaneciyim," dedim. O sırada çocukların şarkı söylemeyi ve dans etmeyi bıraktıklarını fark ettim. Bütün kütüphane sessizliğe gömülmüştü ki günün bu saati için son derece alışılmadık bir durumdu.

"Kütüphaneci mi?"

Buna şaşırmasını, kendini yanlış yerde bulduğuna kanıt olarak aldım. "Evet. Şu anda Bayside Halk Kütüphanesi'ndesiniz. Siz nereye gitmek istemiştiniz?"

"Paramı istiyorum!" Gözleri çok tuhaftı, çizgi film karakterlerinininki gibi iri ve siyahtı. Çenesini sıkıyor, parmaklarının kenarlarını ısıırıyordu. Tedirgin olduğu bariz belliydi. Sağ elinde çakı vardı, küçük keskin tarafı dışa bakıyordu.

"Kusura bakmayın ama kütüphaneye kesici aletle girmek yasak," dedim. "Onu almam gerekecek." Başta karşı çıkmadı ama son anda elini savurdu. Bıçak omzumu sıyrıp geçti.

"Fern," dedi Carmel sessizce.

"Hey!" diye bağırdım. "Az kalsın beni bıçaklıyordun."

"Param nerede?" dedi adam. "Sende mi?"

"Burada para bulundurmuyoruz," dedi Carmel, sesi sert ve otoriterdi. Adam bundan hoşlanmamış olmalıydı ki öne atılarak bıçağı Carmel'a doğru savurdu. Onu gömleğinden tutup geri çektikten sonra kaşlarını çatarak baktım.

"Dikkat e! Birine zarar vereceksin."

Adam ilk defa doğruca bana baktı. "Param. Nerede."

Terden sucuk gibi olmuştu, panik hâlindeydi. Parası için sahiden endişeleniyor olmalıydı.

"Paranın nerede olduğunu bilmemek çok sinir bozucu olmalı," dedim. "Ben bir şeyimi kaybettim mi bütün günüm mahvolur. Ama paran büyük ihtimalle ortaya çıkacaktır. Bu sırada sen şu armut koltuğa otur, ben de sana kitap okuyayım, olur mu?"

Oturmadı ama ben yine de az ilerideki kitap taşıma arabasının yanına gittim. Michelle Obama'nın yeni kitabının bir kop-

yası rafa konulmayı bekliyordu. "Bu nasıl? Burada olduğu için şanslısın, bir sürü kişi ayırttı."

Beni dinliyor gibi görünmüyordu ama insanların dalgınken bile neler duyabildiği inanılmazdı. Mesela DEHB'den mustarip kişiler yürüyerek ya da basit bir oyun oynayarak okuduklarında bilgiyi daha iyi akılda tutuyorlardı. Kitabı açtım. "Çocukken isteklerim basitti," diye okudum. "Köpek istiyordum. İçinde yıldızlar olan bir ev istiyordum, bir aile için iki katlı bir ev."

Kitabı okumaya devam ederken kütüphanenin boşaldığını fark ettim. Carmel hâlâ yanımdaydı, dürüst olmak gerekirse biraz fazla yakınımnda duruyordu. Adam hâlâ parmaklarını ısıırıyordu. Kenarlarının kıpkırmızı olduğunu görünce okumayı bitirdikten sonra ona aloe vera kremi tavsiye etmeyi aklımın bir köşesine yazdım.

Beş dakika sonra nihayet armut koltuğa oturdu. Çakısını ayasının dibine bıraktı. Yanına başka bir armut koltuk çekti. Polis geldiğinde yan yana oturuyorduk. Ona kelepçe takarlarken, "Ama kitap okuyorduk!" diye bağırdı.

Kitabı kelepçeli ellerinin arasına sıkıştırdım. "Sende kalsın."

Arkamı döndüğümde Carmel oradaydı.

"Kitabın ücretini ödeyeceğim..." dedim ama lafımı bitirmeden boğarcasına boynuma sarıldı.

"Çok cesurdun," dedi daha sonra kütüphanenin önündeki ambulansda yan yana otururken. İkimiz de yaralanmamıştık ama ambulans görevlileri şok ihtimaline karşı omuzlarımıza battaniye sarmışlardı. Kütüphanedeki işime dönseydim çok daha iyi olurum ama görevliler –ve Carmel– çok ısrar etmişti.

"Sence adam uyuşturucu etkisinde miydi?"

"Evet. Polisler metamfetamin olduğunu düşünüyor."

Bir keresinde Janet önceki çalıştığı kütüphanenin konumundan dolayı birçok uyuşturucu bağımlısıyla karşılaştığını söylemişti. Yazları serin, kışları sıcak olan ücretsiz kütüphane onlara bir sığınak sunuyordu. İnsanlar bu durumdan şikâyet ediyor-

lardı ama Janet onları destekliyordu. *Kütüphanenin kapısı herkese açıktır, derdi, ama bazı insanlar ona başkalarından daha çok ihtiyaç duyarlar.* Bana genç bir kadının –daha doğrusu gencecik bir kızın– orada aşırı dozdan öldüğünü söylemişti. Kız kütüphanenin müdavimlerindenmiş. Janet kızın öldüğüne çok üzüldüğünü ama kütüphane aylarca ona güvenli bir yer olduğu için mutlu olduğunu söylemişti. Kızın cenazesine katılmış ve bahçesine onun adına küçük bir heykel dikmişti. Janet işte böyle biriydi.

“Keşke Janet’la tanışabilseydin,” dedim Carmel’a.

Gülümsedi. “Onunla yakın olduğunuzu duydum.”

“Ondan çok şey öğrendim,” dedim. “Sadece kitaplar hakkında değil. Bana insanları da öğretti. Onlara nasıl yardım edeceğimi, nasıl saygı duyacağımı ve hayatlarını kitaplarla nasıl zenginleştireceğimi.”

Carmel bana baktı. İlk kez fark ettiğim, yer yer sarı benekli mavi gözleri vardı. “Belki ara sıra Janet’ın bilgeliğini benimle paylaşırsın. Tabii kendi bilgeliğini de. İşinde çok iyi olduğun aşikâr. Ayrıca burada çok seviliyorsun.”

Sevilmek. Daha önce kendimi sevilen biri olarak hiç düşünmemiştim.

“Hatta sen çalışırken gölgen olur, senden öğrenebileceğim her şeyi öğrenirim, ne dersin?”

Kaşlarımı çattım. “Gölgem mi?”

“Seni takip ederim.”

“Ah,” dedim. “Kitap taşıma arabanla mı?”

Gülümsedi. “Hayır. Araba yok.”

Bunu bir süre düşündüm. Sonra, Carmel bana içtenlikle baktığından olabilirdi, başımla onayladım.

Carmel sevinmişe benziyordu. “Harika. Belki sonra da sen benim gölgem olursun, sana fotokopi makinelerini ve yazıcıları nasıl kullanacağını öğretirim, olur mu?”

İç çektim. “Çabaladığının farkındayım, Carmel. Janet’a ilgi gösterdiğin için de minnettarım. Ama fotokopi makinelerinin ve yazıcıların nasıl kullanıldığını öğrenmeyeceğim.”

Carmel güldü. "Pekâlâ, bunu kabul ediyorum," dedi. "Şimdilik."

İşten sonra oturma odamdaki pencereden Wally'ye el sallıyordum. Şoför koltuğunda oturmuş kitap okuyordu ve beni fark etmesi biraz zaman aldı. Fark ettiğinde o da bana el salladı. Yukarı gelmedi ki buna sevindim. Bugün olanlar beni yeterince bunaltmıştı, daha fazla etkileşimin sabrımı taşıracaklarını biliyordum. Ama ona istediğim zaman el sallayabileceğim kadar yakınımda olması hoşuma gidiyordu. Bu küçük etkileşim içimi huzurla dolduruyordu.

Cep telefonum çalınca başımı pencereden çevirdim. Ekranda Rose'un adı vardı.

"Rocco Ryan adının tanıdık geldiğini biliyordum." Sesi tiz ve heyecanlıydı. "Google'da arattım. Bağır!'ı bulan Rocco Ryan'mış!"

"Biliyorum," dedim.

"Fern, o uygulama çok ünlü. Çok!"

"Biliyorum," diye yineledim.

"Biliyor musun?" Sesi kulağa kuşkulu geliyordu. Benim arkadaşımı benden daha iyi tanıdığını düşünmesi beni sinirlendirdi.

"Tabii ki biliyorum. Wally bana söyledi."

Sessizlik oldu. "Fern, Bağır!'ın ne olduğunu biliyor musun?"

Gözlerimi devirerek, "Uygulama," dedim. "İçki siparişi vermekle ilgili bir şeydi."

"Okuduğum makalede yazarlara göre Rocco'yla ortağı uygulamayı 2016'da yüz milyon dolara satmışlar. Yüz milyon dolar, Fern! Makalede ayrıca Rocco'nun şimdiye kadarki en gelecek vaat eden bilgisayar programcılarından biri olduğu yazıyor. Avustralya'ya gelmeden önce Silikon Vadisi'ndeymiş. Onu Linus Torvals ve Steve Wozniak'la karşılaştırmışlar! Bağır!'ı sattıktan sonra insanlar onunla çalışmak için sıraya girmişler ama kendisi ortalıktan kaybolmuş. Özel bir adada gününü gün ettiğini düşünmüşler..."

Odaya bakınırken köşede bir an evvel almam gereken bir örümcek ağı dikkatimi çekti.

“Fern, arkadaşın bir gazilyoner. Bu biraz olsun ilgini çekiyor mu?”

İç çekerek sorusunu düşündüm. İlgimi çekiyor muydu? Sanırım çekiyordu. Ama aynı zamanda Wally hakkında bildiğim şeyler arasında gazilyoner olması (teknik olarak gerçek bir kelime değildi) en az ilgi çekici şeydi.

“Bilhassa çekmiyor,” dedim pencereden Wally’ye el sallayarak. Rose çekmesi gerektiğine dair tüm nedenleri sıralarken Wally de bana el salladı.

Pazartesi sabahı Wally kapıma gelip onunla akşam yemeği yemek ister miyim diye sordu.

"Bugün pazartesi," dedim. "Pazartesi günleri Rose'la yemek yerim."

Wally kapının çerçevesine yaslandı, bakışları omzumun hemen üzerindeydi. "O zaman yarın?"

"Salı günleri de Rose'la yemek yerim."

Gözlerini kıstı. "Rose'la yemek yediğin başka akşamlar da var mı?"

"Perşembe akşamları. Söylemiştim sana, hatırlamıyor musun?"

Hatırlıyor gibi görünmüyordu. Güldü. Sonra sustu. "Gerçekten mi?"

"Evet."

"Her hafta?"

"Hı hı."

"Vay canına."

Kaşlarımı çattım. "Neden *vay canına*?"

"Bilmem. Bir kişiyle çok fazla akşam yemeği gibi geldi de."

"Öyle mi?" Evli çiftlerin haftanın yedi günü birlikte yemek

yedikleri düşünülünce çok değildi aslında. Gerçi Rose ve ben evli değildik.

“Sanırım iptal edebilirim,” dedim birdenbire. Ama bunu söylerken içime tuhaf bir his doldu. Rose’un ekilmekten hoşlanacağını sanmıyordum. “Sadece bir kereliğine. Hem onca saatlik uçak yolculuğundan sonra hâlâ kendine gelememiştir zaten.”

Wally gittikten sonra Rose’a mesaj attım. Kelimeleri yazarken tuhaf biçimde gergin hissediyordum.

Bu akşamki yemeği iptal etsek olur mu?

Daha birkaç saniye geçmemişti ki telefonum çalmaya başladı.

Açar açmaz, “Neden iptal ediyorsun?” diye sordu.

“Şey... Wally birlikte yemek istedi.”

“Ah.” Birkaç saniye sessiz kaldı. “Ben de tavuğu buzluktan çıkarmıştım.”

“Yarın yesek olmaz mı?”

İç çekti. “Ama sabahtan beri yemeği bekliyordum.”

Rose’un sesinde bir tuhafılık vardı, biraz çocuksu ve mızumsuzdu. İçimi bir huzursuzluk kapladı. Öte yandan Wally’yi ektiğimi ve bunu ona açıklamaya çalıştığımı düşünmek ayak dirememe yetti. “Üzgünüm, Rose. İptal etmek zorundayım.”

Hattın diğer ucundaki sessizlik bu kez o kadar uzun sürdü ki telefonu kapadı mı diye merak ettim.

“Rose?”

“Wally’yle yemek ye,” dedi birdenbire. Sesi çok tuhaftı. Her şey yolunda mı diye sormak için ağzımı açtım ama soramadan telefonu kapadı.

O akşam Wally evime (on beş dakika erken) geldiğinde Rose’la olan durumu unuttum. Buzdolabımda sadece sucuk, yoğurt ve milföy hamuru olmasından dolayı gergindim ama Wally hemen pizza söyleyerek beni bu sıkıntıdan kurtardı ve pizzayı yuvarlak masamda yedik. İkinci sandalyemde birini görmek çok tuhaftı.

Normalde onu, okunmamış kitaplarım için depolama alanı olarak kullanırdım.

Yemekten sonra kanepeye geçtiğimizde, "Rose seni Google'da aratmış," dedim. "Uygulamayı yüz milyon dolara sattığını yazan bir makale okumuş."

Düşünceli bir biçimde başını yana yatırdı. "Doğru yazmışlar. Hep öyle olmuyor."

"Vay canına," dedim. "Yüz milyon doları olan biri için çok hesaplı yaşıyorsun."

Güldü. "Yüz milyon dolarım yok. O paradan payıma düşeni aldım. Ortağım ve birkaç yatırımcımız vardı, onlar da paylarını aldılar. Dahası paranın büyük bir kısmı vergiye ve sosyal haklardan mahrum çocuklar için kurduğumuz derneğe gitti... Ama haklısın, gelirim düşürürsek sade bir hayat sürüyorum."

"Neden çalışıyorsun ki?"

Bunu bir süre düşündü. Sonra omzunu silkti. "Başka ne yapacağım? Oturup altınlarımı mı sayacağım? Hem çalışmak, kişinin akıl sağlığı için önemlidir."

Buna canı gönülden katılıyordum. Akıl sağlığım için kütüphanedeki işimden daha önemli bir şey düşünemiyordum. "Peki, akıl sağlığın nasıl?" diye sordum. "Demek istediğim, geçen sefer bir uygulama üzerinde çalışırken işler senin için pek iyi gitmemişti..."

"Bu sefer daha iyi," dedi gülümseyerek. Bakışları hâlâ omzunun üzerindeydi ama son zamanlarda yaklaştırmaya, neredeyse yüzüme değmeye başlamıştı.

Bir süre öylece oturduk, Wally hâlâ bana gülümsüyordu ama sonra birden doğruldu. "Ah, neredeyse unuttuyordum. Ne zamandır sana sormak istediğim bir şey var..." Cebinden katlanmış bir kâğıt çıkarıp kucağında açtı. Özel bir sağlık fonu için gibi görünüyordu.

"Bu ne?" diye sordum.

"Sağlık sigortamı değiştiriyorum," dedi gözlerini devirerek. "Tonlarca evrak işiyle uğraştım. Buna ek olarak acil durumda temas kurulacak bir kişiye ihtiyacım varmış."

Kâğıdı bana uzattığında o daha söylemeden ne diyeceğini biliyordum. Böyle bir şey başıma çok nadir geliyordu. Bu durumda mutlu olmam gerekirdi.

“Acaba sen... benim kişim olur musun?” diye sordu bana kalem uzatarak.

Boğazımı temizledim. “Senin kişin olmayı çok isterim, Wally. Gerçekten çok isterim. Ama öncesinde bilmen gereken bir şey var. Önemli bir şey.”

Wally şaşırılmış görünüyordu. Ama başıyla onayladı ve yerine geri oturdu. “Tamam. Nedir?”

Gözlerimi yumup derin bir nefes aldım.

“Çocukken,” dedim, “korkunç bir şey yaptım.”

. . .

ROSE INGRID CASTLE'IN GÜNLÜĞÜ

Havuzdaki o ilk seferden sonra Gary bana sürekli dokunmaya başlamıştı. Anneme söylersem annemin beni suçlayacağını söylemişti ki bunun doğru olduğunu biliyordum. Annem bana zaten kızgındı; benden nefret etmesi için ona yeni sebepler vermeyecektim. Gary'nin o kadar fırsat bulması çok ürkütücüydü. Aslında bizimle oturmuyordu ama evde o kadar çok vakit geçiriyordu ki oturuyor sanırdınız. Annem yokken bile hep bizde olurdu.

Bu nedenle Fern'e kene gibi yapışmıştım. Birlikten güç doğduğu doğruydu. Ama bir yere kadar. Fern banyodayken, tuvaletteyken ya da dikkati başka bir şeydeyken Gary gelip yanıma otururdu. Ama ihtiyatlıydı. Elini şortumun içine ya da eteğimin altına sokarken hiç ses çıkarmazdı. Ben de ses çıkarmazdım. Ne kadar istesem de her seferinde kaskatı kesilirdim, dilim tutulurdu.

Bazen annem varken bile yapardı. Mutfakta ya da televizyonun karşısında otururken masaj treni yapmamızı önerirdi. En arkada o olurdu tabii. Onun önünde hep ben olurdum, benim önümde Fern, Fern'ün önünde de annem. Fern'le annem önde olduklarından onun memelerini okşadığını ya da beni ellediğini hiç görmezlerdi. Sanırım bu risk hoşuna gidiyordu. Annemin arkasına dönmesini istiyor muydum... yoksa istemiyor muydum karar veremiyordum.

Ama bu bile ortalıkta kimse yokken yaptığı şeylerle kıyaslanamazdı. İlk seferinde, hafta içi akşam vaktiydi. Televizyon izliyorduk ve banyo yapmaya karar vermiştim. Kapıyı kilitlemiş hatta ne olur ne olmaz diye önüne sandalye koymuştum.

Yirmi dakika sonra banyodan çıktığımda ev sessizdi. Odama giderken kanepede oturan Gary'nin yanından geçmiştım.

"Annenle Fern markete gıttı," demişti.

Kanım donmuştu.

Annem yemek konusunda pek organize biri olmadığından sık sık gece alışveriş yapmak zorunda kalırdı. Fern de eve sadece sigara ve şarapla dönmediğinden emlin olmak için çoğu zaman yanında giderdi.

Yani evde sadece Gary ve ben vardık, kim bilir ne kadar zaman yalnız kalacaktık. Üstelik üzerimde sadece havlu vardı.

Karşı çıkmaya çalışmışım. Yorgun olduğumu ve yatmak istediğimi söylemişim. "Ne güzel," demişti. "Yatak odasında yapalım. Daha rahat olur."

"Hayır," demişim. "Ben gerçekten..."

"Düşünme," demişti. "Rahatlamana yardımcı olacak."

"Masaj" için beni yatağa yatırmış ve bana yaşım büyüyene kadar tam olarak anlamayacağım şeyler yapmıştı. Ama yaptığı şeyin kötü olduğunu biliyordum. Ve bana bunları yaptığına göre ben de kötü olmalıyım diye düşünmüştüm.

F E R N

“Ben on iki yaşındayken oldu.”

Wally hâlâ gülümsüyordu ama gülümsemesi yavaş yavaş solmaya başlamıştı. Bakışlarından aklının karıştığını anlayabiliyordum. “Ne oldu?”

“Kamptaydık. Billy ve ben oyun oynuyorduk...”

“Bir dakika.” Elini kaldırdı. “Billy kim?”

“Biz büyürken annemin birkaç erkek arkadaşı oldu. Birinin adı Gary’ydi ama onunla uzun sürmedi, sürmemesi de iyi oldu çünkü ondan hiç hoşlanmıyordum. Sonrakinin adı Daniel’dı. Billy, Daniel’ın oğluydu. Hep birlikte kampa gitmiştik. Birbirimizi daha yakından tanıyip kaynaşacaktık.”

Wally öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine koydu.

“Kaynaştık da. Oynayacak başka birinin olması güzeldi. Billy çok rekabetçiydi. O kamp gezisinde vaktinin çoğunu su altında benden daha uzun süre nefesini tutmaya çalışarak geçirmişti. Serbest dalış hakkında bir kitap okumuştum, bu yüzden ciğerlerimi tamamen nasıl dolduracağımı, su altında nasıl panik olmayacağımı biliyordum. Billy nefesini benim kadar uzun tutamıyordu.”

“Ne oldu, Fern?”

Kollarımı kendime dolayıp sallanmaya başladım. "Öldüğü gece çok kızgındı. Nefesini daha uzun süre tutan olmak istiyor ama bir türlü beceremiyordu. Her denemesi bir öncekinden daha kötüydü." Başımı kaldırıp Wally'ye baktım. "Ben de... ona yardım ettim."

"Yardım mı ettin... nasıl?"

Sesim fısıltıdan farksızdı. "Nefesini en uzun süre tutan olmasına yardım ettim. Onu suya bastırdım."

Wally'nin yüzü hareketsizdi. Fazla hareketsizdi. "Hayır," dedi. "Hayır, yapmadın."

Gözyaşlarım yanaklarıma düştü. "Sandım ki... sudan başını çıkarıp bana sırtacak ve beni yendiği için ne kadar mutlu olduğunu söyleyecek sandım! Ama öyle yapmadı. Onu bıraktığımda artık çok geçti."

Bana dehşet içinde bakıyordu. "Ama... birini su altında fazla tutarsan boğulacağını biliyor olmalıydın."

"Biliyordum zaten!" Ellerimi sıktım ve sonra avuçlarımı gözlerime bastırdım. "Biliyordum. Yetişkin biri altmış saniyede boğulabilirdi, bütün kitaplarda böyle yazıyordu. Ben onu kırk saniye tuttum. Zamanını ayarlamıştım! Nasıl oldu bilmiyorum. Yoksa asla, asla..."

"Ne yaptığını fark ettiğinde ne oldu?" diye sordu.

"Rose... bana kimseye... söylemememi söyledi. Hapse girmemden korkuyordu. Billy'nin kamışlara dolanıp boğulduğunu söyleyeceğimizi, yoksa başımın fena derde gireceğini söyledi."

"Bu yüzden mi hep yapabileceklerinden endişe ediyorsun?" Wally derin bir nefes aldı, sonra yüzünü ellerine gömdü. "Bu... korkunç," dedi. "Hayal dahi edemeyeceğim kadar korkunç."

Başımınla onayladım. Yüzüm gözyaşlarımdan sırılsıklam olmuştu. "Sana güvenilmez olduğumu söylemiştim, Wally. Tehlikeliyim."

Bana bakarak başını salladı. "Berbat bir kazaydı. Ama... besbelli kazaydı, Fern. Sen isteyerek kimseye zarar vermezsin." Ya-

ruma yaklaşıp beni kollarının arasına aldı. "Sen kimseye zarar vermezsin," diye tekrarladı ve her nedense, belki de o söylediği için, buna neredeyse inandım.

Hayrettir ki Wally beni hayatından çıkarmadı. Bunun olmasını bekliyordum, hemen değilse bile kademeli olarak gerçekleşeceğini düşünüyordum ama günler hatta haftalar geçmesine rağmen gelmeye devam ediyordu; akşam yemeği ya da yürüyüş teklifleriyle kütüphaneye ya da kapıma geliyordu. Akıl erdiremiyordum. Ömürlük arkadaştan ya da bir aile üyesinden beklenecek türde bir sadakatti bu. Birbirimizi henüz birkaç haftadır tanırken Wally'nin beni böylesi bir rütbeye yükseltmesi akıl alır gibi değildi. Ama yapmıştı.

Bu nedenle bir sonraki ay rutinimde Wally'ye yer açmak için değişiklikler yaptım. Rose'un evine gittiğim akşamlar dışında bütün akşamları birlikte geçiriyorduk. Erken noktalandığımız gecelerin sonunda Wally minibüsüne dönüyor, ben de yatağa yalnız giriyordum. İkimiz de böyle olmasını tercih ediyorduk çünkü bu şekilde sabah rutinimiz bozulmuyordu. Uzun geçen geceleri ise işyerinde bulduğum her fırsatta gizli dolapta kestirerek telafi ediyordum.

İlk birkaç hafta Wally'yi gündüzleri de görecektim kadar şanslıydım, ara sıra kütüphaneye uğruyordu. Ama çok geçmeden şehir merkezindeki bir açık çalışma alanına taşındı ve beni işte ziyaret edemez oldu. O yokken onu çok özliyordum. Birini özlemek tuhaf bir histi. Göğsümde hissediyordum; kelebeklerle hazımsızlığın karışımı gibiydi.

Rose'la yediğim akşam yemeklerinden nefret etmeye başlamıştım. Bunun tek sebebi son zamanlarda Wally'yle olmayı daha çok tercih etmem değildi. Londra'dan döndüğünden beri öğle yemeğinde ne yediğimden tutun da kiminle oturduğuma, rüyamda ne gördüğüme kadar hayatımda olan biten sıradan her şeyle katlanılmaz biçimde ilgilenmeye başlamıştı. Dolayısıyla

bir akşam arayıp yemeği iptal ettiğinde –berbat bir gıda zehirlenmesi geçiriyordu– sevindiğim için pek suçluluk duymadım.

Rose aradığında Wally kapımdaydı ve o da benim kadar sevindi. “Bugün aldığım en güzel haber bu. Üstelik çok güzel bir gün geçirdim.”

“Neden güzel bir gün geçirdin?”

“TakipEt için yaptığım video viral oldu.”

Kapı erevesine yaslandı. Wally ve ben kapı ağzında çok vakit geçirirdik. Kapının tarafsız bölge işlevi görmesi hoşuma gidiyordu; Wally eşiği geçmediği sürece “misafirliğe” gelmiş sayılmazdı, dolayısıyla rutinim bozulmuyordu.

“Viral oldu...” diye tekrarladım.

“‘Viral’ demek, bir sürü insan onu gördü demektir,” diye açıkladı. “Bir virüsün yayılacağı gibi yayılmasından ötürü böyle deniyor.”

“Zekice.” Yeni çıkan argo kelimeler bana nadiren mantıklı gelirdi ama bunun gibi bir argo kelimeye kolayca alışabilirdim. Konuşmanın bu bölümünü deşifre ettikten sonra bunu bir önceki cümlesiyle bağdaştırmaya çalıştım. “Peki... Rose’un yemeği iptal etmesi bundan daha iyi çünkü?”

Gülümsedi ama hafiften de kaş atıyor gibiydi. Geçenlerde bu ifadenin, ona gayet açık gelen bir şeyi anlamadığım anlamına geldiğini öğrenmiştim (bunu biliyordum çünkü ona bu ifadenin ne anlama geldiğini sormuştu, o da tahminimi doğrulamıştı). “Seni görmek her zaman günümün en güzel kısmı, Fern.”

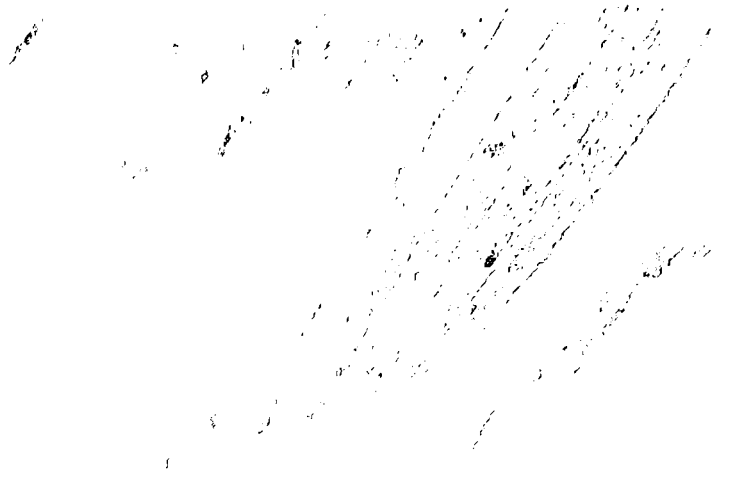
Gülümsedim.

“Bence yemeği boş verelim,” deyip eşiği geçti. Her zamanki gibi yine aynı frekanstaydık.

Sabah uyandığımda Wally yoktu ama yatağın onun yattığı tarafı, birinin daha yeni kalktığını gösterir şekilde dağınıktı. Güne başlamadan evvel birkaç dakika onun yattığı tarafı izlemek de rutinimin bir parçası olmuştu. Sonra asıl rutine geçtim: kah-

valtı, kahve, yoga. Tam lotus pozisyonu almıştım ki duvarda asılı takvimdeki tarihi gördüm ve kafama dank etti; o kadar net ve ani bir aydınlanma yaşadım ki sanki bir köşede ortaya çıkmayı bekliyordu.

Reglim iki gün gecikmişti.

Google'a göre reglin beş güne kadar gecikmesi normaldi ve sağlıklı bir âdet döneminin parçasıydı. Dahası, âdet dönemleri; rutin değişikliği, aşırı egzersiz veya seyahat gibi pek çok şeyden etkilenebilirdi. Bu bilgi yüreğime su serpti. Son haftalarda seyahate çıkmadıysam bile kesinlikle bir hayli egzersiz yapmıştım (yoga, karate, seks) ve rutinim değişmişti (Wally), yani bütün bunlar bir araya geldiğinde reglimin gecikmesi normaldi. Böylece –durumu düzeltmesini umarak– sonraki birkaç gün boyunca gündelik rutinlerimi neredeyse acı verici bir hassasiyetle yerine getirdim.

Ama altıncı günde hâlâ regl olmamıştım.

“Fern? Şuna bir baksana,” dedi Rose. IKEA’nın bir köşesinde beyaz bir BILLY kitaplığın etrafında dolanarak abartılı bir dikkatle inceliyordu. “Bu iş görür gibi, ne dersin?”

Başka şeyler daha söyledi ama onu net duyamadım çünkü kulaklarım tıkalıydı. Beni IKEA’ya gelmeye nasıl ikna ettiğini hâlâ anlamış değildim. Alışveriş yapmayı sevmediğimi biliyordu, üstelik IKEA, alışveriş merkezlerinin en büyüğüydü. Ben alışverişlerimin büyük kısmını internetten yapardım ve açıkçası başkalarının neden farklı yöntemler kullandığını anlamıyordum. IKEA da dahil hemen hemen her şey internette vardı

ve büyük mağazaların neredeyse hepsi bedava kargo ve iade imkânı sunuyordu. Bununla beraber, çok istediğim ama yalnızca alışveriş merkezlerinde bulabileceğim bir şey olursa Rose'a aldırıyordum.

Şu işe bakın ki Rose beni buraya gelmeye ikna ederken tam da bu mantığı kullanmıştı.

Birlikte alışverişe gitmek istediğinde, "Alışveriş yapmayı sevmiyorum!" diye sızlanmıştım.

"Fern." Ellerini beline koymuştu. "Hani bazen benden sana bir şey almam için mağazaya gitmemi istiyorsun ya?"

"Evet."

"Gidiyor muyum?"

Gözlerimi devirmiştim.

"Gidiyor muyum?" diye tekrarlamıştı.

"Evet."

"Senden bunun benim için neden önemli olduğunu anlamamı istemiyorum. Sadece yapabilir misin diye soruyorum."

Bu sebepten şu anda IKEA'daydım. İçerisi tarçınlı çörek ve köfte kokuyordu, göz yaşartacak kadar iğrenç bir kombinasyondur bu, ayrıca gün ortası kadar aydınlıktı. Yüzme gözlüğümü takmak istemişim ama o zaman eve uğramam gerekecekti, dolayısıyla güneş gözlüğüyle idare etmek zorunda kalmıştım.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Rose, ben ağzını okurken sıradan görünüşlü kitaplığı işaret ederek.

Migrenim tutmadan buradan çıkıp gitmeyi *düşünüyordum*. Ama kitaplığa üstünkörü bakıp, "Pek büyük değil," dedim.

Rose kaşlarını çatı. "Daha büyüklerini de sattıklarından eminim..."

Sessizce küfrettim. "Bayıldım" deseydim şu anda numarasını almış, depoya doğru gidiyor olurduk (orası, akıllıca yapılmış organizasyonu sebebiyle IKEA'nın *sevdiğim* değilse bile takdir ettiğim tek yeri idi). Bunun yerine Rose, onu daha büyük kitaplıkların olduğu yere yönlendirecek bir şey arayarak başka bir bölüme doğru dalgın dalgın yürümeye başlamıştı.

"Fern?" diye seslendi. "Gel, şuna bak!"

Mağaza rahatsız edici biçimde doluydu, öyle ki Rose'a ulaşmak için birkaç kişiyi iterek ilerlemek zorunda kaldım. Herkes *affedersiniz ve kusura bakmayın* diyor, birbirine gülümsüyordu ama benim başım dönmeye başlamıştı. Nasıl bu kadar çok insan kitaplık satın alıyor olabilirdi?

"Birini seç de gidelim artık," diye seslendim Rosa'a. Cevaben bir şey söylediğinde onu duyabilmek için tıkaçlarımdan birini çıkarmak zorunda kaldım. "Ne dedin?"

"Doğru olanı bulduğumdan emin olmak istiyorum," dedi. "Acelele getirmek istemiyorum."

Kalabalığın arasından sıyrıldık ve bir çocuk yatağının yanında gördüğüm küçük boşluğa sığınarak kollarımı kendime doladım. Güneş gözlüğüme rağmen ışıklar başımı döndürüyordu.

"Aslında beyaz *düşünüyordum* ama bu ahşaba ne dersin?" dedi Rose, bir başka kitaplığı işaret ederek. "A bak, lambası da varmış!" Kitaplıkla uyumlu ahşap lambayı kaldırıncı ışığı doğrucu gözüme geldi. Hani bilmesem, kardeşimin bilerek bana duyusal atak geçirtmeye çalıştığını düşünürdüm.

"Rose," dedim. "Benim dışarı çıkmam lazım."

"Bir dakika daha dayan! Komodinlere bakmak istiyorum. Sonra gideceğiz."

Elimden tutup beni kalabalığın arasına geri çekti. Genç bir çiftin yanından geçtik, tartışıyorlardı. İki üç yaşındaki ikizler bir yatağın üzerinde çılgınlarca eğlenerek zıplarlarken karnı burunda anneleri onlara sahip çıkması için babalarına bağırıyordu. Rose beni çekiştirmeye devam etti ama boş bir alana vardığımızda olduğum yerde durdum.

Omzunun üzerinden bana baktı. "Fern? Ne yapıyorsun?"

Mide bulantısından konuşamıyordum. Bir koltuğa oturup yüzümü ellerime gömdüm. Parmaklarımın arasından gördüğüm boşlukta Rose'un ten rengi babetleri belirdi.

"Fern!" diye bağırıldığını duydum. "Tanrı aşkına. Son bir tane..."

Ayakkabılarına kustum.

“Al,” dedi bana plastik bardakta su uzatarak. “İç bunu.”

Ebeveyn odasındaydık, emziren anneler için tasarlanmış bir sandalyede oturuyordum ki içinde bulunduğum durum düşünülürse bir hayli ironikti. Rose ritmik hareketlerle sırtımı sıvazlayarak “Geçti” ve “Her şey yoluna girecek” gibi şeyler söylüyordu. Kustuğum andan itibaren her şeye koşmuştu; bir satış danışmanından kâğıt havlu almış ve yardım etmek isteyenleri geri çevirerek her yeri tek başına silmişti. Bana su bulmuştu ve insanlara her şeyin yolunda olduğunu, sadece kardeşinin biraz rahatsızlandığını söylemişti. Son derece sakın, son derece kontrollü görünüyordu. Bu da bana, ona neden bu kadar ihtiyaç duyduğumu hatırlattı.

“Şimdi daha iyi misin?” diye sordu suyu içtikten sonra.

Başımınla onayladım. “Biraz daha iyiyim.”

“Orada ne oldu?” dedi. “Bunaldın mı? Yoksa yediğin bir şey mi dokundu. Belki...”

“Reglim altı gün gecikti, Rose.”

Sırtımı sıvazlamayı bıraktı. Uzunca bir sessizlikten sonra, “Ne?” dedi.

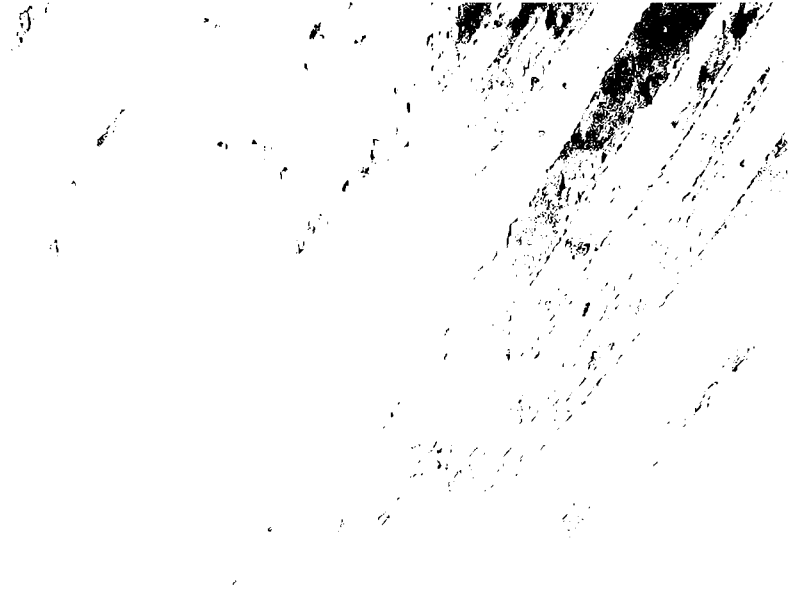
Az önce söylediklerimi tekrarlardım. Rose benden birkaç adım uzaklaştı, sonra sandalyelerden birine yavaşça oturdu.

“Rocco’yla seks yapıyor muydunuz?”

Başka neden reglimin gecikmesinden endişe duyacağımı düşündüğünü merak ettim. “Evet.”

“Ve şey olduğunu düşünüyorsun...”

“Evet,” dedim. “Hamile olduğumu düşünüyorum.”

E ve dönmüş küçük banyomda dip dibe duruyorduk. Gözü-
müz, tezgâhın üzerindeki gebelik testindeydi. Bir çizgi apa-
çık görünürken yanında ikinci bir çizgi belirmeye başladı.

"Eh," dedi Rose şakaklarına bastırarak. "Kesinlikle hamile-
sin." Derin bir nefes alıp klozete oturdu.

Ben sırtım duvara yaslı hâlde ayakta durmaya devam ettim.

"Acaba Wally ne diyecek?" dedim.

Rose bana baktı. "Ona söyleyecek misin?"

"Tabii ki."

Rose tedirgin görünüyordu ki bu beni şaşırttı. Toplum kural-
ları hakkında temel bir anlayışa sahiptim ve insanların hamile
olduklarını bebeğin babasına *söylemediklerini* sadece gündüz ku-
şağı programlarında görmüştüm; evlilik dışı ya da tek gecelik
ilişki sonucu hamile kalmışlarsa söylemiyorlardı. Ama taraflar
birlikteyse gelenek heyecanlı bir duyuru yapmaktı.

"Bu durumda yapılması gereken bu, öyle değil mi?" dedim.
"Bebeğin babasına, baba olacağını haber vermek?"

"Evet," dedi yavaşça. "*Tabii* bebeği doğuracaksın." Uzunca
bir süre sessiz kaldı. "Öyle mi yapacaksın?"

Ne yapacağımdan emin değildim. Rose için hamile kalmaya
karar vermem sanki milyonlarca yıl önceymiş gibi geliyordu. O

zamanlar Wally yoktu. Bebek isimsiz, kimliksizdi. Ama şimdi içimdeydi. Bizimdi. Ve şimdi her şey bir anda değişivermişti.

“Öyle yaparsam ne olur?” diye sordum.

Rose kısa bir süreliğine gözlerini yumdu. “Ne düşündüğümü gerçekten bilmek istiyor musun?” Gözlerini açtı.

Başım la onayladım.

“Pekâlâ. Aslını istersen bu fikir beni endişelendiriyor. İkimiz de biliyoruz ki... geçmişte birtakım zorluklar yaşadın.” Açıkça söylememişti. Gerek de yoktu. “Ya bebekleyken bir şey olursa? Bebekler savunmasızdır, Fern. Kötü şeyler olabilir, kazara bile...” İçini çekti. Ağlayacakmış gibi görünüyordu. “Bunun altından kalkabilmenin tek yolu akli başında, dengeli bir partnerinin olması. Ama... Rocco öyle değil, değil mi?”

Ona Wally’nin sinir krizinden bahsettiğim için pişmanlık duyuyordum. Nasıl olduğunu anlamamıştım. Bir an yemekte tavuk şiş yiyor, kütüphanenin iade günü geçmiş kitaplardan para cezası almayı iptal etmesinden bahsediyorduk, bir sonraki an Rose her şeyi öğrenmişti. İnsanlardan bilgi koparma yeteneği parmak ısırtan cinstendi. Owen eskiden ondan harika bir sorgu yargıcı olacağını söylerdi.

“Bir düşün, Fern. Rocco daha basit bir iş baskısıyla başa çıkamadı. Ona o kadar stresli geldi ki ülkesini terk etti, bütün hayatını geride bırakarak minibüsünde amaçsız bir hayat sürmeye başladı! Hastalık ya da ölüm gibi gerçek bir zorlukla karşılaştığında ne olacak? Ya da ağlaması dinmeyen bir bebekle?”

Cevap vermek için ağzımı açtım ama sonra hiçbir fikrim olmadığını fark ettim. Elbette haklıydı. Bana bebek emanet edilemezdi. Wally’ye de öyle. Bunu düşünmüş olmam bile çok aptalcaydı.

Rose ayağa kalkıp ellerimi tuttu. “Keşke durum farklı olsaydı, Fern. Bunu o kadar çok isterdim ki.”

Başım la onayladım.

Beni kollarının arasına alıp, “Yanımdayım,” dedi. “Endişelenme. Bu meseleyi çözeceğiz. Söz veriyorum.”

Öylece durup kucaklaşmayı bitirmesini bekledim. Ama Rose kollarımı iki yanına bastırarak bana sarılmaya devam etti. Kendimi hapsolmuş, sıkışmış hissediyordum. Deli gömleği giydirilmiş gibi.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikitap>

. . .

ROSE INGRID CASTLE'IN GÜNLÜĞÜ

Fern hamile. İşin tuhafı şu ki bu olasılık aklımdan bile geçmemişti. Ne kadar sadistçe olsa da o değil de ben hamile olsaydım durumun ne kadar farklı olacağını düşünmeden edemiyorum. Özlemini duyduğum bebeği taşıyor olsaydım. Hasar kontrolü yapmak yerine kutlama yapıyor olurduk. Sanki evren benimle oynuyor, ne zaman paramparça olacağımı görmek için bana var gücüyle vurup duruyordu.

Aslında bu gibi ters köşelere alışkın olmalıydım. Büyürken ne zaman bir duruma alışsam dengemi bozacak bir şey muhakkak olurdu. Annem Gary'den ayrıldıktan sonra olduğu gibi. Bir süre her şey yine normaldi. Normalden de iyiydi. Annemin aksiliğiyle yaşamak, Gary'nin istismarından kurtulmanın karşılığında küçücük bir bedel gibi gelmişti. Ama bu normallik uzun sürmedi.

On iki yaşındayken sabah uyanıp da annemin şarkı söylediğini duyduğum günü asla unutmayacağım. Annem *şarkı söylüyordu!* İnanması o kadar güç bir şeydi ki anlatamam. Bizim evde sabahlar *hep* sessizdi. Normal rutinimizde önce Fem uyanır –doğal mekanizması son derece güvenilir– sonra beni uyandırır. Daha sonra annemi uyandırmamak için evde parmak uçlarımızda hareket ederdik. Annem iyi bir uyku çektiğinde bile aksi olurdu, bu yüzden onu erkenden uyandırarak daha da sinirlendirmeyi kesinlikle istemezdik.

Ama o sabah *şarkı söylüyordu.*

Biz yataktan çıkarken Fern bile endişeliydi. Kardeşim hep rutinine bağlı biri olmuştur, dolayısıyla bu değişiklik hoşuna gitmemişti. Mutfığa girdiğimizde annem bize kocaman gülümsemişti.

"Günaydın, güzelliklerim! Yumurta isteyen?"

On iki yaşında alkolün etkilerini bilecek kadar büyüktüm ve ilk dü-
şüncem annemin sarhoş olabileceğiydi. Kabul etmeliyim ki içmek onu
daha iyi biri yapmıyordu ama birkaç kere yeni arkadaşlarından biriyle
bir şişe içki içtiğinde bana karşı sıcak diyebileceğim bir tavırdaki yaklaştı-
ğı olmuştu (ta ki ertesi sabaha kadar). Ama "güzelliklerim"? Annem ha-
yatta böyle şeyler söylemezdi. Ara sıra görünüşümüz hakkında yorum-
larda bulunurdu ama sadece kendi görünüşüne gönderme yaptığında.
("Uzun boyun ve ince yapınla aynı bana çekmişsin, Fern." Tabii bir de
"Toparlık Rosie" vardı.) Ama o gün güzeldik!

Biz önümüze koyduğu yumurtayı sessizce yerken o havadan ("Çok
güzel!"), önümüzde uzanan günden ("Okulda ne yapacaksınız?") ve
dört gözle beklediğimiz şeylerden çene çalıp durmuştu. Onun tüm
doğrudan sorularına Fern cevap vermiş, havanın güzel olduğunu kabul
etmişti. Ben hâlâ kuşkuluydum.

O öğleden sonra okuldan çıktığımızda annem bizi bekliyordu. Bu bile
başlı başına endişe sebebiydi. Annem bizi okuldan almaya gelmezdi,
yedi yaşımızdan beri gelmemişti. Dahası, gülümsemesi beni bir nebze
olsun rahatlatmamıştı çünkü annem toplum içinde hep gülümserdi.

"Sürpriz!"

Fern'le birlikte yanına gittik. Annem önce Fern'ü kucaklayıp anne
babaların daha küçük çocuklarına yaptığı gibi onu döndürdü. Fern öyle
kaskatı kesilmişti ki annem sanki sopa döndürüyor gibiydi. Sonunda
onu bırakıp derin, heyecanlı bir nefes almıştı. "Kızlar, tanışmanızı iste-
diğim biri var."

Parlak gümüş rengi bir arabaya yaslanmış, üzerinde kot pantolon ve
rugby kazak olan güler yüzlü adamı işaret ederek, "Bu," demişti, "Daniel."

Kanım donmuştu. Annemin başka birini bulmak istediğini biliyor-
dum. Gary'den ayrıldıktan sonra bilgisayar almıştı ve şu çöpçatanlık
sitelerinden biri için ya bana ya da Fern'e fotoğraflarını çektirip duruyor-
du. Anlaşılan birini bulmuştu.

"Daniel benim arkadaşım," demişti. "Birbirimizi bebekliğimizden
beri tanırız..."

Daniel sırtarak, "Yani çok, çok uzun zamandır," diye araya girmişti.

Göz ucuyla anneme bakmıştım, nefret ettiği bir şey varsa o da insanların ona yaşlı olduğunu söylemesiydi. Ama hayrettir ki annem gül-müştü; kulağa yanlış gelen, tuhaf biçimde tiz bir gülücüktü bu.

"Haftalardır annenizden beni slizinle tanıştirmasını istiyordum, niha-yet kabul etti," demişti Daniel. "Çok korumacı bir anneniz var!"

Görünüşte ürkütücü birine benzemiyordu. Annemden birkaç yaş büyük olduğunu tahmin etmiştim ve futbol takımı koçuna ya da güve-nilir bir öğretmene benziyordu. Bıyığının olmaması rahatlatıcıydı ama sadece biraz. Ona baktığımda... mütevazı birini görmüştüm. İyi birini. Onda... baba havası vardı. Televizyonda gördüklerimden.

"Ona kızlarımı öyle herkesle tanıştırmadığımı söyledim ama kendisi çok eski arkadaşım olduğu için..."

"Şu yaşlılık mevzusunu artık kapatabilir miyiz!"

İkisi de gül-müştü. Çok tuhaftı. Hatta annem farklı görünüyordu. Gözlerinin içi gülüyordu. Çok... güzeldi. Atkuyruğu topladığı saçları par-lak ve gürdü, üzerinde ayak bileklerinin etrafında hışırdayan beyaz pu-antiyeli bir elbise vardı.

"Eh... düşünüyordum da, acaba bugün Daniel da mı bizimle parka gelse? Ne dersiniz, kızlar? Karar tamamen size ait."

Bu da çok tuhaftı. Annem asla bizden izin istemezdi. *Hiçbir* konuda.

Parka gelince, beş altı yaşlarımızdayken birkaç kez parka gittiğimize dair anılarım vardı ama annem bizi götürmeyeli yıllar olmuştu. Umumi parkların sapıklarla dolu olduğunu, oralara asla gitmememizi söylerdi.

Fern ve ben uzun süre sessiz kalınca annem gül-müştü. "Benim kız-lar böyle şeyleri uzun uzun düşünmeyi severler. Acele karar vermezler."

"Onları iyi eğitmişsin," demişti Daniel.

Sonunda Fern, "Benim için uygun," dediğinde Daniel sevinç nida-sı atıp Fern'e beşlik çakmak istemiş, Fern'se sessizce eline bakmakla yetinmişti. Ben sadece başımla onaylamıştım çünkü başka ne yapabi-lirdim? Annem tereddüdümü fark ettiğinden miydi, yoksa fark etmedi-ğinden miydi bilmiyorum ama arabaya doğru giderken beni yakalayıp birkaç dakika önce Fern'e yaptığı gibi havada döndürmüştü. Bunu ya-parken omzumun üzerinden Daniel'a bakarak izlediğinden emin oldu-ğunu fark etmeseydim belki rahatlamamı sağlayabilirdi.

FERN

Pazartesi sabahı her zamanki gibi işe gittim. Rose'la geçirdiğim olaylı hafta sonundan sonra işe gitmenin normalliği beni rahatlatmıştı, tam olarak buna, yani tipik bir güne ihtiyacım olduğumu düşünüyordum. Ama personel odasına girip de Carmel'ı masamda otururken bulduğumda bütün hayallerim suya düştü.

"Bugün gölge günü," dedi neşeyle. "Sen çalışırken seni takip edeceğim."

"Gölge günümüzü" tamamen unutmuştum. Buna başlı başına karşı olmasam da ara sıra kestirmek için gizli dolaba kaçmak istediğimde sorun yaratacağından korkuyordum. Ne kötü ki bugün çok yorgundum.

Ben bir şey söylemeyince, "Benim için performans sergilemeye gerek yok, Fern," dedi. "Ben kütüphanede yokmuşum gibi davran. Ben yokum ve sorumluluk sende," dedi hafifçe gülerek.

İtiraz edecek bir yol bulamayınca, "Peki," dedim. Sırt çantamı dosya dolabının en altındaki boş çekmeceye koyup kilitledim, sonra hızlıca programıma ve e-postalarımın göz attım. Ardından Carmel peşimde, işe koyuldum.

Kütüphanenin ana koridoruna çıktığımızda çocuk alanına doğru yöneldim.

Carmel, "Bugün danışmada çalışacağını sanıyor..." diye baş-

ladı ama cümlesini tamamlamak yerine hafifçe silkindi. "Affe-dersin," dedi. "Devam et."

Başımla onayladım. Bakışlarım çoktan yerde bağdaş kurarak oturmuş kahve içip sohbet eden bir grup yoga taytlı anneye kaymıştı bile. Birkaç metre ötelerinde çocukları raflardaki kitapları neşe içinde yere indiriyorlardı. Doğruca yanlarına gittim.

"Sana kitap okumamı ister misin?" diye sordum kızıl saçlı, açık mavi gözlü küçük çocuğa.

Çocuk hevesle başını evet anlamında sallarken annelerden birkaçı dönüp dağınıklık için yarım ağız özür dilediler. Onları duymazdan gelerek *Incy Wincy Spider*'ın bir kopyasını alıp küçük ahşap sandalyelerden birine oturdum ve okumaya başladım. Diğer çocuklar da birer birer gelip ayağımın dibine oturdular. Bitirdiğimde küçük bir kız çocuğu bana başka bir kitap verdi ve onu da okudum. İki tane daha okuduktan sonra yürüteç desteğiyle yürüyen yaşlı bir kadın yanıma geldi.

"Kitap okurken seni rahatsız ettiğim için kusura bakma, Fern ama *Kedi Gözü*'nü ne kadar sevdiğimi söylemek istedim. Nasıl bittiğini anlamadım bile."

Yoga anneleri kahvelerini bitirmiş, çocuklarını pusetlerine yerleştirmeye başlamışlardı. Annelerin mahmur gözlerle ettikleri teşekkürlerden istifade ayağa kalktığımda, başından beri bir köşede sessizce oturan Carmel da kalktı.

"Beğeneceğinizi biliyordum, Bayan Stevens," dedim. "Artık güveninizi kazandığıma göre Margaret Atwood'un *Kör Suikastçı* kitabım da okumak ister misiniz? Gelin benimle, kütüphanede kopyası var mı bakalım."

Bayan Stevens, kitabın adının *Kör Suikastçı* olmasından ötürü zamanında kitabı okumak istememiş, ben de ona Margaret Atwood okumanın zevkini tattırabilmek için başka bir yol denemiştim. Yazarla ufak ufak tamşırsa *Alias Grace* ve hatta *Damızlık Kızın Öyküsü*'nü bile seveceğinden hâlâ umutluydum. "Ah, işte burada. Hemen size ödünç verelim."

Gün çabucak geçti ve çoğu zaman Carmel'in yakınlarda ol-

duğunu bile fark etmedim. Aslında hoşuma gitmişti, nerede olmam gerektiğine bakmak için programımı kontrol etmeme bile gerek yoktu. Sadece etrafta dolaşıyor ve bana ihtiyaç duyulan yerlere gidiyordum. Hayrettir ki Carmel beni bir kere bile durdurmamıştı. Gerçek bir gölgeydi.

Günün sonunda masamın kenarma oturup uzun bir nefes verdi.

“Vay canına. Kütüphanede böyle bir armağana sahip olduğumuzu bilmiyordum.”

Cümleyi aklımda tekrarlayarak ne demek istediğini anlamaya çalıştım. Ama anlayamadım.

“Sensin, Fern,” dedi. “Armağan *sensin*.”

Saygı duyduğum gölge benzetmesinin aksine armağan benzetmesi bana mantıklı gelmedi. Kendimi şu soruları sorarken buldum: Ben armağansam, armağanı veren kimdi? Alan kimdi? Ve bu armağan neden verilmişti? Ama Carmel’in mantığındaki yanlışı anlamasına yardım etmek yerine boş vermeye karar verdim. Sonuçta Carmel sadık bir gölge olmuştu ve fotokopi makinesinden bir kez olsun bahsetmemişti ki benim için bu, başlı başına bir zaferdi.

Saat tam beşte çantamı omzuma astım ve eve doğru yola koyuldum. Sessizlik içinde yürümek alışkanlık olmuştu, günün yorgunluğunu üzerimden atmaya çalışırken sesli kitap dinlemek yerine sessiz düşüncelere dalmayı tercih ederdim. Hava ılıktı ve etrafta koşan, ikili üçlü gruplar hâlinde yürüyüş yapan, geniş bebek arabaları iten insanlar vardı. Hatta ellerinde ağırlık olan ve hızlıca yürüyen hamile bir kadının yanından geçtim. Tam onun yanından geçerken telefonumun Rose’dan gelen bir mesajla ötmesi bana ironik geldi.

Senin için aile planlaması polikliniğinden yarın sabaha randevu aldım.

Birçok fırsat bulmama rağmen Rose’a bu bebeğin var olmasının sebebinin o olduğunu hâlâ söylememiştim. Bebeğe kendim

sahip çıkabileceğimi düşündüğümünden değildi, bunun bebek için en iyisi olmayacağını anlamıştım. Ama onu Rose'a vermeye karar vermek? Bu biraz zaman alabilirdi. Hafta sonu saatlerce seçeneklerimi gözden geçirdikten sonra Rose ve ben aile planlaması polikliniğine gitmenin en mantıklısı olacağına karar vermiştik. Elbette, aile planlaması polikliniğinin, aile planlamak için gidilen bir yer olmadığını, aksine, birçok insanın oraya tam tersi bir sebeple, yani planlanmamış bir aileyi *sonlandırmak* için gittiğini biliyordum.

"Sadece fikir alacağız," demişti Rose. "Hemen karar vermek zorunda değiliz."

Oturduğum sokağa dönerken Rose'a cevap yazdım: *Tamam.*

Apartmana vardığımda Wally'nin minibüsü arka kapıları ardına kadar açık vaziyette oradaydı. Wally kucağında dizüstü bilgisayarıyla katlamır sandalyesinde oturuyordu ve güneşe rağmen beresi başımdaydı. Geldiğimi görünce sırtıttı.

"Eve hoş geldin," deyip minibüsün arkasındaki bir bölmede katlı hâlde duran diğer sandalyesini alıp açtı. Keten sandalyeye oturduktan sonra bir anlığına rahatlayarak gözlerimi yumdum. Genellikle gün boyu ayakta çalışırdım ama bugün normalden daha çok yorulmuştum.

Derin bir nefes aldıktan sonra, "Çocuk istiyor musun, Wally?" diye sordum.

Gözlerimi açtım.

Wally soruma şaşırmış gibi görünmüyordu ama kısa ilişkimiz süresince ona, birini tanımaya yönelik olağan araştırma sürecinin bir parçası olarak (en azından ben öyle olduğunu düşünüyordum) birçok soru sormuştum. Hatırladığım kadarıyla aralarında şöyle sorular vardı: "Kaç yaşında yürümeye başladın?", "Çocukken hiç çatıdan atlayıp uçabileceğini düşündüğün oldu mu?", "Sence neden bu kadar çok insan dine inanıyor?" Hiçbirinde sorumu tuhaf bulduğunu ya da rahatsız olduğunu dile getirmemişti. Şimdi de getirmede. Her zamanki gibi büyük

bir saygıyla ele alıp cevabını, kararını ya da fikrini bildirmeden önce duygularını uzun uzun tarttı.

“Hayır.”

Midemde belli belirsiz bir gerilim hissettim, hafif bir yumruk yemişim ya da kasılmış gibiydi.

“Bu karara varmamın birçok sebebi var,” diye devam etti sandalyesine yaslanıp kollarını başının arkasında birleştirerek. “Birincisi, ruhsal bozukluk. Araştırmalar güçlü bir genetik bağlantı olduğunu ve kaygı bozukluğunun büyük ihtimalle nesilden nesle aktarıldığını gösteriyor. Âciz bir çocuğa bunu yaşatmayı hiç istemem.” Uzaklara bakarak kaşlarını çattı. “Endişelerimden bir diğeri de nüfus artışı. İnsanlar aşırı nüfus yoğunluğunun ne kadar kötü bir sorun olduğunu farkında değiller. 2048’de okyanuslarda balık kalmayacağı tahmin ediliyor! Gezegenimizin, gelecek için öngörülen nüfus sayısına yiyecek, su ve barınak sağlayacak kapasitesi yok.”

Hüzünle başını salladı. “Son olarak, dünya her zaman iyi bir yer değil, özellikle de normal diye addedilen kalıba uymuyorsan. Senin de bildiğin gibi bu toplumda marjinal olmak çok zor. Aslı tartışılır başarıma rağmen benim için bile zor. Bir de bunun bir çocuk için ne kadar zor olacağını düşün, bilhassa da kendi alanında belirli bir düzeyde başarı elde edemeyen bir çocuk için. Ben aykırı olmanın zorluğunu yeterince çektim. Bu zorluğu bir de ebeveyn olarak yaşayabileceğimi sanmıyorum.”

Her zaman olduğu gibi cevabı beni çok etkiledi. İyi düşünülmüş, mantıklı bir argümandı. Çoğu insan bilmece gibi konuşur, bir tartışmada taraf seçmek yerine artı ve eksileriyle iki tarafı da ölçüp biçerdi. Ama Wally öyle değildi. Ondan bu kadar hoşlanmamın sebeplerinden biri de öyle olmamasıydı.

Anlaştık öyleyse, diye düşündüm. Aynı düşüncedeydik. Bek, kötü bir fikirdi.

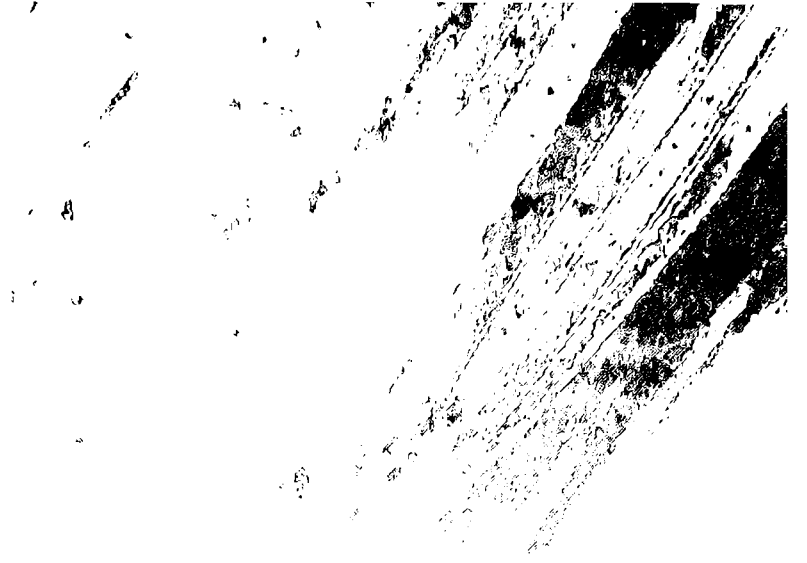
“Başka soru?” diye sordu neşeyle.

“Yok sanırım.”

“Peki, işimi bitirmek üzereyim,” dedi. “Burada oturup bir şeyler okumak ister misin?”

Başımı salladım. “Katılmam gereken bir apartman toplantısı var.”

Sanırım bunu fazla yüksek sesli ve neşeli söylemişim çünkü Wally bana kafası karışmış bir ifadeyle baktı. Ben evimin kapısını açana kadar beni izledi. Bunu biliyordum çünkü ben de onu izledim. Kendimden son derece memnundum çünkü eve girip kapıyı arkamdan kapatana kadar gözyaşlarımı tutmayı başarmıştım.

E rtesi gün otobüs durağına yürüyordum. Aslında beni aile planlaması polikliniğine Rose götürecekti ama birkaç dakika önce mesaj atıp bir işinin çıktığını, oraya kendi başıma gidip gidemeyeceğimi sormuştu. Otobüse binmeyi dert etmiyordum ama bana daha erken haber vermesini tercih ederdim. Sefer saatlerine bakmak, durağa yürümek, bunlar programıma dahil etmek üzere önceden planlamayı yeğlediğim şeylerdi ve bunu Rose da biliyordu. Bu yüzden ona karşı mantıksız bir kızgınlık duyuyordum. Mantıksızdı çünkü Rose'un beni kliniğe götürmesine *en başında* gerek yoktu. Yine de mantıksız bir kızgınlık duyuyordum. Ama kız kardeşlerin ara sıra birbirlerine mantıksız kızgınlıklar duyması normaldi. Kız kardeşler hakkında bunun doğru olduğunu bilecek kadar çok kitap okumuştum.

Otobüste, belki de bilinçdışı bir başkaldırı olarak engellilere ve hamilelere ayrılmış alandaki koltuklardan birine oturdum. Bu, bu koltuğa oturmak için gerekli niteliklere sahip olduğum tek sefer olacaktı. İşe başlama saatleriydi ve yağmur yağıyordu, dolayısıyla çevremdeki koltukların dolması uzun sürmedi. Birkaç durak sonra başka bir hamile kadın bindi, yedi sekiz aylık vardı. Kendimi kadının yuvarlak karnına bakarken buldum.

Kadın karnını tutarak, "Pardon," dedi. "İzin verir misin?"

Ona baktım. "Neye izin verir miyim?"

Karnını işaret etti. "Şey... ben... acaba?"

Birkaç koltuk arkadan bir adam, "Oturmak istiyor," diye seslendi.

Dönüp adama baktım, kendisi yer vermek için hiçbir harekette bulunmuyordu.

"Kalksana be kadın," diye bağırdı. "O koltuk hamileler için!"

Kadına döndüğümde, "Ben de hamileyim," dedim ama sesim o kadar kısık çıktı ki kendim bile duyamadım.

Şoför otobüsü kenara çekti ve dönüp kargaşanın sebebini sordu. Arkadaki adam, "Bu kadın hamile hanıma yer vermiyor," dedi.

Şoför önce bana, sonra görünür biçimde hamile kadına baktı. "O koltuklar hamile ve engelli yolcular için, canım," dedi kibarca.

Koltuktan kalkarken bu sefer daha yüksek sesle, "Ben de hamileyim," dedim. Sesim, boğazıma bir şey takılmış gibi tuhaf çıkmıştı. İşte o zaman ağladığımı fark ettim. Başımı eğerek bir sonraki durak için düğmeye bastım.

Gideceğim yere daha birkaç durak olmasına rağmen otobüs-ten indim ve yolun geri kalanını yağmur altında yürüdüm.

Kliniğe vardığımda sucuk gibi olmuştum. Klinik, bir göz doktoru ile berberin yanındaki ilgi uyandırmayan bir mağaza vitrininin arkasındaydı. Tam on dört blok yürümüştüm ve bu süre zarfında yağmur biraz olsun yavaşlamamıştı. Yine de –beklenmedik otobüs yolculuğuna ve yürümeme rağmen– randevu saatinden beş dakika erken gelmiştim.

Ama aynı şey Rose için geçerli değildi. Onu kliniğin önünde göremeyince bariz bir hayal kırıklığı yaşadım. Bilinçaltımda, danışmaya geldiğimi bildirmek ve verecekleri formları doldurmak gibi sorumlulukları Rose'a devretmiştim. Ama öyle olmadı ve içeriye, küçük bekleme salonuna tek başıma girdim.

Danışma görevlisi, "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu. Büyükanne tipli bir kadındı, altmışlarının ortasında olmalıydı,

kahverengi saçları ağarmaya başlamıştı ve misket limonu yeşili zinciri olan bir gözlük takıyordu. Onu duymazdan gelerek boş koltuklardan birine oturdum. Kadın beni bakışlarıyla takip et-tiyse de bir şey demedi ve bir iki saniye sonra gözlerini yeniden bilgisayarına çevirdi.

Bekleme salonu yarı doluydu: Yanlarında velileri olmayan iki ergen kız; annesiyle gelmiş on sekiz yaşlarında başka bir kız; otuzlu yaşların ortasında gibi görünen gözleri yaşlı ve sessiz bir çift. Hepsi de dergi karıştırıyordu, belki oyalanmak belki de uyum sağlamak için. Ben elime dergi almadım. Mikropların bulaşacağı en uygun yollardan biri oldukları düşünülürse, muayenehanede-ki ortak eşyalara dokunmak bana hiçbir zaman akıllıca gelmemiş-ti. Gerçi bu muayenehane çoğundan biraz farklıydı ve buradaki hastaların mikrop taşıma olasılığı, bir ofis binasındaki herhangi birinin mikrop taşıma olasılığından daha fazla değildi. Onlar da tıpkı benim gibi farklı bir sebepten ötürü buradaydılar. Bu farkın-dalığı unutup yeniden hatırlamak tuhaf bir histi. Bir an iyiydim, bir sonraki an birdenbire neye uğradığımı şaşırıveriyordum.

Saat 10:01'i vururken Rose içeriye daldı, üzerinde, sırf bakar-ken bile kaşınmama neden olan mürdüm rengi, yünlü bir kazak vardı. Şemsiyesi olmasına rağmen saçları sırlıklam olmuştu. Farklı biri gibi görünüyordu. "Fern! Buradasın!"

Şaşırtıcı biçimde yüksek sesle konuştuğu için bekleme salo-nundaki herkes başını dergisinden kaldırıp bize baktı. Danışma-daki kadın gözlüğünün üzerinden bakarak, "Fern Castle?" dedi.

Rose bana döndü. "Daha adını söylemedin mi?"

Önümde yere diz çöktü. Diğerleri dergilerine dönerek bize dikkat etmiyormuş gibi yaptılar.

"Güzel," dedi. "Çünkü... bu sabah aklıma bir fikir geldi. Ku-lağa delice gelebilir. Tamam, *sahiden* delice."

"Delice olan ne?" diye sordum. Yüzüne yapışan saç tellerine bakarken kendisinin delirip delirmediğini merak ettim.

"Şöyle ki... sabah eğer sormazsam kendimi asla affetmeyece-ğimi fark ettim..."

Ergen kızlardan biri artık dergisini okuyormuş gibi bile yapmıyor, açık açık bizi izliyordu. Ben de ona baktım ve sonunda bakışlarını kaçırın o oldu.

“Ne sormazsan?”

Rose yakınımızdaki insanları yeni fark etmiş gibi etrafa bakındı. “Şey... daha sakın bir yerde mi konuşsak?”

“Ama randevum...” diyecek oldum ama çok geçti. Rose çoktan kalkıp danuşmadaki kadının yanına gitmişti, ona doktorla görüşmeme gerek kalmadığını söylüyordu.

Rose beni kliniğin yakınlarındaki bir kafeye götürüp fikrimi sormadan çay ve reçelli kaymaklı çörek söyledi. Yağmur hâlâ yağıyordu, olukları dolduran, tenteleri sarkıtan türden bir yağmurdur. Hava durumunda bundan bahsetmemişlerdi. Sabahtan beri hiç beklenmedik şeyler olup duruyordu.

Çörekler gelince Rose tabağı bana doğru itti.

“Şimdi... sabah aklımda bir şimşek çaktı.”

Çöreklerden birini alıp inceledim. Reçel ve kaymak dolgunu dökmeden yemenin yolu yok gibi görünüyordu. Sonunda dökülen tabağa dökülsün diye öne doğru eğildim.

“Kendi kendime düşündüm, ben deli gibi çocuk istiyorum... sense istemediğin bir bebeğe hamilesin. Sonra kafama dank etti! Neden bebeğini *ben* almıyorum?”

Ağzım çörek doluydu. Çıkarmayı düşündüm ama bunu zarif bir şekilde yapmanın imkânı olmadığı için ağzıma peçete tutarak hızlıca çiğnedim.

“Bir düşün, Fern. Ne kadar ciddi bir mesele olduğunun farkındayım, o yüzden hemen karar verme. Ben düşündüm ki... belki böylece bebeğin hak ettiği sevgi dolu aileye sahip olur. Sabah Owen’la konuştum ve...”

Yutkundum. “Owen biliyor mu?”

Rose suçlu görünüyordu. “Umarım sakıncası yoktur. Ama ona bebeği bizim büyütmemizi önerdiğimde havalara uçtu. Önce seninle konuşmadan bunu yapmamalıydım.”

Arkama yaslandım. Owen'ı çok severdim. Bebeğin iki sevgi dolu ebeveyn tarafından, iki *hiçbir nörogelişimsel bozukluğu olmayan* sevgi dolu ebeveyn tarafından büyütülebileceğini düşünmek... her çocuk hayata böyle başlamayı hak ederdi.

"İki ebeveynin her soruna çözüm olmadığını biliyorum," dedi. "Ama... sık sık eğer iki ebeveynimiz olsaydı nasıl olurduk diye düşünüyorum. Annem aşırı doz aldığında bir desteğimiz olurdu. O bebeğe bu desteği vermek istiyorum."

"Bunu ben de isterim," dedim.

Rose nefesini tutmuş karar vermemi bekliyor gibiydi. Oysa ortada verilecek bir karar yoktu. En başından beri bunu amaçlamıştım.

"Tamam," dedim.

Rose'un gözleri yaşardı. Sonra boynuma atılarak bana yine deli gömleği giymişim gibi hissetmeme neden olacak şekilde sarıldı. Ama bu sefer ıslak yün kazağının tüyleri burnuma girdiği için boğuluyormuş gibi hissettim.

. . .

ROSE INGRID CASTLE'IN GÜNLÜĞÜ

Daniel ticari pilottu. Billy'nin annesiyle, Trish adında bir kadındı, on yıl evli kaldıktan sonra boşanmışlardı ve hâlâ görüşüyorlardı. Bunları biliyordum çünkü Fern, Daniel'a sormuştu. Onun bu tür soruları insanların keyfini kaçırmadan sorabilmek gibi harika bir yeteneği vardı. Neden ayrıldıklarını sorduğunda annem bile bir şey dememişti.

Daniel gülümsemişti, sanki Fem kabalık etmemiş gibi, hatta sanki bu, harika bir soruymuş gibi. "Pilot olduğum için sık sık seyahat ediyorum. Sanırım Trish sürekli yalnız olmaktan sıkıldı. Eh, ben de hep harika bir koca değildim. Şimdi ortak ebeveyn olarak karıkoca olduğumuzdan çok daha iyiyiz."

Trish'ten bahsetme şekli çok tuhaftı. Ondan sevgiyle bahsediyordu! Annemin babamdan bahsederken kullandığı kelimelerin hiçbirini kullanmıyordu. *Beleşçi. Ezik. Şerefsiz.* Annemin, Daniel'ın Trish'ten sevgiyle bahsetmesi hakkında ne düşündüğünü merak ediyordum. Dışarıdan bakınca umursamıyor gibi görünüyordu ama annemi tanıyordum. Muhtemelen deli oluyordu ancak Daniel'ın yanında çok kibardı. Gelgelelim, o gittiği anda eski hâline dönüyordu ki kulağa ne kadar tuhaf gelse de ben o hâlini tercih ediyordum. Bu yeni, süper-iyi annem kesinlikle huzursuz ediciydi fakat sürekli iyi ile korkunç arasında gidip gelmesi beni dumura uğratiyordu.

Başta Daniel'e karşı temkinliydim hâliyle. Neyse ki o, Fern ve benimle Gary'nin ilgilendiğinden çok daha az ilgiliydi. Gayet kibardı –bize okulda günümüzün nasıl geçtiğini soruyor, cevabımızı ilgiyle dinliyordu– ama annemle sohbet etmeye daha meraklıydı. Bizi hiç gıdıklamaz

ya da masaj yapmazdı, hatta ara sıra beşlik çakmak dışında dokunmazdı bile. Ama sürekli Billy'den bahsederdi. Oğlu Billy on dört yaşındaydı ve onu ne kadar sevdiği açıkça belli oluyordu. Fern'le ben Billy'yle tanışmak istiyorduk ve Daniel da "çok yakında" deyip duruyordu. İçimde bir şey beklediğine dair bir his vardı ama ne olduğunu hiçbir zaman öğrenemedim.

Billy'yle tanışmamız ancak altı ay sonra gerçekleşti. O sırada Daniel'ın önerisi üzerine bir kamp gezisi planlıyorduk. "Hep birlikte üç dört gün geçireceğiz," demişti, "böylece kaynaşabileceksiniz." Annem daha önce kamp yapmaya hiç ilgi göstermemiş olmasına rağmen çok mutlu görünüyordu. Fern de mutlu olmuş ve hemen kamp yapma hakkında bir kitap okumaya başlamıştı. Kötü bir şeye hazırlanıyor gibi görünen tek kişi bendim. Neden hep hazırlanan tek kişi ben oluyordum?

Hiçbir kamp malzememizin olmaması Daniel için engel değildi, alışverişe çıkmamızı önerip geçmişti. İtiraf etmeliyim ki bu beni heyecanlandırmıştı. Annemin yiyecekten başka bir şey almaya parası yoktu ve başka bir temel ihtiyacımız olduğunda –kıyafet ya da kapacak gibi– hayır kurumu mağazasından ikinci ellerini alırdık. Ama yeni bir şey almaktan daha heyecan verici olanı, çadır almaya giderken Billy'nin de bizimle gelecek olmasıydı. Daniel ondan o kadar çok bahsetmişti ki Billy aklımda âdeta efsanevi bir varlığa dönüşmüştü. O zamanlar on iki yaşında olduğumdan ve erkeklerin hızla ilgimi çekmeye başlamasından bahsetmiyorum bile.

Billy'nin annesinin güzel evinin önüne park ettiğimizde Billy bizi yol ağzındaki bakımlı çimenlikte bekliyordu. Üzerinde kot pantolon, kapüşonlu kazak ve beysbol şapkası vardı. Başı öne eğikti ve sıkıntıyla tırnağını yiyordu. Annesi bir elini omzuna koymuş yanında duruyordu, bizi gördüğünde el salladı.

"Merhaba," dedi Billy arabaya binmek için kapıyı açtığı anda. Hem Fern'e hem de bana baktı. "Ben Trish, Billy'nin annesiyim. Siz de ikizler olmalısınız! Durun tahmin edeyim; sen Fern'sün, sen de Rose?"

Fern'le beraber kadına uzaylı görmüş gibi bakıyorduk. Daha önce Trish gibi bir kadını hiç görmemiştik. Annemden farklıydı; daha kilolu ve daha çilliydi, yuvarlak bir yüzü vardı ve güldüğünde dişetleri görü-

nüyordu. Bir diğerk farklılığı da Billy'ye olan barız düşkünlüğüydü, Billy arabaya binmeden önce yanağına bir sürü öpücük kondurmuştu. Billy o öpücükleri silerken Fern öne eğilip bilekliğini bilekliğime vurdu. Ona kaşlarımı çatarak baktım. *Ne oldu?*

Ama o gözlerini Billy'den ayırmıyordu.

Billy arka koltuğa binip yanımdaki yerini alırken annesi, "Babanı üzme," diye tembihledi.

Billy'nin yuvarlak bir yüzü, yeşil gözleri ve yüzünü çevreleyen saçları vardı. Bana sıırttı. "Selam."

"Selam," dedim.

Yola koyulduğumuzda Daniel, "Ne tür bir çadır alacağız, çocuklar?" diye sordu.

Fern, "Ben biraz araştırma yaptım," dedi. Kucağında kamp kitabı ve kamp malzemeleri satan mağazalardan aldığı broşürler vardı. "Beş kişilik bir aile için en iyi seçenek tartışmasız Montana 12. Dikeye yakın kenarları ve fermuarlı perdelerle ayrılmış son derece geniş üç odası var, ayrıca üçüncü bir portatif duvarı bulunmakta, böylelikle sondaki odalardan biri iki küçük bölmeye ayrılabilir. Dahası, çadırın önünde büyük bir veranda oluşturmaya olanak sağlayan dahili yan duvarları olan geniş bir ön tentesi bulunuyor. Ha ama ayrı çadırlarda kalacaksak bunun için de önerilerim var."

"Birileri araştırmasını yapmış," dedi Daniel.

"Neyse ki yapan biri var," dedi Billy. Daniel içtenlikle güldü. Arabadaki yoldaşlık duygusuna kapılmamak elde değildi. Billy ve Daniel bizimle olacaklardı, en azından bir süreliğine. Bu iyi bir şey olmalıydı. Yine de annemin çınlayan kahkahasını duyduğumda içim o tanıdık korkuyla doldu. *Bir şey bu geziyi berbat edecek,* diye düşündüm. Annem hakkında bildiğim bir şey varsa o da iyi olan her şeyi mahvetme yeteneğine sahip olduğuydu.

FERN

S onraki hafta boyunca Rose hep yanımdaydı. Sabahları beni işe bırakmaya geliyordu. Akşamları ev yapımı yemek getiriyordu. Prenatal yoga ve *hypnobirthing** hakkında broşürler bırakıyordu. Sırf “nasıl olduğuma bakmak için” saat başı ya arıyor ya mesaj atıyordu. Eskiden, önceden uyarılma arzuma saygı duyardı; her şeyi planlı yapar, asla haber vermeden çıkagelmezdi. Ama artık öyle değildi. Bununla beraber ziyaretleri şans eseriydi çünkü ne zaman gelse bir krizi önlemişti: Buzdolabındaki yumuşak peynire ve şarküteri ete el koymuştu (bana listeriya bulaştırarak bebeği öldürebilirdi) ve ben isteyken geldiğinde buhurdanlığımı söndürmediğimi görmüştü (buhurdanlığımı artık nadiren kullandığımdan bu çok tuhaftı). Her seferinde, “İyi ki gelmişim,” derdi. Rose’un yakamdan düşeceğini bildiğim tek zaman annemi görmeye gittiğim zamandı. Bu nedenle perşembe günü Sun Meadows’ın otomatik kapılarından içeri girerken içimde tuhaf bir huzur vardı.

Merdivenleri kullanarak annemin odasına çıktım. Annemin konuşma terapisti Teresa yine oradaydı ve annem de her zamanki sandalyesinde oturuyordu, tekerlekli masası hemen yanın-

* Daha ağrısız, bilinçli, kolay ve korkusuzca doğum yapmak için kullanılan bir doğuma hazırlık tekniği. -yhn

daydı, üzerinde çikolata kaplı donut ile bir bardak su vardı. Bir süre kapıdan izledim.

Teresa elinde ocuk kitabına benzer bir Şey tutuyordu.

“İnek... ayın... zerinden... atlıyor,” dedi annem.

“ok iyi!” dedi Teresa.

“Teşekkür... ederim.”

“ok, çok iyi,” dedim kapıdan.

Beni görünce annemin yüzü aydınlandı. “Ku-zum.”

“Her zamanki gibi zamanlaman harika,” dedi Teresa. “Biz de tam bitiriyorduk. Bugün harika bir iş çıkardı. Sen gelmeden hemen önce bana susadığını söyledi! Ona bir bardak su verdim, buz istedi! Böyle giderse haftaya yüksek sesle roman okumaya başlar!”

“Biraz abartmıyor musun?” dedim.

Teresa gülerken annemin yanındaki sandalyeye oturdum. Annemin dudağına biraz çikolata bulaŐmıŐtı, uzanıp sildim. “Seni... gördüğüme... Çok... sevindim,” dedi.

Teresa bana baŐparmağıyla çok iyi işareti yaptı. KarŐılık beklermiŐ gibi duraksayınca ben de ona aynı işareti yaptım. Sırttı, ben de yeniden anneme döndüm.

“Ben de seni gördüğüme sevindim,” dedim.

Doğruydu, onu gördüğüme sevinmiştim; özellikle de bugün içimde fırtınalar koparken. Böyle hissettiğiniz zamanlarda annenizin yanında olmak gibisi yoktu.

Annem hep iyi bir dinleyici olmuştu, kazadan önce bile. Hatta nadiren de olsa bilgece öğütler verdiğı bile olmuştu. nc sınıftayken bir doğum günü partisine davet edilmediğimde onunla konuştuğumu hatırlıyordum. Tabii ki gitmek istemiyordum. Partilerde hep yüksek sesli müzikler, parlak renkler ve curcuna olurdu. Hepsinden kötüsü balonlar olurdu (balonlar, öngörülemeyen zamanlarda patlama eğilimine sahip oldukları için en korktuğum Şeyler listesinin başlarında yer alıyordu). Ama Rose da dahil sınıftaki bütün kızlar davet edilmiŐti, o yüzden çok üzülmüştüm.

“Neden üzüldüğünü anlıyorum,” demişti annem. “Katılmaya karar vermek bir şey, katılamayacağının söylenmesi bambaşka bir şey.”

O şekilde anlaşılmak tarif edilmez derecede sevindiriciydi. Bugün ondan aynı bilgeliği duymaya ihtiyacım vardı.

“Hamileyim, anne,” dedim.

Bunu anlayıp anlamadığını görmek için ona baktım. Alnının kırışmasına bakılırsa anlamıştı.

“Sana anlattığım çocuğu hatırlıyor musun?” dediğimde başıyla onayladı. “Eh, olaylar birbirini izledi ve... hamile kaldım. Neyse, benim bebek bakamayacağım aşikâr. O yüzden... bebeği Rose’a vereceğim.”

Bunları huzluca söylemiştim, belki de çok hızlıydı çünkü kelimeler birbirine karışmıştı. Ama annemin anladığını biliyordum çünkü gözleri irileşti.

“Rose’un çocuğu olmuyor,” diye açıkladım. “Yumurtaları kötüymüş. Erken yumurta yaşlanması deniyormuş. Ama ben hamile kaldım. Dolayısıyla bebeğimi ona vermem mantıklı. Değil mi?”

“Sen... neden...”

Sesimi alçalttım. “Neden bakamayacağımı biliyorsun, anne. Ben onun için... tehlikeli olurum.”

Annem bir şey söylemedi ama bir iki dakika sonra suratının kızarmaya başladığını fark ettim. Bir an boğuluyor sandım. Ona suyunu uzattım ama eliyle itti. Ağzım açıp bir şey söylediğinde onu dikkatle dinliyor olsam da duyamadım. “Ne? Ne dedin, anne?”

Göz teması kurmayı sevmediğimi bilse de onu dinlediğimden emin olmak için gözlerimin içine bakarak, “Bebeğin. Onu... Rose’a... verme,” dedi.

E rtesi gün öğleden sonra kütüphanede kitapları raflarına yerleştiren annemin sözlerini düşünüyordum.

“Bebeğimi Rose’a vermeyeyim mi?” diye tekrarlamıştım onay bekleyerek.

Ama annem başını sallamakla yetinmişti ki bu evet demek de olabilirdi... hayır demek de. Sonrasında birkaç kelime daha söylemişti ama hiçbir mantıklı değildi. Sanki gözlerimin önünde durumu gerilemişti. Dolayısıyla sözlerine fazla itimat etmenin aptalca olacağını düşünmüştüm.

“Bakar mısınız?”

Başımı çevirdim. Bana seslenen adam yaşlılık lekeleriyle kaplı alışılmadık biçimde büyük kafası olan bir ihtiyardı, oturduğu bilgisayarın başından kalkmaya zahmet etmemişti.

Birkaç metre ötesinden, “Sorun nedir?” diye seslendim.

“Torunum bana bir e-posta adresi aldı,” diye bağırdı. “Ama yeni postam var mı diye nasıl bakacağımı bilmiyorum!”

Gayle, Linda ya da Trevor buralarda mı diye etrafa bakındım... Carmel bile olurdu. Ama hepsi toz olmuştu. Hainler. Adam kıllı, etli kollarını göğsünde kavuşturarak bana ters ters baktı. Bir bahane uydurup sıvışmak için çok mu geçti?

İçimi çektim. “E-posta adresiniz nedir?”

"Bilmiyorum!" Kılı kollarından birini havaya savurdu. "Bir şey 'et', bir şey nokta kom. Saçma sapan şeyler yani."

"Peki. Şey... salı akşamları burada temel bilgisayar dersleri veriliyor..."

"Salı akşamları briç oynuyorum."

"İsterseniz özel ders de alabilirsiniz. Kendi seçtiğiniz bir zamanda."

"Harika," dedi. "Şimdiyi seçiyorum."

Bana dik dik baktı. Ben de ona dik dik baktım. Bu ihtiyar kimle uğraştığını bilmiyordu.

"Fern?"

Arkamı dönmemele rahatlamam bir oldu. Carmel nihayet gelmişti.

"Ah, Carmel. Bu beyefendi e-posta adresiyle sorun yaşıyor."

Carmel bakışları kütüphanenin girişine kayarak, "Seni görmek isteyen biri var," dedi. O tarafa baktığımda Wally'nin elinde büyük bir ayçiçeği buketiyle kapıda durduğunu gördüm.

Kalbim tekledi.

İhtiyar, "E-posta adresimi düzeltecek misiniz, düzeltmeyecek misiniz?" diye gürledi. "Bütün gün sizi bekleyemem."

Wally bana el salladı. Üzerinde lacivert bir takım elbise vardı. Yeni olmalıydı. Onu daha önce kömür grisi bir takım elbise giyerken görmüştüm, o da çok güzeldi ama onun pantolonu bununki kadar dar değildi. Yana taradığı saçlarıysa çok şıktı, eski Hollywood yıldızlarına benzemişti.

"Fern, mesai saatini aştın," dedi Carmel. "Sen çık, ben beyefendiye yardımcı olurum."

Saate baktım. "Mesai saatimi aşmadım. Daha yirmi dakika..."

"Fern," dedi sertçe. "Mesai. Saatini. Aştın."

Sesi çok tuhaftı, sanki serî katil bir robot gibi konuşuyordu. Bakışları da aynı derecede rahatsız ediciydi. İçgüdülerim iyi olup olmadığını sormak ve mesai saatimi kesinlikle geçirmediğim için onu yeniden düzeltmek istiyordu ama bunu yaparsam

nöbet filan geçirmesinden korkuyordum. O yüzden karşı çıkmaya karar verdim.

“Ta. Mam,” dedim. “Teşekkür. Ederim. Carmel.”

Wally’nin minibüsü kütüphanenin otoparkındaydı, oraya vardığımızda centilmence bir hareketle benim için yolcu koltuğunun kapısını açması çok hoşuma gitti. Minibüse binip ayçiçeklerini yanımdaki sıra koltuğun üzerine koydum. Çiçekleri ambalaj kâğıdına sarmış, son derece yenilikçi bir tasarımla saplarını içi su dolu küçük bir poşete koyup ağzını bağlamışlardı. İlk kez birinden çiçek alıyordum. Dürüst olmak gerekirse hep biraz abartılı olduklarını düşünür, kokuyu tiksindirici bulacağımdan korkardım. Ama bu çiçekleri çok beğenmiştim ve dahası daracık bir minibüste bile koku hafifti.

Wally sürücü koltuğuna oturduğunda, “Çiçek için teşekkürler,” dedim.

“Rica ederim,” dedi omzumun üzerindeki bir noktaya gülümseyerek. “Ayçiçeklerinin güçlü kokusu yokmuş. Aslına bakarsan çiçekçi hiç yok dedi ama ben hafif bir koku alıyorum.”

Wally’yi çiçekçide çiçek demetlerini işaret edip her birini tek tek koklarken ve sonunda ayçiçeklerinin en iyisi olacağına karar verene kadar diğerlerine başını sallarken hayal ettim. Bu, mutluluk verici bir görüntüydü. Gülümsedim.

“İzin verirsen seni yemeğe çıkarmak istiyorum,” dedi.

Zihnimdeki çiçekçi görüntüsü birdenbire yok oldu ve yerini onun kadar güzel olmayan bir görüntü aldı. Wally ve ben kalabalık bir restorandayız, müziğin gürültüsü yüzünden birbirimize sesimizi duyurabilmek için bağırıyoruz. Ortam keskin kokulu yemekler ve sarhoş müşterilerle dolu. Wally’ye dışarıda yemek yememin mümkün olmadığını, restoranların, aşırı uyarılmaya sebep olma bakımından en kötü yerler arasında olduğunu açıklamak üzere ağzımı açtım ama elini kaldırarak beni susturdu.

“Önce beni dinle! Bir tanıdığımın Windsor’da Yunan restora-

nı var. Bu akşam üst kattaki salonda özel bir davet varmış, yani ana salon kapalı olacak. Orayı bize açmayı kabul etti.”

Kaşlarımı çattım. “Nasıl yani?”

“Restoranda sadece biz olacağız. Işık, müzik, yemek... her şey bizim seçimimize göre olacak.”

Wally’nin ne yaptığını yavaş yavaş idrak ettim. Sadece çiçek almakla kalmamış, bütün akşamı planlamıştı, hem de sırf *benim* için. Eşi benzeri görülmemiş düzeyde bir incelikti bu.

“Neden ağlıyorsun?” diye sordu.

Uzanıp yüzüme dokunduğumda sahiden de ıslaktı. “Ben... ben biraz duygulandım sanırım. Bu yaptığın o kadar hoş ki... Hayatım boyunca bir restorana girebileceğimi sanmıyordum.”

Göz ucundan usulca gülümsediğini gördüm.

“Restorana giderken ne giyilir, onu bile bilmiyorum,” dedim. Kot tulumumu işaret ettim. “Bununla gidebilir miyim?”

“Gidebilirsin,” dedi. “Ama ben sana giymek isteyebileceğin bir şey aldım...” Arka koltuktan beyaz bir poşet aldı.

“Dahası mı var?”

Elimi poşete soktuğumda içinden çapraz çizgileri olan boyundan bağlamalı uzun bir elbise çıktı. Çizgilerin hepsi farklı bir renkteydi; biri bile diğeriyle aynı renk değildi. Dünyadaki bütün renkleri ve tonlarını barındırıyor olmalıydı.

“Vitrinde görünce... aklıma sen geldin,” dedi.

“Hayatımda gördüğüm en güzel elbise.”

Minibüsün arkasında giyindim. Kumaşı biraz kaşındırsa da üzerime tam oturdu. Spor ayakkabılarımdaki gökkuşaklarıyla da harika uyum sağladı.

Ön koltuğa döndüğümde Wally, “Çok güzel olmuş,” dedi. Caka satmak için elbisenin eteğini sallamaya başladım ama sonra kendimi aptal gibi hissederek durdum.

Restorana giderken Wally trafik işaretlerine ve hız sınırlarına dikkat ediyordu ki bunun için ona minnettardım. Yol boyunca gerçek bir randevuya gidiyor olmamı düşünüp durdum. Gerçek bir randevuya gidiyordum! Hem de bir restorana! Hayal gibiydi

ama ben hiç böyle hayaller kurmamıştım. Okuduğum kitaplardaki gibiydi; sonu mutlu biten kitaplardaki gibi.

Restoranın önüne park ettiğimizde minibüsün kapısını açacağım sırada Wally elini koluma koydu. "Bir şey daha var." Uzanıp torpido gözünü açtı. "Bu, gürültüyü kesiyor ve Bluetooth bağlantılı, böylece birbirimizi duyabileceğiz," dedi bana kulak koruyucuya benzer kocaman bir kulaklık uzatarak. "Bir de bunlar var..." Bir tane pembe, mor ve deniz mavisi renklerinde, bir tane de açık yeşil renkte yüzme gözlüğü çıkardı. "Bunların ne olduğu yeterince açık bence." Yeşil olanı taktı. "Nasıl oldu?"

"Pilot kurbağaya benzedin," dedim. Diğer yüzme gözlüğünü taktım. "Benimki nasıl oldu?"

"Gökkuşağı rengine pilot kurbağa oldun."

Gülümsedim.

Söz verdiği gibi restoran sessiz ve loştu. İçeriye girdiğimizde bizi karşılayan kadın garsonun burnunda hızması, mor saçları ve gömleğinin yakasının altından görünen bir ejderha dövmesi vardı... ama o bize tuhaf tuhaf bakıyordu.

"Wally adına rezervasyonumuz vardı," dedi Wally.

Burnumdan güldüm.

Kadın bizi beyaz örtüsü ve parlak mavi sandalyeleri olan bir masaya götürdü. Biz oturduktan sonra ikimize de birer menü verdi ve porselen bir sürahiyle su bardaklarımızı doldurdu. Restoran sarımsak ve et kokuyordu.

Wally, "İyi misin?" diye sordu.

Başımınla onayladım. "Burası çok güzelmiş."

Wally yüzme gözlüğünün içinde o kadar komik görünüyordu ki kendimi tutamayıp yine burnumdan güldüm.

"Ne oldu?" dedi.

"Yok bir şey."

Garson masamıza pide ve cacık bıraktıktan sonra birazdan siparişlerimizi almaya geleceğini söyleyerek gitti. Pideyi gör-

memle saldırmam bir oldu. Bu hamilelik açlığı çok fenaydı. Buradaki tüm karbonhidratları yiyebilirmişim gibi hissediyordum.

Pideden bir parça daha koparıırken Wally, "Öğle yemeği yemedin mi?" diye sordu.

Neyse ki ağzım doluydu da gülümseyip omzumu silkerek geçiştirebildim. Ona ne öğle yemeğini ne de beş çayını atladığımı söyleyemezdim. Söyleyemezdim çünkü o zaman daha çok soru sorarak hamile olduğumu öğrenebilirdi.

Sonraki lokmamı yutarken merdivenlerden aşağı yayılan sesler dikkatimi çekti: hafif müzik, yere sürten sandalyeler, aralıklı kahkahalar. Bunaltıcı değildi ama kulaklığıma rağmen duyabiliyordum. Tam Wally'ye yukarıda ne olduğunu bilip bilmediğini soracakken garson siparişlerimizi almaya geldi.

Wally ve ben kısa süreliğine kulaklıklarımızı çıkarıp kuzu suvlaki* (Wally'ye) ve fırında köfteli patates (bana) söyledik. Bunlara ek olarak ekmek ve humus, zeytin ve su da istedik. Yukarıda öncekinden daha yüksek sesle müzik çalmaya başlayınca kulaklığımı geri taktım.

"E..." dedim. "Bu gecenin özel bir anlamı var mı yoksa sıradan bir..." Kulağa çocuksu gelen kelimeyi söylerken biraz zorlandım. "...randevu mu?"

"Aslında var. Bu bir kutlama yemeği. TakipEt'in ad hoc versiyonunu yaptım."

Ad hoc versiyonu. Bu tanımı biliyor olmam gerekirdi. Son zamanlarda Wally bana bir uygulama yapma ve piyasaya sürme sürecini detaylarıyla anlatıyordu ama ne kadar basit ve açık anlattırsa anlatsın, bir iki dakika sonra dikkatim dağılıyordu. Geçmek bilmeyen mide bulantısının da odaklanmama faydasının olduğu pek söylenemezdi.

"Uygulama teste hazır demek," diye açıkladı. "Son birkaç haftayı kod yazarak geçirdim ve sanırım çalışacak! Bağır!'ı hazırlarken bu noktaya gelmemiz beş kat daha uzun sürmüştü

* Yunan mutfağında yaygın olarak tüketilen et ve sebzelerin şişe dizilip pişirildiği ve genellikle ekmek veya garnitürlerle servis edilen bir yemek. -yhn

ama bu sefer çok motiveyim ve bu motivasyonumun en büyük sebebi sensin. O yüzden senin için özel bir şey yapmak istedim.”

Wally bana gülümserken ondan ayrılamayacağımı tamamen ve inkâr edilemez biçimde anladım. Bunu yapabileceğimi düşünmek bile delilikti.

“Fern,” dedi. “Ne oldu?”

“Sana söylemem gereken bir şey var,” dedim.

“Kahretsin,” dedi kulaklığını çıkararak. “Seni duyamıyorum. Sanırım şarjı bitti.”

Kendi kulaklığını çıkarıp masanın üstüne koydum. Yukarıdaki müzik şimdi daha yüksek sesliydi ve tavanda yankılanan ayak seslerini duyabiliyordum.

“Dedim ki... sana söylemem gereken bir şey var.”

Wally endişeli bir yüzle öne doğru eğildi. “Ne oldu?”

Ağzımı açtım. Ve o anda restoranda bir patlama oldu.

Kendimi yere attım. Gürültü sağır ediciydi. Ellerimle başımı koruyarak masanın altına girdim. Daha ilk patlamanın şokunu atlatamamışken bir patlama daha oldu. Sonra bir tane daha. İnârılmaz biçimde müzik çalmaya devam ediyordu. Masanın altında Wally’yi arayıp ellerini tutmaya çalışırken bir patlama daha duydum. Kollarımı kendime dolayıp sallanarak bitmesini bekledim.

“Özür dilerim,” dedi Wally beni dışarı çıkardığında. “Yukarıdaki davetin düğün olduğunu bilmiyordum.”

Hâlâ o kadar çok titriyordum ki ayakta duramıyordum. O korkunç çatırtılar kafamın içinde yankılanıyordu.

“Tabak kırıyorlardı. Yunan düğünlerinde gelenektir. Düşünemedim.”

Tabak. Kulakları sağır eden gürültünün sebebi bu muydu yani? İnsanların tabak kırması mıydı?

“Çok özür dilerim.” Wally ağlayacak gibiydi. “Her şeyi düşündüğümü sanıyordum.”

Garson elinde peçete ve bir bardak suyla dışarı geldi.

"O iyi mi?" diye sordu Wally'ye. "Doktor çağırayım mı?"

Wally bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Doktor ister misin?"

"Hayır," dedim.

Garson başıyla onayladı ve bir süre sonra içeriye geri döndü. Ama Wally yanımdan ayrılmıyordu. "Neye ihtiyacın var?" dedi. "Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

Derin bir nefes alıp ona baktım.

"Rose'u arayabilir misin lütfen?"

Rose kaldırımın önüne öyle sert bir frenle park etti ki Wally ve ben ezilmesin diye ayaklarımızı havaya kaldırdık. Wally'ye kötü kötü bakarak arabadan indi ve kapıyı çarparak kapadı.

"Ne oldu burada?"

Wally'yle hemen kaldırımdan kalktık. Titremem nihayet durmuştu ama birdenbire yeniden başladı. Rose çok sinirli görünüyordu.

"Yemeğe çıkmıştık," dedim.

"Restoranda mı? O ortamı kaldıramadığını biliyorsun." Wally'ye baktı. "Onda duyu bütünleme bozukluğu olduğunu biliyorsun, değil mi? Sese, ışığa ve dokunuşa karşı duyarlı."

"Ve kokuya," diye ekledim.

Yeniden bana döndüğünde beni ilk kez görüyormuş gibi baktı. "Yüzündeki de ne?"

"Yüzme gözlüğü. Restoranda bizden başka kimse yoktu..."

"Belli ki varmış! Tanrım, Fern, haydi gidelim buradan." Restorana, pencereden şaşkın şaşkın bizi izleyen garsona baktı. "Hesabı ödediniz mi?"

Wally'ye baktım.

"Henüz ödemedim," dedi. "Aklım... başka yerdeydi. Hemen ödeyeceğim."

"Tanrı aşkına, ben hallederim." Rose restorana doğru yürürken cüzdanının fermuarını açtı. "İhtiyacımız olan son şey tutuklanmanız."

Wally ayağa kalktı ama o kalkana kadar Rose çoktan gitmişti. Bana baktı. "Çok özür dilerim, Fern."

"Hayır, ben özür dilerim."

Başım salladı. "Bu... bu kadar şey olacağı hiç aklıma gelmemişti..."

"Zor."

"Evet. Zor."

Yoldan hiç araba geçmeyince kısa bir sessizlik oldu.

"Neden normal biri olamıyorum?" diye fısıldadım.

"Öylesin zaten. Asıl senden başka herkes tuhaf."

Birbirimize hüznle gülümsedik. Rose restorandan döndü. "Vedalaşın," dedi ve beni kolumdan tutup arabasının yolcu koltuğuna bindirdi. Wally'nin bana kapımı açmasından çok farklıydı. O zaman kendimi kadın gibi hissetmiştim. Şimdi çocuk gibi hissediyordum.

Biz uzaklaşırken Wally bana hafifçe gülümsedi. Ben de istemsizce ona gülümsedim. Yüzme gözlüğünü hâlâ çıkarmamıştı.

. . .

ROSE INGRID CASTLE'IN GÜNLÜĞÜ

Daniel'ın arabasında Traveling Wilburys dinleyerek kamp alanına gidiyorduk. Fern'le ben grubu bilmiyorduk ama sözlerini hemen ezberlemiştik ve hepimizin bir ağızdan şarkı söylemesi eğlenceliydi. Daniel'ın torpido gözünde şekerleri vardı, ara ara Fern'le Billy'ye veriyor, onlar da hevesle yiyorlardı. Ayrıca kutu kolası da vardı. Kırmızı kutuyu bize doğru uzattığında Fern'le bakakaldığımızı hâlâ hatırlıyorum. Daha önce hiç kola içmemiştik. Tek sebebi diyabet hastalığım değildi. Annem kolanın dişlerimizi çürütecek ve bizi kanser edecek kimyasallarla dolu olduğunu söylerdi. Ama Daniel bize kola uzatıyor, ikimizden biri alsın diye sabırsızca sallıyordu.

Kan şekerimi bahane ederek geri çevirebilirdim ama içimden bir ses bunun yanlış olacağını söylemişti. Fern'ün bir şey demek üzere ağızını açtığını görünce –muhtemelen annemin kola içmemize izin vermediğini söyleyecekti– ondan önce davrandım.

“Teşekkürler, Daniel,” diye araya girip kolayı aldım.

Annemle göz göze geldiğimizde doğru olanı yaptığımı anladım. Farklı durumlar için farklı kurallar, bu onun düsturuydu.

Yine de kolayı ikimiz de içmedik.

Hava kararmadan kamp alanına vardık ve “ışığı kaybetmeden” hızlıca eşyalarımızı boşalttık. Araba yolculuğu gibi bu da çok hoşuma gitmişti; bir şeyin parçası olma hissi, bir takım gibi beraber çalışmak... Işığa karşı biz.

Fern ve ben kendi çadırımızı inanılmaz bir hızla kurduk çünkü Fern talimatları ezberlemişti. O kadar çabuk bitirdik ki annemle Daniel'ın ça-

dırına (onlarınkı bizimkinden çok daha karışık) yardım ettik ve hava kararmadan büyük bir yığın çalı çırpı topladık. (Billy kendi çadırını kurmuş, sonra da geri kalanımız çalışırken bir kütüğün üstüne oturup beklemişti.) Daniel, Fern'le benim "kamp yapmak için doğduğumuzu", Billy'ninse "tembellik etmek için doğduğunu" söyleyince annem çok gülmüştü; Daniel bakmazken bile gülüyordu.

Çadırlar kurulduktan sonra Daniel küçük bir mangalda sosıs ve koçanda mısır pişirdi, kamp ateşinin etrafına oturup onları ekmele yedik. Daha sonra annemle Daniel kendi çadırlarına çekildiler, Fern'le biz de kendi çadırımıza girdik. Daha yeni yerleşmiştik ki çadırımızın önündeki ince dalların çatırdadığını duyduk. Birbirimize bakma fırsatı bulamadan fermuar açıldı ve Billy başını içeri uzattı. "Poker oynamak isteyen?"

Fern ve ben şaşakalarak onu susturmaya çalıştık. "Başımızı derde sokacaksın!" diye kızdım korkuyla, dürüst olmak gerekirse biraz da heyecanlanmıştım. Annemle Daniel'ın çadırı sadece birkaç metre ötedeydi ve annemin kulakları inanılmaz iyi duyardı. Sırf bu yüzden Fern ve ben sadece ağızımızı oynatarak konuşmayı öğrenmiştik. Öte yandan Billy azarlanmaktan çekiniyorsa bunu çok iyi gizliyordu. Bir elinde fener, diğerinde bir deste kartla çadırımıza girdi.

"Bizi duymazlar. Çoktan bir buçuk şişe şarabı devirdiler bile." Çadırın dışına uzanıp bir kutu bira aldı. "Ama bunu içmediler."

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım. "Çabuk bırak onu!"

Kutuyu açıp bir yudum içti. Fern'le benim ağızımız açık kaldı.

"Anlayacaklar," diye haykırdım. "Başını derde sokacaksın."

Omzunu silkti. "E, oynuyor muyuz?"

Fern'e baktığımda bakışları ihtiyatlıydı.

"Nasıl oynanıyor ki?" diye sordum.

Fern biliyordu elbette ama benim en ufak bir fikrim yoktu.

Billy, "Ben sana öğretirim," deyip biradan bir yudum daha içti. "Aynı takımda olabiliriz. Kay kenara."

Billy emekleyerek gelip yanıma oturdu ve bana hınzırca göz kırptı. Eğlence anlayışı bulaşıcıydı. Oyuna başladığımızda kartları görebileyim diye bileğini dizime koydu. Hayatım boyunca hiçbir çocukla bu kadar yakın olmamıştım. Ara ara eğilip kulağıma bir şeyler fısıldıyor, -kuralla-

rı ya da Fern'ün blöf yaptığını düşünüp düşünmediğini- bu sırada da kokusu burnuma doluyordu; naneli sakız, bira ve duman karışımıydı. İkimizi de birayı denemeye ikna edemeyince bütün kutuyu kendisi bitirmişti ama konuşurken dili dolaşmıyordu bile.

O gece oyunu Billy ve ben kaybettik ancak hiç üzülmедim. Birkaç saatliğine sanki ayağım takılmış ve bir başkasının hayatına düşmüş-tüm; sevgi dolu ebeveyni olan, ailece tatillere giden ve poker oyunları oynayan birinin hayatına. Mutlu olmanın nasıl bir şey olduğunu bilen birinin hayatına. Bazen, hayatınız korku ve ıstırapla dolu olduğunda, o his, geçici de olsa, devam etmek için ihtiyacınız olan tek şeydir.

F E R N

Neyse ki eve giderken Rose pek konuşmadı. Ben de konuşmadım. İstesem de konuşamazdım çünkü ne zaman duysal atak geçirsem peşinden gelen o inanılmaz yorgunluk hissi vücudumu ele geçirmişti. Gözkapaklarımın üzerinde ağırlık varmış gibi hissediyordum. Kapanmalarına izin vererek başımı soğuk cama yasladım. Tam uykuya dalacakken araba durdu.

“Eve geldik,” dedi Rose usulca.

Gözlerimi açtım. “Hayır, gelmemişiz.”

“Tamam,” dedi. “*Benim* evime geldik.”

Saat taş çatlasın sekiz olmasına rağmen, “Çok yorgunum, Rose,” dedim. “Eve gitmek istiyorum.”

Rose kapısını açtı. “Bu gece burada uyuyabilirsin.”

“Hayır, teşekkürler.”

“Fern,” diye çıkıştı. “Bu gece olanlardan sonra bana bir iyilik yap ve dediklerime karşı gelme lütfen.”

Kollarımı göğsümde birleştirdim. Başkasının evinde uyumayı sevmezdim, buna onun evi de dahil. İyi uyuyamazdım. İtiraf etmek gerekirse hiçbir yerde iyi uyuyamazdım ve son zamanlarda gece sık sık çişe kalkmak zorunda kaldığımdan daha da kötüleşmişti. Ama bu gece, özellikle de bütün olanlardan sonra, kendi yatağında uyumak istiyordum.

"Fern. Beni uğraştırma. Sabahtan beri bir toplantıdan çıkıp öbürüne girdim, nihayet eve dönecekken büyük bir atak geçirdiğin haberi geldi ve gelip seni kurtardım. Beni yanlış anlama, bunu memnuniyetle yaptım ama çok yorgunum, o yüzden hiç değilse sorun çıkarmadan içeri gir." Arabadan indi.

"Beni bırakamayacak kadar yorgunsan," dedim ben de arabadan inerek, "yürüyerek giderim..."

"Fern Elizabeth Castle!" Sesi bir öğretmeninki gibi sertti. "Bu gece burada kalacaksın, o kadar."

"O kadar filan değil. Ben yetişkin biriyim, Rose. Nerede kalacağımı seçebilirim."

Kaşlarını kaldırdı. "Madem yetişkinsin, neden yedi yirmi dört sana bakıcılık yapmam gerekiyor?"

Dakikalarca baktık. O sırada ne giydiğini fark ettim. "İşten dönüyorsan neden üzerinde tayt var?"

"Şimdi konumuz bu mu, Fern?" Bana dik dik baktı. "Seni kurtarmak için kalkıp şehrin öbür ucuna gelmişken ne giydiğinden mi konuşmak istiyorsun?"

Ona, evet, bundan konuşmak istiyorum, demek istedim ama yapamadım çünkü ben fırsatını bulamadan arkasını dönüp eve girdi. Birkaç dakika daha olduğum yerde üfleyip püfledikten sonra peşinden içeri girdim.

Tahmin ettiğim gibi iyi uyuyamadım. Diğer hususlara ek olarak Rose'un misafir odasındaki yatağın nevresimi polyester karışımıydı ve beni acayip rahatsız etmişti (bu konuyu yarın onunla konuşmak üzere not almıştım). Ama uyuyamamamın asıl sebebi nevresim değildi. Asıl sebebi, dün geceyi düşünmeden duramadığım için aynı kâbusu tekrar tekrar yaşamamdı. Masanın altına girip ellerimle başımı korumam. Çocuk gibi sinip kalmam. Randevudayken kardeşimin gelip beni kurtarmak zorunda kalması. Rose'un bana çocuk gibi davranmasına şaşmamalıydı. Çünkü tam olarak öyle davranıyordum. Kim bilir Wally ne düşünüyordu?

Saat 06.00 civarı uyumaya çalışmaktan vazgeçip gökkuşağı elbisemi giydim ve oturma odasına gittim. Rose çoktan kalkmıştı, üzerinde sabahlığıyla kanepede oturmuş çay içiyordu.

“Erkencisin,” dedi.

“Başkalarının evinde iyi uyuyamıyorum,” dedim boynumu esneterek. Bunu ona dün gece söylememe rağmen tekrar söylemekte fayda olduğunu düşünüyordum.

“Elbisen kaşındırıcı bir şeye benziyor,” dedi. “Polyester mi?”

“Evet. Nevresim takımın gibi.”

“İstersen sana tişört ve şort verebilirim?”

“İstemem, sağ ol,” dedim. Nevresimin aksine elbise kaşınmaya değermişti.

Rose kanepenin ucuna oturup fincanını sehpanın üzerine bıraktı. “Çay?”

Tam geri çevirecekken buradan en azından Rose’la sıcak bir şey içmeden çıkamayacağımı fark ettim ve çay yerine kahve istedim. Hızlıca içmeyi planlıyordum, böylece evime dönüp yogayı yapabilecek ve günümün geri kalanını rayına oturtabilecektim.

Rose kahve yaparken Alfie’nin kapıyı tırmaladığını duydum ve gidip onu içeri aldım. Tam arka kapıyı kapatacakken bahçenin en uzak köşesine atılmış yapı temelini fark ettim. İnşaat süreci devam eden küçük bir eve benziyordu. “O ne?”

Rose elinde pembe bir fincanla mutfaktan geldi. “Ne, ne? Ah.” Yüzünde utangaç bir ifade belirdi. “Aslında ben de seninle bunu konuşmak istiyordum.” Kahveyi bana verip kanepayı işaret etti. “Otur.”

Ayakta durmaya devam ettim. “Ne o?”

Rose oturup bacak bacak üstüne attı. “Başkalarının evinde kalmayı sevmediğini biliyorum, Fern. Rutininin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Bu yüzden... düşündüm de... burası senin evin *olsa* nasıl olur?”

Kahvemi sehpanın üzerine bıraktım. “Anlamadım. *Sen* nereye gidiyorsun?”

Kaşlarını çattı. “Hiçbir yere. Ben ana evde kalacağım. Sen

de... oraya taşınacaksın." Dışarıdaki yapıyı işaret etti. "Orası senin küçük evin olabilir... benim bahçemdeki küçük evin."

"İnşa etmeye başlamışsın bile."

"Sana sürpriz yapacaktım. Ama... şimdi buradasın ve..." Hafifçe omzunu silkip suçlu bir ifadeyle gülümsedi. Yeniden yapıya baktım. Çocuk evine benziyordu. Büyük boy oyuncak ev gibiydi. Bir yetişkinin yaşayacağı bir yere benzemiyordu.

"Şu anda görüldüğünden daha büyük olacak," dedi düşüncelerimi okuyarak. "Bittiğinde tabii. Banyosu ve küçük bir mutfak olacak. Kliması bile olacak!"

"Benim evimde zaten klima var."

"Ama senin evin kaç blok uzakta! Bu şekilde hemen yanımda olacaksın."

Gülümsedi ama sesi kulağa sabırsız geliyordu. Hatta biraz da sinirli. Bu yüzden arka bahçesindeki oyuncak eve taşınma düşüncesinden duyduğum dehşeti belli etmemek için elimden geleni yaptım.

"Fern... burada olmak *istemiyor* musun? Bebek doğduktan sonra onun hayatının bir parçası olmak *istemiyor* musun? Onu her gün görmek *istemiyor* musun?"

Bunu bir süre düşündüm. "İstiyorum."

"Eh, hamileliğin süresince ben de *seni* her gün görmek istiyorum. Anlıyorsun, değil mi? Bir şeye ihtiyacın olursa diye yanında olmak istiyorum." Şimdi ikna edici biçimde gülümsüyordu. "Mesela dondurma? Ya da ayak masajı?"

Kalkıp sehpanın üzerindeki kahvemi aldı ve bana verdi. Rose'la yaşamakla bir sorunum yoktu. Ömrümün yarısından çoğunu onunla yaşayarak geçirmiştım. Rutinimi bozmaktan korktuğumdan da değildi; hamileliğimin bunu yeterince yapacağını düşünüyordum. Sorun şu ki onun yanına taşınmaya evet diyerek başka bir hayata hayır demiş olacaktım. Tamamen Rose'a bağımlı olmadığım hayata. Son zamanlarda keyfini çıkardığım hayata.

"Ama ben evimi seviyorum," dedim dikkatle. "Şey... bağımsızlığımı seviyorum."

Sesli söyleyince kulağa ne kadar saçma geliyordu. Haftanın üç günü onunla yemek yiyordum, hayatımda en ufak bir olay olduğunda onu arıyordum. O hâlde ne kadar bağımsızdım? Rose bir şey demedi, sanırım o da aynı şeyi düşünüyordu.

Bakışlarımı kahveme indirdim.

Bir müddet sonra, "Mesele Rocco mu?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Ve evet."

"Ondan hoşlandığını biliyorum, Fern. Ama bu ilişkinin mutlu sonu yok, bunu biliyorsun, değil mi?" Sesi şimdi daha yumuşaktı. "Dün gece nasıl olduğunu gördün. Rocco şu sıralar iyi gidiyor. Yeni bir işe başladı, seyahat ediyor. İhtiyacı olan son şey karmaşık bir ilişkiye başlamak. Fern, çok yakında karnın büyümeye başlayacak. O zaman ona ne diyeceksin?" Cevap vermeme fırsat vermedi. "Onunla ilişkini bir an evvel bitirmen herkesin yararına olur."

Bundan nefret etsem de haklı olduğunu biliyordum. Dün gece bunu kanıtlamıştı. Wally'yle benim normal bir ilişkimiz olamazdı. Sonu felaketle bitmeden yemeğe bile gidemiyorduk. Yakında karnımın büyüyeceği konusunda da haklıydı. Bunu Wally'ye nasıl açıklayacaktım? Evet hamileyim ama endişelenme, bebeğimize kardeşim bakacak mı diyecektim?

"Tamam," dedim. "Buraya taşınacağım."

Rose başıyla onaylasa da bana beklentiyle bakıyordu.

"Ve Wally'den ayrılacağım."

Yeniden başıyla onayladı. Gülümsemiyordu ama kararımдан mutlu olduğunu biliyordum. Bana sarılmak için uzandığında bu sefer hızlı davranarak geri çekildim ve mutfığa gittim. Onun yanına taşınabilir ve Wally'den ayrılabilirdim. Ama bütün bunların üzerine bir de kucaklaşmayı kaldıramazdım. En azından bugünkü.

. . .

ROSE INGRID CASTLE'IN GÜNLÜĞÜ

O ilk gecenin ardından Billy her gece annemle Daniel yattıktan sonra çadırımıza geldi. Kâğıt oynarken havadan sudan sohbet ederek birbirimize fıkra ve hikâyeler anlatıyor, öğretmenlerimizi kıyaslıyor, okul, spor ve en sevdiğimiz yiyecekler hakkında sorular soruyorduk. Annem ne yaptığımızı biliyordu (o kadar da sessiz değildik) ama o ve Daniel o kadar mutlulardı ki bizi görmezden gelmeyi tercih ediyorlardı. Bu durumun hep böyle süreceğini düşünecek kadar aptal değildim. Eve döndüğümüzde bize karşı kullanacağı şikâyetlerin listesiyle birlikte bunu da not ettiğini biliyordum ama tıpkı onun gibi ben de o kadar çok eğleniyordum ki umursamıyordum.

İkinci gece Billy'nin uzattığı biradan bir yudum aldım. Üçüncü gece birkaç yudum aldım. Annemle Daniel biralara azaldığını hiç fark etmediler ve bunun Billy'yle beni yakınlaştırmasına bayılıyordum. Her gece farklı bir kâğıt oyunu oynuyorduk; Billy'nin amacı Fern'ün iyi olmadığı bir oyun bulmaktı (sürpriz bozan: hiçbir zaman bulamadı). Fern ne zaman kazansa Billy gözlerini devirerek söyleniyor, ben de kıkırdayarak onu susturmaya çalışıyordum.

"Bırak da biz de kazanalım, olur mu?" diyordu gülümseyerek.

İtiraf etmeliyim ki oyunlardan anlamayan olmak hoşuma gidiyordu çünkü böylece Billy benimle daha çok ilgileniyordu. Onun yanında oturmak, onun birasından içmek ve oyunların kurallarını kulağıma fısıldamasını dinlemek... sonsuza kadar yapabileceğim bir şey gibi gelmişti. Sanırım tam da o sıralar Billy'den hoşlandığımı fark etmiştim. Elimde değildi. Dizi dizime her değdiğinde bunu hissediyordum. Bana öyle

gelmiş olabilirdi ama bazen bacağını bacağıma bilerek bastırıldığını düşünüyordum. Beni aradığını, beni istediğini düşünmek... mest ediciydi. Her saniye onun yanında olmak istiyordum. Onun gölgesi olmuştum; sabah uyandığı andan itibaren gece yatana kadar peşinden ayrılmıyordum. O neredeyse ben oradaydım.

"Enik glbi," demişti annem bir gün. "Kendini gülünç duruma düşürme, Toparlak Rosie."

Bunu bana kimsenin duyamayacağı bir yerde söylemişti (her zamanki annem işte) ama çok rahatsız olmuştum. Annem Billy'ye olan hislerimi fark ettiyse Billy de mi fark etmişti? Bunu düşününce ondan uzak durmaya karar vermiştim. Nitekim o günün ilerleyen saatlerinde Billy hep birlikte nehre yüzmeye gitmeyi önerdiğinde ben kamp alanında kalıp Daniel'a çadırdaki bir deliği yamamasına yardım etmeyi teklif ettim.

"Ah, haydi ama," dedi Billy, sahiden hayal kırıklığına uğramışa benziyordu. "Hep birlikte gidersek daha eğlenceli olur."

Başımı salladım. "Ben yanınıza daha sonra gelirim, tamam mı?"

Yeniden itiraz etmedi ama Fern'le beraber giderken üzgün görünüyordu. Anneme baktığımda yüzünde zafer kazanmış gibi bir ifade vardı. O zaman fark ettim ki bir kere daha beni manipüle etmesine izin vermiştim.

O deliği elimden geldiğince çabuk yamadım. İşim bittiğinde koşarak nehre indim. Annemle Daniel da geldiler, biraz arkamdan yürüyorlardı. Nehre onlardan bir iki dakika önce vardığımda Billy'yle Fern'ü hiçbir yerde bulamadım. Ağaçların arasına, suya, halat salıncağa baktım. Akıntı yönünde birkaç şişme botta yarım düzine insan bağıışıp gülüşüyorlardı ama Fern'le Billy'den iz yoktu.

"Çok tuhaf," dedi Daniel, o ve annem yanıma geldiklerinde. "Buraya geleceklerini söylemişlerdi, değil mi?"

"Buralarda bir yerdedirler," dedi annem, gidilecek çok yer olmamasına rağmen. Tam Daniel kamp alanına gidip bakmamı önermişti ki suyun dalgalanmasıyla irkildik, ardından biri keskin bir nefes aldı.

"Billy!" diye bağırdı Daniel. "Nihayet çıktın ortaya."

Billy nefes nefese kalmış hâlde yarı beline kadar sudaydı. İncinmiş

görünmüyordu. Aksine sırtıyordu. Uzun ve biçimli gövdesinde su dam-
lalan parıldıyordu.

"Neredeydin?" dedi Daniel.

"Fern nerede?" diye sordum.

Billy'nin sırtışı soldu. "Burada değil mi?"

İçimi bir panik duygusu kapladı. Suyun bu kısmı kamışlarla doluydu. Ya Fern onlara dolandıysa? Ya aralarında mahsur kaldıysa? Onu ara-
mak için suya atlamak üzereydim ki bir şarılta daha oldu, biri daha derin
bir nefes aldı. Fern baştan ayağa sucuk gibi olmuştu. Ama Billy'nin ak-
sine o nefes nefese kalmamıştı.

Billy inledi. "İmkânsız!"

"Hangimiz nefesimizi daha uzun süre tutacak diye bakıyorduk,"
dedi Fern. "Ben kazandım, yine."

Billy, "Aşağıya oksijen tankı saklamış olmalı," diye mırıldandı.

Fern, "Serbest dalış hakkında bir kitap okudum," diye açıkladı.

Billy gözlerini devirdi.

"Buna akciğere hava doldurma diyorlar," dedi Fern. "Son derece ba-
sit bir teknik."

Billy şaka yollu onu ittiğinde Fern kaşlarını çatı. Ona faydalı bir bilgi
verdikten sonra Billy'nin bu hareketi yapmasını kafa karıştırıcı bulacağını
biliyordum. Bir an sonra o da Billy'yi itti. Fern o zamanlar birkaç yıldır
karate yapıyordu ve görüldüğünden daha güçlüydü. Billy gerisingeri
suya düştü.

Yeniden ayağa kalktığında, "Güçlüymüşsün," diye güldü. "Üç yapan
kazanır?"

Fern kafası karışmış gibi görünse de başıyla onayladı ve ikisi birlikte
derin nefes alıp yeniden suya daldılar. Onlar gözden kaybolurken an-
nemin onları dikkatle izlediğini fark ettim.

Daniel'e bakıp kaşlarını oynatarak, "Galiba birileri abayı yakmış,"
dedi.

Daniel olan bitenden habersiz, "Kim?" diye sordu. Eğilmiş taşları
karıştırıyor, muhtemelen suda sektirebileceği düz bir tanesini arıyordu.
Ama annemin dediğini duyunca ayağa kalktı. "Billy mi? Fern'e mi?"

Annemin gülümsemesi genişledi. "Bence karşılıklı."

Daniel kaşlarını çattı. "Billy'yle konuşmamı ister misin?"

"Hayır!" dedi annem elini savurarak. "Çocuğu utandırma. Her an tarafı basit bir hoşlantı. Kimseye zararı olmaz."

Daniel omzunu silkti ve bir süre sonra taş toplamaya geri döndü. Annem bize bakmadığına emni olduktan sonra doğrudan gözlerimin içine bakarak gülümsedi.

FERN

Wally saat 06:45'te, yani tavsiye edilen saat olan 07.00'den tam on beş dakika önce kapımı çaldı. Bu küçük ayrıntı bile aklımı karıştırmaya yetti. Wally'yle ilişkimini bitirmeye karar vereli bir hafta oluyordu ama ancak bunu yapacak fırsatı ve isteği kendimde yeni buluyordum. Ne zamandır ya geç vakte kadar çalışıyor ya seyahat ediyor ya da toplantılara katılıyordu. Kütüphaneye bir kere bile gelmemişti. Rose bu durumu doğru olanı yaptığımı pekiştirmek için kullanıyordu.

"Gördün mü? Seni görecekt vakti bile yok. Bebek büyütecek vakti nasıl olsun?"

Haklıydı. Her zamanki gibi.

Wally kapımı yeniden çaldığımda açtım.

"Selam," dedi. Uzun zaman sonra ilk defa takım elbise giymiyordu. Üzerinde, onu kütüphanede gördüğüm ilk gün giydiği oduncu gömleği vardı, beraberinde kot pantolon ve spor ayakkabı giymişti. Hatta çizgili beresini bile takmıştı. Bana gülümsediğinde nedense içimi bir hüznün kapladı.

"Merhaba." Sesim normalden biraz daha tiz çıktı. Akşam yapacağım şeyi düşündükçe kalbim çarpıyordu ama çarpıntı birdenbire çırpınmaya dönüşüverdi. Kollarımı kendime dolayarak yavaşça derin nefesler aldım.

Wally hâlâ kapının eşiğinde, “İyi misin?” diye sordu.

Geçen hafta boyunca onunla mesajlaşarak iletişim kurarken bu soruyu bana birçok kez sormuştu. Ayrıca benden kendisini affetmemi de istemişti. Her seferinde ona affedilecek bir şey yapmadığını; aksine, asıl *benim* özür dilemem gerektiğini söylemiştim. Yine de bir terslik olduğunu sezmişti. Muhtemelen son günlerde mesajlarımın sonuna “öptüm” yazmayı bıraktığım içindi (Rose ona “çelişkili mesajlar” vermemem için böyle yapmamı önermişti).

“Gayet iyiyim,” dedim. “İçeri gel lütfen.”

Wally içeriye girer girmez sağa sola bakındı. Evin durumunun ona sürpriz olacağını unutmuşum. O buraya son geldiğinde ortalık elbette dayalı döşeliydi. Ama son birkaç gündür Rose’la evi neredeyse tamamen boşaltmış, eşyalarımı onun evine taşımıştık (misafir odasına, oyuncak ev bitene kadar orada kalacaktım). Yarın anahtarı ev sahibine teslim edecektim.

“Rose’un evine taşındım,” diye açıkladım.

Tuhaftır ki evimi taşıyacağımdan ona hiç bahsetmemiş olmama rağmen Wally şaşırma benzemiyordu. Bana hüznle baktı. “Benden ayrılıyor musun?”

Sözleri beni gafil avladı. *Ayrılmak*. Bu bana birdenbire liselilerin ders aralarında koridorlarda yapacağı bir şey gibi geldi. (Benim gibi liselilerin değil tabii. Ben lisedeyken ders aralarında koridorlarda kitap okurdum.) Bu ayrıca mesajlarımdaki *öptüm* eksikliğini fark ettiğini de gösteriyordu.

“İlişkimizi bitirmek istiyorum, evet.”

“Geçen haftaki yemek yüzünden mi?”

“Hayır.”

“Neden o zaman?”

Bol kot pantolonuna ve bağcıklı siyah spor ayakkabısına bakınca birdenbire aklıma onun evsiz olduğunu düşündüğüm geldi. Birini *tanıdıktan* sonra, onu tanımadan önceki zamanı hatırlamak ne tuhaftı. Janet’ı ilk gördüğümde sırnaşık ve gürültücü biri olduğunu sanmıştım. Sırnaşık ve gürültücü insanlarla bağdaş-

tırdığını parlak renkli epoksi takılar takıyordu. Ama yanılmıştım. Wally hakkında da yanılmıştım.

“Kardeşin yüzünden mi?”

Hayır dedim ama yine de çenesini sıkı.

“Bir şey söyleyebilir misim?” dedi. “Kardeşini sevdiğini biliyorum ama...” Başını sallayıp iç çekti. “Onda bir tuhaflik var. Sanki kendisinin nerede bittiğini, senin nerede başladığını bilmiyor. Sanki senin... ona *ait* olduğunu düşünüyor.”

Kaşlarımı çattım.

“Söz konusu o olduğunda sen de sınırlarını çekemiyorsun. Sana söylediği her şeye gözün kapalı inanıyorsun. Onun söylediği hiçbir şeyi sorgulamıyorsun.”

Bunu bir müddet düşündüm.

“Ayrılmamız Rose’un fikri miydi?” diye sordu.

Kollarımı göğsümde birleştirdim. Wally kaşlarını kaldırdı.

“Neden hiç şaşırmadım?” dedi. “Fern, eğer bana benden ayrılmak istemene dair tek bir sebep söyleyebilirsen söz veriyorum...”

“Biriyle tanıştım,” dedim.

Bu Wally’yi susturdu ki amacım da buydu zaten. Bunu söylememin Rose’un fikri olmasını şimdilik düşünmeyecektim. (“Seni vazgeçirmesine izin verme. Karşı çıkmaya başladığı anda ona biriyle tanıştığını söyle. Buna karşı çıkamaz. Böylece bir çırpıda bitirebilirsin.”)

“Ne zaman?”

“Birkaç hafta önce. Son zamanlarda pek yoktun.” Bakışlarından kaçındım.

“Vay canına. O zaman... ciddi bir şey mi? Adamdan sahiden hoşlanıyor musun?”

“Evet,” dedim.

Wally’nin yüzündeki acı yüreğimi parçalıyordu. “Özür dilerim. Ben... işe daldım. Seni önceliğim yapmadım.”

(“Zor olacak, Fern. Seni vazgeçirmesine izin vermek isteyeceksin. Ama veremezsin. Rocco’nun üzüldüğünü gördüğünde hiçbir şey söyleme.”)

Hiç değilse bu kısmı kolaydı çünkü zaten konuşamıyordum. Bütün düşüncelerim ve duygularım bir olup boğazıma çöreklenmişti. Kollarımı gövdeme doladım. Wally bana doğru bir adım attı ama son anda fikrini değiştirdi. “Eh,” dedi. “Ben gitsem iyi olacak.”

Başım la onayladım. Boğazımdaki yumru büyüdü.

Wally kapıya yöneldi. Göğsümdeki çarpıntı başka bir şeye dönüştü, daha ağır bir şeye. Nefesimi kesen bir acıya. Wally eli kapıda dönüp baktı.

“Benim için bir şey yapar mısın?” dedi.

Başım la onayladım.

“Kardeşin hakkında söylediklerimi unutma.”

Cevap vermeme beklemeyen dönüp gitti.

Rose'la yaşamak o kadar da fena değildi. Yatağıma yeni nevresim takımı almış (yüzde yüz bambu) ve oturma odasında yoga yapabileceğim alan açmıştı. Akşamları ya film izleyerek ya da kitap okuyarak sakinlik içinde geçiriyorduk. Hamileliğin insanı yorduğunu okumuştum ve sahiden öyleydi. Neyse ki kestirecek birçok fırsat bulabiliyordum; yoga matımın üstünde, kütüphanenin çocuk alanındaki armut koltukta, limon almaya giderken Gayle'ın arabasında. Elimden geldiğince sık şekerleme yapmaya çalışıyor, yaptığımda da rüya görüyordum. Parlak renkli sıradışı rüyalar. Genellikle de Wally'yle ilgili oluyorlardı.

Wally'yi böylesine amansızca özleyeceğimi bilmiyordum. Onu sürekli özlüyordum. Bu özlem göğsümü sıkıştırıyor, derimi tenimden sıyrıp atmak istememe neden oluyordu. Annem aşırı doz aldıktan sonra onu da böyle özlemiştim: Feryat figan ağlamak isteyecek kadar çok. Ama o zamanlar şunu öğrenmiştim ki insanları sessizce özlemek gerekirdi. Yüksek sesle özlemek başkalarını sinirlendiriyordu. Onlara kendilerini yetersiz hissettiriyordu, sanki siz onlara yeterince değer vermiyormuşsunuz gibi. Bilhassa Rose bu şekilde hissetmişti.

Sadece annemi önemsiyorsun! Oysa hayatın boyunca sana ben baktım!

Kimsenin onu önemsemediğimi gibi hissetmesini istemiyordum. Bu yüzden acılarımı hep sessizce, kimseye göstermeden yaşadım. Şimdiye kadar işe yaradı. Ama çok yakında bir kayıp daha yaşayacaktım. Bebeğimi kaybedecektim. İşte bu acının beni yıkacak şey olmasından korkuyordum.

Sekizinci haftaya girdiğimde bulantılarım zirve yapmıştı. Sürekli midem bulanıyor, yemek kokusu tüm dermanımı kesmeye yetiyordu. Kütüphanede kitap ödünç almak isteyenler yanıma geldiğinde artık biri beni çağırıyormuş gibi bile davranmıyor, doğruca yanlarından uzaklaşıyordum. Bir öğle arası Trevor önceki günden kalma Çin yemeğini mikrodalga fırında ısıtınca kokusu o kadar bayıltıcı gelmişti ki tüm itirazlarına rağmen yemeği mikrodalgadan çıkarıp naylon poşete koymuş, götürüp dışarıdaki çöp kutusuna atmıştım. Trevor neden böyle yaptığımı sorduğundaysa hâlâ cevap veremeyecek kadar midem bulandığı için ona bir elimi kaldırmış ve sonra gizli dolabın yolunu tutmuştum.

Vücudumdaki her bir değişimin son derece farkındaydım. Memelerimin hassaslaşması, sürekli aç olmam, sık sık tuvalete çıkmam... Eldeki cevapların yetersiz olduğu anlamsız bir bilmeceydi bu. Hatta çocuk doğurmakla ilgili yazılar okudukça sürecin ne kadar ilkel ve demode olduğunu daha iyi anlıyordum. Son yıllarda tıp alanında meydana gelen tüm gelişmelere rağmen bunu yapmanın daha iyi bir yolunu bulamamış olmaları beni çok şaşırtıyordu. Tanrı aşkına, bir kadının fetüsü dokuz ay rahminde taşıması ve sonra yetersiz büyüklükteki bir delikten itmesi (ya da daha da kötüsü, kendi başına çıkmazsa karnının kesilmesi) yetmezmiş gibi bir de bebekle saat başı ilgilenmesi, hâlâ iyileşmeye çalışan bedeninden çıkan sıvıyla beslemesi bekleniyordu! Akıl alır gibi değildi! Bunun daha iyi bir yolu olmalıydı. Ama ne kadar araştırdıysam da henüz bir alternatif bulamamıştım.

...

On ikinci haftada Rose'la beraber bebeğin ilk ultrason kontrolüne gittik. Rose doktora kendini "anne", beni ise "taşıyıcı" olarak tanıttı. Siyah beyaz ekrandaki hareketleri görünce hissettiğim duygu beni şaşkına çevirdi. Hormonlar yüzünden olsa gerek. Doktor bize bebeğin başını, sırtını ve kalbinin dört odacığını gösterdi. Hatta bir tuşa basarak görüntüyü üçboyutlu hâle getirdi; bunu yaptığında bebek kırmızısı pembe bir renge büründü ve EType benzedi. Duygulanmamın sebebinin hormonlar olduğunu bu sayede anladım. Bu kadar tuhaf görünümlü bir şeyi bir anneden başka kimse sevemezdi.

Gerçi ben anne değildim. Taşıyıcıydım.

Biz toparlanırken doktor, "Babanın haberi var mı?" diye sordu. "Eğer varsa onun için çıktı alabilirim."

"Babamız bundan çok memnun olur," dedi Rose. "Kendisi şu anda iş için şehir dışında."

Rose'un dediğine göre Owen Londra'daki projesini tamamlar tamamlamaz dönecekti. Geçen hafta postayla Paddington Ayısı göndermişti, bir karta da Paddington kitabı da aldığını ve onu bebeğe okumak için sabırsızlandığını yazmıştı. Bu beni gülümsetmişti. Owen harika bir baba olacaktı ve bebeğim –Rose'un bebeği– onun gibi bir babası olacağı için çok şanslıydı. Yine de ultrasonda –taşıyıcı olarak– bebeğin görüntüsüne bakarken, göğsümde, insanların "kalp kırıklığı" diye tabir ettiği duygunun nasıl bir his olduğunu anlamamı sağlayan derin bir sızı hissettim.

“O rada ne yapıyorsun?” diye sordu Rose. Koşu kıyafetlerinin içinde kapıdan çıkmak üzereydi, bense önümde kitabım ve kütüphanenin yaklaşan etkinliklerini içeren *Bizi Neler Bekliyor* kataloğuyla mutfak masasında oturuyordum. Önümde bir de hasta kabul formları vardı.

On ikinci haftadaki ultrason randevumu takiben hastanenin hasta kabul formlarını gönderme hızı beni bir hayli etkiledi çünkü hemen ertesi gün geldi. Sistemlerini beğenmenin yanı sıra eski usulde göndermelerini de beğendim; beş adet üçe katlanmış A4 kâğıdı. Artık çoğu evrak e-posta yoluyla gönderiliyordu ki bence çok yazıktı; zira ben evrak işlerini geleneksel yolla, yani kâğıt kalemle halletmeyi severdim. O belirgin küçük kutucukları seviyordum; her harf için bir tane. Tükenmezkalemimin sayfanın üzerinde çıkardığı ses, mavi rengin siyah beyaz sayfada göze çarpması çok hoşuma gidiyordu.

“Fern? Ne yapıyorsun?”

Bu aralar Rose’un yaptığı şeylere karşı doyumsuz bir ilgisi vardı. İster bir toplantıya yetişmeye çalışıyor olsun ister sürükleyici bir televizyon programı izliyor olsun, ne yaptığını öğrenmeden bırakmıyordu.

İç çektim. "Kitap okuyorum ve birtakım evrak işlerimi hallediyorum."

Arkama geçip doldurmakta olduğum sayfaya baktı ki bu yaptığı son derece sinir bozucuydu. Sayfanın çoğunu doldurmuştum. Sadece "Acil Durumlarda Temasa Geçilecek Kişiler" başlığı altındaki kutucuklar boştu.

"Oraya benim bilgilerimi yaz," dedi hemen. Kısa bir duraksamanın ardından, "Tabii yazmak istediğin başka biri yoksa," diye ekledi.

Bana öyle gelmiş de olabilirdi ama sesinde belli belirsiz bir gülme vardı sanki. Bu kadar komik olan neydi?

"Başka kimse yok," dedim, dört küçük kutuya adını yazarak. Çünkü Rose, bir kere daha, benim kişimdi. Başkaları hayatıma girip çıkabilirdi ama o her zaman yanımda olacaktı. Bunun için çok şanslı olduğumu biliyordum. Sadece bu gerçek bugün beni üzmüştü.

Hamileliğimin dördüncü ayında Rose benimle önemli bir konuda konuşmak istedi. Son zamanlarda Rose için her şey önemliydi. Ne yediğim. Ne kadar uyuduğum. Sırtüstü yatmamam. Ama bugün yüzünde normalden daha ciddi bir ifade vardı. Merakım kabardı.

Mutfak masasına oturduk ve önüme bir yığın evrak koydu.

"Bunlar ne?" dedim.

"Evlat edinme formları, bu formları doldurduğunda bütün velayet hakların ve sorumlulukların kanunen senden bana geçecek."

Hukuk dilinle yazılmış sayfalarca belgelere kaşlarımı çatarak baktım. Gözlerim doğruca *Velayet Haklarından Feragat* kelimelelerine takıldı.

"Bu sadece bir formalite," dedi Rose. "Bebek doğana kadar hiçbir şeyi resmiyete dökmek zorunda değiliz. Ama ben seninle... Rocco hakkında konuşmak istiyorum."

Rose'a baktım. "Ne olmuş ona?"

Rose kaşlarını çatı ve altdudağını hafifçe ısırđı. "Evlat edinme süreciyle ilgili okuma yapıyordum da bebek doğduğunda doğum belgesine onun adını yazdırmazsan daha iyi olur diye düşünüyorum."

"Neden?"

"Eh," dedi temkinli bir biçimde, "eğer adını yazdırırsan bebeğin evlatlık verilmesine rıza göstermesi gerekecek. Ama bebeğin varlığından haberdar olmadığı için bu biraz garip olur."

İyi bir noktaya parmak basmıştı. Benim hiç düşünmediğim bir noktaya. "O zaman... baba olarak kimin adını yazdıracağım? Öylesine bir isim mi uyduracağım?"

"Öyle olmaz çünkü o zaman da *o kişinin* rıza göstermesi gerekir."

"Ah."

"Bu yüzden, bence en kolayı babanın kim olduğunu bilmediğini söylemen olur."

Güldüm. "Bilmediğimi mi? İyi de bu çok saçma. Bir insan bebeğinin babasının kim olduğunu nasıl bilmez?"

Rose gülmedi. "Düşündüğün kadar saçma değil. Hamile kaldığında birden fazla cinsel partnerin varsa ya da sonrasında bir daha görmediğin biriyle tek gecelik ilişki yaşadıysan babanın kim olduğunu bilmemen mümkün."

Gülmeyi keştim. "Benden bunu söylememi mi istiyorsun? Aynı anda birden çok cinsel partnerimin olduğunu ya da tanımadığım biriyle tek gecelik ilişki yaşadığımı?"

"Böyle bir şey yapmayacağını biliyorum, Fern, tabii ki yapmazsın. Ama bunun bir önemi yok. Önemli olan bebek için en doğrusunu yapmak."

Bakışlarımı önümdeki masaya diktim. Muhtemelen haklıydı. Ama yine de huzursuz olmuştum. Bebeğin Rose'la Owen'ın himayesinde daha iyi olacağını biliyordum. Ama Wally'yi doğum belgesinden silmek? Sanki hiç var olmamış gibi... Bazı günler gerçekten böyle hissediyordum. Sanki o, hayatıma girmiş gerçek bir insan değil de bir kitapta okuduğum roman karakteriymiş

gibi. Karnımda çocuğu olmasa *tam olarak* öyle olduğunu düşünürdüm.

Rose, "Tamam mı?" diye sorduğunda başımla onayladım çünkü tam da o sırada boğazım düğümlendi, konuşamadım.

Havalar ısındı, hamileliğim ilerledi. Sıcağı oldum olası sevmeydim ama hamileliğim yüzünden daha bir bunaltıcı olmuştu. Neyse ki kütüphane klimalıydı ama gün geçtikçe eve yürüyerek dönmekten keyif alamaz olmuştum. Dördüncü ayın sonunda beli lastikli eteklerimin baseni sıkmaya başlamıştı, tenimi âdeta ikiye bölerek beni delirtiyordu. Eve girer girmez çıkıp atıyor, Rose'un bol geceliklerinden birini giyiyordum.

Rose da daha bir bunaltıcı olmaya başlamıştı. Sürekli çevremdeydi, öyle ki bazı günler sırf "merhaba" demek için ya da bebeğin tekmelerini hissetmek için kütüphaneye geldiği bile oluyordu. Dahası, bu ziyaretlerini hep en kötü zamanlarda gerçekleştiriyordu –molam bittiğinde ya da personel toplantısına gireceğim sırada– ve belki hamileliktendi ama ona sinir olmaya başladığımı fark ediyordum.

Bugün geldiğinde –bu hafta üçüncü kez habersiz geliyordu– aklıma Wally'nin söylediği şey geldi. *Sanki kendinin nerede bittiğini, senin nerede başladığını bilmiyor. Sanki senin... ona ait olduğunu düşünüyor.*

"Burada yine ne arıyorsun, Rose?" dedim.

Sorum onu şaşırtmış, biraz da üzümüştü. "Seni görmeye geldim tabii ki."

“İşin yok mu?” diye sordum.

“Bu civardaydım,” deyince hangi iç mimarlık işinin onu bu civara getireceğini merak ettim. Beni kolumdan tutup çocuk alanının olduğu yerdeki kanepeye götürdü. Bu bana, Wally’nin benim hakkımda söylediği şeyi hatırlattı. Söz konusu o olduğunda sen de sınırlarını çekemiyorsun. Wally bunu söyledikten sonra Google’da “sınır çekmek” diye arattığımda “SAĞLIKLI SINIRLAR NASIL BELİRLENİR” başlıklı bir makale görmüştüm, hayır diyebil-
mek için üç faydalı ipucundan bahsediyordu.

Kibar ama katı olun.

Nedenini açıklayın ama gereğinden fazla açıklama yapmayın.

Sakin olun ve vermek istediğiniz izlenime sadık kalın.

Bu stratejileri kullanmak için iyi bir zaman olabileceğine karar verdim.

“Geldiğin için teşekkür ederim, Rose,” dedim ki bence bu ipucunun *kibar* kısmını karşılıyordu, “ama çalışmam lazım.” *Gereğinden fazla açıklama yapmadan katı.*

Rose kaşlarını çatı. “Ama onca yolu seni görmek için geldim.”

“Bu civarda olduğunu sanıyordum,” dedim. “Ancak her halükârda gelmeden önce araman en iyisi olacaktır.”

Rose şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. “Gitmemi mi istiyorsun?” Yüzü ifadesizdi ama sesinde bir itiraz vardı. Hatta belki de meydan okuma. Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

“Evet,” dedim.

Kalkıp ona arkamı döndüm fakat dönmeden ağzının nasıl açık kaldığını gördüm. Personel odasına giderken ona bakmak için kendimi zor tuttum. Sınır çekmek hiç kolay değildi. Doğruca masama gidip “sınır çekmek” ifadesini Google’da bir daha arattım. Bu konuda biraz daha yardım almam gerekiyor gibi görünüyordu.

Biz küçükken Rose sessiz kalarak tepki vermekte ustaydı. Annemle ben arkasından uzmanlık alanı olduğunu söylerdik. En

ufak bir anlaşmazlıkta günlerce tek kelime konuşmadan durabilirdi. Artık yetişkin olduğumuz için bu özelliği oldukça körelmişti ama ara sıra hâlâ yapıyordu. Nitekim o akşam kütüphaneden eve döndüğümde en kötüsüne hazırdım.

Ama Rose beni yüzünde kocaman bir gülümseme, elinde kurdeleyle bağlanmış geniş, düz bir kutuyla karşıladı.

“Gel otur!” Yüzü temiz ve parlaktı, gözleri ışıldıyordu. “Sana bir hediye aldım.”

Beni kanepeye oturttu, kendisi de tam karşıma, sehpanın üzerine oturdu. “Son zamanlarda kafam bebekle o kadar meşgul ki zaman zaman aşırı ısrarcı ve meraklı davrandığım oldu.” Gülümsedi. “Suçumu kabul ediyorum! O yüzden bunu” –kutuya dokundu– “sana ne kadar minnettar olduğumu göstermek için aldım.”

Kutuya gergince baktım.

Rose onu kucağıma koydu. “Aç hadi.”

Ben kurdeleyi açmayı beceremeyince kutuyu alıp hızlıca açtı ve içinden bir elbise çıkardı. Ayağa kalkıp elbiseyi üzerine tuttu. Gökkuşağının her rengine çizgileri olan uzun bir elbiseydi. Yetim kollu, yüksek belliydi, dökümlü kumaşı yere kadar uzanıyordu. Kumaşa dokundum. Yumuşacıktı. “Sevdin mi?” diye sordu.

Ağzımı açtım.

“Rocco’nun aldığı gökkuşağı elbisesini çok sevmiştin,” diye açıkladı. “Bu da onun bir benzeri. Ripe Maternity’den aldım ve dikişleri seni rahatsız etmesin diye terziye götürüp Fransız dikişi attırdım.” Gülümsemesi genişledi. “Ayrıca yüzde yüz organik bambu!”

Ben daha ne olduğunu anlamadan Rose tişörtümü çıkardı ve bana ayağa kalkıp eteğimi indirmemi söyledi. Dediğini yaptığımda karşımda sutyen külot kaldım. Bana elbiseyi giydirdi ve kendi etrafımda döndürdü. Çok garipti ama yine de ona uydu. Bu ruh hâlindeyken son derece ikna edici olabiliyordu. Bu huyunu unutmuştum. Sinirimi bozmaya başladığını fark ettiği anda yeniden gözüme girmeyi başarmak gibi bir yeteneği vardı.

Kardeş ilişkileri böyle tuhaftı işte. Rose'a kızgın olsam bile onu memnun etmek istiyordum. Ondan korkarken bile ona sığınmak istiyordum. Aynı anda onu hem seviyor, hem de nefret ediyordum. Belki de söz konusu kardeşler olduğunda sınırlar net çekilemiyordu. Belki de sınırları aşmak, kardeşlerin yaptığı en iyi şeydi.

. . .

ROSE INGRID CASTLE'IN GÜNLÜĞÜ

Kamp gezimizin sondan bir önceki gecesi annemle Daniel yemekten sonra hemen çadırlarına çekildiler. Bizi de, "Çok geçe kalmayın," diye tembihlediler. Yüzerek, yürüyüş yaparak ve odun toplayarak geçirdiğimiz uzun bir gün olmuştu, herkes bir hayli yorgundu.

Onlar gözden kaybolur kaybolmaz Billy, "Kâğıt oynuyor muyuz?" diye sordu. Bira içme konusunda gittikçe daha cüretkâr bir hâl almıştı, hatta o akşam yemekte annemle Daniel orada olmasına rağmen kamp masasının altına bir kutu bira saklamıştı.

"Ben bir dakikalığına gözlerimi dinlendireceğim," dedi Fern. O gün en aktif olanımız oydu; en derine dalmış, en yükseğe tırmanmış, en çok odunu toplamıştı. Yorgunluktan tükenmiş görünüyordu.

"Onsuz kâğıt oynayabileceğimizi sanmıyorum," dedim.

Billy, "Haklısın," diye onayladı.

Geceyi burada sonlandıracağımızı sanıyordum, bu yüzden, "İstersen nehre taş sektirmeye gidebiliriz?" deyince çok şaşırdım.

Duraksadım. Annemle Daniel'a söylemeden kamp alanından uzaklaşmamız yasaktı. Daniel bu konuda o kadar ısrarcıydı ki annem de ona katılmıştı. "Duydunuz mu, kızlar? İkimizden birine nereye gideceğinizi söylemeden kamp alanından ayrılmak yok." Ama Billy başının belaya girmesinden endişe ediyor gibi görünmüyordu.

"Rose?" diye üsteledi. "İster misin?"

Elbette istiyordum. Bu arzum, yakalanma korkumdan bir tık daha ağır basıyordu. Meğer o kadarı yeterliymiş.

"Tamam," dedim. "Neden olmasın?"

Ağaçların arasındaki patikadan nehre inerken Billy'nin yolumuzu aydınlatan el feneri dışında etraf zifiri karanlıktı. Duyulmaktan korkarak konuşmuyorduk ki benim için mahsuru yoktu. Bastığımız her dal ve yaprak inanılmaz sesli çatırdıyordu. Yol boyunca yüreğim ağzımdaydı, annemin uyanıp orada olmadığımızı fark etmesinden çok korkuyordum.

"Titriyorsun," dedi Billy gülerek. "Sorun ne?"

"Annemle Daniel'in kamptan ayrılmamak konusunda ne dediklerini unuttun mu?"

"Ah." Elini savurdu. "Onları rahatsız etmediğimiz sürece umurlarında değil."

Düşününce en azından bu gezi için durum öyle görünüyordu. "Senin hakkınsın."

Billy yine güldü. "Genellikle haklıyım."

Nehre indiğimizde durduk ve taş toplamaya başladık.

"İyi ki geldik," dedi.

"Bence de."

"Bence sen harika birisin, Rose."

Yanaklarımı ateş bastı. Taş toplamaya devam ettim. "Teşekkürler. Sen de fena sayılmazsın."

Göz ucuyla ona baktım. Sırıtiyordu, onu görünce ben de sırtıma başladım.

"Pekâlâ," dedi doğrularak. "Sektirelim mi?"

Başımınla onayladım.

Billy taşlardan birini alıp kolunu gerdi. Kayaların üzerinde ayaklarını açarak durup fırlatma hareketinin alıştırmasını yaptı. Sonra sıra taşı gerçekten fırlatmaya geldi: Bir, iki... ama üçte, taşı fırlatmak yerine birden döndü ve beni dudaklarımdan öptü.

Ciğerlerimdeki hava boşaldı.

Filmlerdeki gibi bir öpücük değildi. Dişlerimiz birbirine çarptı. Billy, "Of," dedi. Güldük. Geri çekildi. "Harikaydı, değil mi?"

"Özellikle de dişlerimizin birbirine çarpması," diye onayladım. "Üzerinde çalıştın mı?"

"Sadece hayalimde."

Birbirimize gülümsedik. Bir sonraki öpüşmemizde dişlerimiz değmedi. Daha yavaştı. Daha iyi.

"Rose?"

Hemen birbirimizden ayrılarak karanlığa doğru baktık. Sesi tanımam biraz zaman aldı.

"Ne yapıyorsunuz?" dedi Fern.

"Taş sektiriyoruz," dedi Billy, gülümsemesini bastırarak.

"Evet," dedim. "Billy çok yeteneksiz."

Fern bize baktı. Bakışlarında bir tuhafılık vardı. O her zaman insanların düşündüğünden daha fazlasını görürdü. İçimden bir ses ne yaptığımızı bildiğini söyledi. Ve bundan hiç mutlu olmamıştı.

"Haydi artık geri dönelim," dedim.

Fern, Billy patikada gözden kaybolana kadar bekledikten sonra yanımda yürümeye başladı. Beni soru yağmuruna tutmasını bekledim ama bunu yapmadı. Tek kelime etmedi. Kamp alanına vardığımızda o hemen uyudu, bense yatakta yatıp Billy'yi düşündüm. Billy'yi düşünürken Fern'in nehir kenarında ona nasıl baktığı aklıma geldi. Kızgın gibi bakmıştı. Sanki ondan nefret ediyormuş gibi. Hatta onu öldürmek istiyormuş gibi.

FERN

Hamileliğimin on sekizinci haftasında Şerefe Diyenler grubu için sandalyeleri dizerken ilk kez bebeğin kıpırdadığını hissettim. Öyle büyük bir hareket değildi; belli belirsiz bir kıpırtıydı. Sanki biri beni içeriden dürtmüştü. Son derece küçük, sağlıklı bir deneyimdi ama aynı zamanda hazzın tam karşılığıydı. Mutluluğun böyle bir his olduğunu düşündüm.

Sonrasında bebeğin her saniye farkındaydım. Saatlerce kitap okuyor, Google'da arama yapıyordum. Ben üşüdüğümde o da üşüyor muydu? Beni sıcak bastığında onu da basıyor muydu? Kalp atışlarım içeriden ona çok sesli geliyor muydu? Sevdiği ve sevmediği şeyleri anlayabilmek için hareketlerine dikkat etmeye çalışıyordum. Hareketlerine bakılırsa biraz bana çekmişti çünkü kesin olarak sadece gecenin sessizliğinde, ben yatakta uzanırken hareket ediyordu. Günün o vaktini iple çeker olmuştum; geceliğimi sıyrarak karnımı açıyor, minicik dirseklerin ya da ayakların ya da omuzların karnıma vurmasını izliyordum. O vakti seviyordum çünkü o vakitte Rose yanımda olmuyordu. O vakit sadece ikimize aitti. Bebeğe ve bana.

Kütüphanedeki işimi her zaman sevmiştim ama son zamanlarda burası benim için tam bir sığınak olmuştu. Bunda Carmel'in da etkisi vardı. Gölgem olduğu günden beri bana

daha fazla özgürlük tanımaya başlamış ama bunun karşılığında birkaç şey istemişti. İnsanlar kütüphaneye girdiklerinde onları göz teması kurarak karşılamam bunlardan biriydi, böylece ben de insanların kaşlarının arasındaki noktaya baktığım bir sistem geliştirmiştım. Neyse ki kimse anlamıyordu ve bu sahte göz temasının sonuçları şaşırtıcı biçimde iyi olmuştu. Artık insanlar kütüphaneye girdiklerinde bana gülümseyip el sallıyorlardı. Bazıları durup tavsiye ettiğim kitabı ne kadar beğendiklerini söylüyor, bazıları da o günkü kıyafet seçimime iltifat ediyordu. Hatta bir keresinde, hepsi Lisa Ireland'ın *The Secret Life of Shirley Sullivan* kitabını okuyan bir grup kadınla aniden gelişen bir tartışmaya bile girmiştım. Onlara kütüphanede hakiki bir kitap kulübü kurmalarını önermiştım, Carmel da bana bu etkinliği eğitim odasında düzenlemenin yanı sıra meyve ve peynir sipariş etme izni vermişti (pasta kadar iyi değildi ama kötü de değildi). Sonuç olarak, yeni göz teması kurma numaram sayesinde danışmaya bakma görevini artık eskisi kadar korkutucu bulmuyordum ve bu Carmel'in sayesinde olmuştu.

Bir gün danışmadaki yerime otururken Gayle'in etrafımda dolanıp durduğunu fark ettim. Sağa sola kayıp duran bakışlarıyla çok tuhaf görünüyordu.

"Her şey yolunda mı, Gayle?" diye sordum ergonomik sandalyeye otururken.

"Yolunda," dedi. "Sadece... sana bir şey sorabilir miyim?"

Belim acıyınca irkildim. "Sorabilirsin."

"Acaba diyorum... bize söylemek istediğin bir şey var mı?" Büyüyen karnuma dik dik baktı. "Bir haber mesela?"

Linda'nın birkaç metre ötede bizi dinlediğini fark ettim. Baktığını görünce yüzünü hemen kitaplıklara çevirdi.

Gayle'in sorusu beni çok şaşırtmıştı. Şu anda altı aylık hamileydim ve görme bozukluğu olmayan herkes bunu rahatlıkla görebilirdi.

"Hamile olup olmadığımı soruyorsan evet, hamileyim. Neredeyse altı aylık," diye ekledim çünkü insanlar (buna Sun Mea-

dows'taki hemşireler, dün otobüs durağında yanından geçtiğim kadın ve doğum öncesi vitaminlerimi aldığım eczanede çalışan kalfa da dahildi) bu gibi detayları merak ediyorlardı.

Gayle'la Linda'nın aynı anda soluğu kesildi. "Altı aylık!" dedi Gayle. "Tanrım. Bize neden söylemedin?"

Acaba pot mu kırmıştım? Çalıştığım herkese hamile olduğumu söylemem mi gerekiyordu? Büyümüş karnımı gördüklerinde kendilerini bilgilendirilmiş sayacaklarını düşünmüştüm ama belirli sosyal inceliklere uymadığınızda bunun birtakım kalp kırıklıklarına neden olabileceğinin farkındaydım.

"Eh, böyle şeyleri erken haber vermek doğru değildir," dedim, onlar da kalbi kırılmış göründükleri için. "Tanrı korusun, kötü bir şey olursa diye."

Gayle başıyla onayladı, belli ki bu cevaptan memnun olmuştu.

"E, babası kim?" diye sordu Linda. "Yakışıklı Amerikalı, değil mi? Hani şu bowlinge gelen?"

Masa üstü takvimimi inceleyerek oyalandım. Beni Wally'den başka bir erkekle görmedikleri için bu kanıya varmaları normaldi... Ama Wally'nin kendisine söylemediğim için doğrulamak istemedim. Bunun, insanların sormanın kabalık olacağını düşündükleri durumlardan biri olduğunu düşünmüştüm. Ama öyle olmadığını anlayınca soruyu duymazdan gelerek masamın üzerindeki kitapları bir yerden alıp öteki tarafa koymaya başladım. Bir iki dakika sonra Gayle'la Linda durumu anlayarak hızlıca yanımdan uzaklaştılar. İşin kötüsü, onlar gider gitmez Carmel geldi.

"Ben de seni arıyordum!" dedi. "Gayle bugün yazıcılarda ve fotokopi makinelerinde meydana gelen teknik sorunları çözüme kavuşturma üzerine ders verecek. Belki sen de katılmak istersin."

Tam karşı çıkacakken Carmel sözümü kesti. "Ders iki saat sürüyor, bu süre boyunca oturabilirsin."

Göz göze geldik. Carmel henüz hamileliğim hakkında yorum yapmamıştı ama bildiği belliydi... Misal geçen hafta, beni iki saatlik şekerlemenin ardından gizli dolaptan çıkarken gördüğün-

de görmemiş gibi yapmıştı. Ondan önceki hafta yeni kitapların bazılarını paketlememi istemişti ki bu sayede mesaimin yarısından fazlasını oturarak geçirmiştım. Ayrıca sık sık bana su getiriyor, dışarı çıkıp temiz hava almamı öğütlüyordu.

“Son derece basit, hem nasıl yapıldığını öğrenirsen ileride sen de ders verirsin,” dedi. “Böylece her hafta ders verirken birkaç saat oturma fırsatı bulmuş olursun. Dahası pasta ve çay ikramı var!”

Pasta dediğinde ikna oldum. Hâlâ kütüphaneye sandviç getiriyordum ama son haftalarda yemekler arasında kurt gibi acı-kır olmuştum, dolayısıyla pastayı geri çeviremeyecektim. Eğitim odasına on beş dakika erken gittim (doğal olarak) ve ön taraftaki sandalyelerden birine oturdum. Diğerleri gelirken –hepsi benden en az otuz yaş büyüktü– onların da teknik sorunlardan mustarip olmaları içimi rahatlatı. Dahası, onların da benim gibi bükemediğin-bileği-öpeceksin durumu yaşadıklarının farkındaydım. Dolayısıyla, bu eski topraklarla birbirimize yoldaşlık ediyormuşuz gibi hissediyordum. Benim gibi onlar da oturdukları yerden söyleniyor, bir önlerinde açık duran elkitapçıklarına bir Gayle’a şüpheyle bakıp duruyorlardı. Benim gibi onlar da öğrenmek için umutluydular ama bu süreci öğrenme kapasitelerinin ötesinde fazla zor, fazla karmaşık ilan etmek için daha umutluydular.

Bu nedenle Gayle’ın sesinin yatıştırıcı ve yalın, öğretim yönteminin kavraması kolay olduğunu fark edince hepimiz hayal kırıklığına uğradık. İki saatin sonunda sınıf arkadaşlarımdan birine yazıcı ya da fotokopi makinesiyle yaşayacağı birçok teknik sorunda kolaylıkla yardım edebilecek durumdaydım.

Dersten çıktığımda Carmel beni kapıda bekliyordu ve ona dersin beklenenden daha kolay geçtiğini bildirmek zorunda kaldım. Israr ettiğinde, bir iki ders sonra Gayle’ın rehberliği altında ders vermeyi düşünebileceğimi de söyledim.

Carmel’in yüzündeki mağrur gülümsemeye bakılırsa bunu zafer kabul etmişti.

O öğleden sonra annemi görmeye gittiğimde Teresa her zamanki gibi oradaydı, makinesi de yanındaydı. Annemi her gördüğümde daha iyiye gidiyordu. Artık duraksamadan iki üç kelimeyi birbirine bağlayabiliyordu. "Bugün nasılsın?" "Üşümüyor musun?" "Biraz daha... su alabilir miyim?" Teresa'nın iddia ettiği gibi roman okuyamıyordu ama kesinlikle ilerleme kaydetmişti.

Kapıdan, "Merhaba," dedim.

Teresa başını çevirip baktı. "Fern!"

Annem iyi bir gün geçiriyor gibi görünmüyordu. Saçları yapılı değildi. Üzerinde tişört ve pijama altı, ayaklarında da sadece çorap vardı. Yüzü gözyaşı izleriyle kaplıydı.

İçeri girdiğimde Teresa bana, "Bence Nina bugün yeterince yoruldu," dedi.

"Ne oldu, anne?"

Annem başını iki yana salladı ve elindeki peçeteyle gözlerini sildi. Teresa başıyla, baş başa konuşabilmemiz için koridora çıkmamı ima ettiğini öğrendiğim bir hareket yaptı, ben de çıktım.

Kendisi de yanıma geldiğinde alçak sesle konuştu. "Seni bir konuda uyarmam gerek."

Bir şey dememi bekliyormuş gibi duraksadı. Soru sormamıştı ama uzlaşma maksadıyla başımla onayladım.

"Son birkaç haftadır annen bir şeyler söylüyor," dedi.

"Evet, biliyorum."

"Evet ama tuhaf şeyler söylüyor. Endişelenmeni istemiyorum. Travmatik beyin hasarı olan hastalarda konfabülasyon yaygındır."

"Konfab..."

"Hiçbir zaman gerçekleşmemiş sahte anıların kendiliğinden üretilmesine konfabülasyon denir. Bu anılar bazen zamanı ve mekânı karıştırılmış gerçek anılar da olabilir."

Kafam karışmıştı. "Yani annem hikâye mi uyduruyor?"

"Bir bakıma. Ama bunu bilerek yapmıyor. Konfabülasyon,

yalan söylemekle aynı değildir. Annen doğruyu söylediğini düşünüyor. Çoğu hasta hayalle karışık gerçeği söyler. Sanki beyni ona oyun oynuyor.”

“Ne diyor peki?”

“Farklı farklı şeyler. Kardeşini çok anıyor. Ondan sevgiyle bahsediyor, sonra... başka şeyler de söylüyor.”

“Ne gibi şeyler?”

“Çok saçma. Bazen kardeşinin onu öldürmeye çalıştığını söylüyor.”

“Ama Rose annemi görmeyeli on yıldan fazla oldu.”

Teresa güldü. “Kulağa aptalca gelebilir ama annen söylediklerinin gerçek olduğuna inanıyor. Bu gibi durumlarda yapılacak en iyi şey meseleyi büyütmemek ve onu sakın tutmaya çalışmaktır.”

“Başka ne söylüyor?”

“Son zamanlarda sık sık Billy adında bir oğlandan bahsediyor.”

Kaskatı kesildim. “Onun hakkında ne söyledi?”

“Bundan birçok kez bahsetti. Billy’nin boğulduğunu söylüyor. Daha doğrusu, görünüşte boğulmuş. Ama aslında cinayetmiş.” Ben tepki veremedim güldü. Kapıdan anneme baktım.

“Kendini çok üzdü,” dedi.

“Ne yapmalıyım?”

“Tecrübelerime göre bu durumla başa çıkmanın en iyi yolu, söylediği şeyler doğruymuş, sen de ona inanıyormuşsun gibi davranmak. Sonrasında büyük ihtimalle unutacaktır.”

“Tamam.”

Gülümsedi. “Merak etme, Fern. Kulağa tuhaf geldiğinin farkındayım ama konfabülasyon son derece yaygındır. Birkaç dakikaya kalmaz söylediklerinin çoğunu unutur.”

Hâlâ gözlerini silen anneme baktım. *Ama ya konfabülasyon değilse?* diye düşündüm. *O zaman ne yapacağız?*

...

O akşam Rose'la bolonez soslu spagetti yaptık. Soğanları doğrarken Wally'nin verdiği yüzme gözlüğünü taktım ve böylece tek damla gözyaşım akmadı. Rose bana gözlerini devirse de umursamadım. Bu gözlüğü takmayı seviyordum.

"Bugün annemi gördüm," dedim soğanları küp küp doğrarken.

"Hım?" Rose havuç rendelemeyi bırakıp gül bilekliğiyle oynadı.

"Annem artık cümle kurabiliyor," dedim. "*Gerçek* cümleler. Uzun zamandır elektromanyetik terapi görüyor. Yeni konuşma terapisti ona bu tedaviyi uyguluyor."

Rose bilekliğiyle oynamayı bırakıp bana baktı. "Ne diyor?"

"Teresa'nın söylediği şeyleri tekrar..."

"Kimin?"

"Konuşma terapistinin." Hafiften sinirlenmeye başlıyordum. "Onu ziyaret etseydin bilirdin."

Rose şaşırdı. Bir an için benimle tartışacak sandım ama bunun yerine, "Yani söylenenleri tekrarlıyor, öyle mi?" dedi.

"Evet ve içecek isteyebiliyor, sıcakladığını söyleyebiliyor, öyle şeyler işte."

"Ya." Bana arkasını dönüp bir kabağın tepesini kesti.

"Teresa ayrıca Billy'den bahsettiğini de söyledi, Rose. Ve cinayetten."

Rose bana doğru dönmedi ama hareketleri kesildi.

"Korkuyorum, Rose. Ya birileri bir şeyden şüphelenirse?"

Bu sefer döndü. "Teresa ne dedi? Endişeli görünüyor muydu?"

Omuzlarımı kaldırdım. "Travmatik beyin hasarı olan hastalarda konfabülasyon görülmesinin yaygın olduğunu söyledi."

"Konfabülasyon?" Bilekliği bileğinden sıyrılıp yere düştü. Rose sessizce küfretti.

"Annemin beyni bir hikâye uydurdu sanıyor. Bunun travmatik beyin hasarı olan hastalarda yaygın olduğunu söylüyor."

"Peki sen ne dedin?"

“Hiçbir şey demedim.”

Rose derin bir nefes verdi. “Yeni konuşma terapistiyle konuşabileceği onca konu varken... Kadının sahiden hayatımızı mahvetmek gibi bir yeteneği var.” Eğilip bilekliğini yerden aldı.

Duraksadım. “Rose?”

“Hım?”

“O gerçekten kötü bir anne miydi?”

Rose bana baktı. “Öyle olduğunu *biliyorsun*.”

Ben bir şey demeyince şaşakaldı.

“Fern, bizi ihmal etti. Hayatımıza birbirinden korkunç adamlar sokup durdu. Tanrı aşkına, aşırı dozda ilaç içerek bizi tamamen ebeveynsiz bıraktı!”

“Haklısın.”

“Çok şükür.”

“Ama...”

“Aması maması yok.” İnledi.

“Bence yaptığı şeyden pişmanlık duyuyor. Bence bizi seviyor, Rose.”

Ellerini açtı. “Aynı görüşte olmadığımızı kabul edeceğiz o zaman. Onunla ilişkin olmasını istediğini biliyorum, Fern ama inan bana o iyi biri değil. Anlamadığın şeyler var.”

Benden bir yanıt bekliyordu, bu yüzden birkaç saniye sonra başımla onayladım. Sahiden de benim anlamadığım şeyler *olmalıydı*. Çünkü geriye dönüp baktığımda annemle olan anılarımın yüzde doksanı güzeldi.

. . .

ROSE INGRID CASTLE'IN GÜNLÜĞÜ

Fern, Billy'yle beni öpüşürken gördüğü gecenin ertesi günü benimle konuşmadı... Basit cümleler kuruyordu ("Domates sosunu uzat", "Hayır, teşekkürler, nehre inmek istemiyorum") ama bana karşı o kadar soğuktu ki annemle Daniel bile bir şeyler döndüğünü anlamıştı.

Öğle yemeğinde Daniel, "Sizin aranızda ne oluyor bakayım?" diye sordu.

Üçümüz bir ağızdan, "Hiçbir şey," dedik.

Annem, "Emin misiniz?" diye sordu.

"Evet."

Cevabımız buydu ve değişmeyecekti, en azından annemin yanında. Ama Fern biz bizyken bile konuşmuyordu. Çok tuhaftı. Billy'den hoşlandığından şüphelenmekte haklı olduğumu düşünmeye başlıyordum. Bu yüzden ikimize de kızgındı.

Sonunda Daniel, "Haydi bakalım çocuklar, kendinize gelin," dedi. "Bu gece son geceniz. Gidin yüzün. Gidin hadi. Kış kış."

Yorgun olduğumuzu söyleyerek karşı çıkmaya çalıştık ama annemle Daniel geri adım atmadılar. Sanırım yalnız kalmak istiyorlardı.

Tek sıra hâlinde nehre yürüdük. Billy bariz gerginlikten uzaklaşmaya hevesli, doğruca suya girdi. Ben nehrin kenarında Fern'ün yanına oturup bekledim. Fern hakkında bir şey biliyorsam o da hazır olana kadar konuşmayacağıydı.

Sessizlik içinde geçen bir saatin ardından benim tuvaletim geldi. Billy yakın zamanda sudan çıkacak gibi görünmüyordu –su sıçratıyor, yüzüyor, halat salıncakta sallanıyordu– böylece ormanın derinliklerine

doğru yola koyuldum. Yaşananlardan sonra benli çışimi yaparken görmesini istemiyordum. Yol git git bitmedi; hem hava zlfiri karanlık oldu. ğundan hem de çıplak ayaklı olduğumdan attığım her adıma dikkat etmem gerekiyordu. Yılan korkum da cabasıydı. Yine de en fazla beş dakika yoktum. Meğer o kadarı yeterliymiş.

Nehre döndüğümde Fern yoktu.

"Fern," diye seslendim. "Neredesin?"

Onu bıraktığım yerde olmaması tuhaftı. Hem bu, hem de doğuştan evhamlı olmam nedeniyle hemen alarma geçtim. "Fern?"

"Buradayım," dedi küçücük bir ses.

Onu nehrin sığ yerinde, ay ışığının altında dururken gördüm. Ürkütücü biçimde hiç kıpırdamıyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. Yüzündeki ifade bir tuhaftı... daha ne yaptığını görmeden içime kötü bir his doğdu.

Ona doğru bir adım attığımda ellerini kaldırdı. Ne olduğunu sormama kalmadan bir şey suyun yüzeyine yükseldi: Solgun, hareketsiz bir beden.

"Fern," diye fısıldadım. "Ne yaptın sen?"

FERN

Zaman geçiyordu. Bu, hayatta güvенеbileceğim ender şeylerdendi. Kütüphane tesellim olmuştu. İş arkadaşlarım ilk şoku atlattıktan sonra bebeğimin babasını bir daha sormamışlardı ve dahası son derece destekleyiciydiler. Gayle bana bebek patiğı örmüş, Linda tavşan şeklinde battaniye hediye etmişti. Carmel içinde 10.001 bebek ismi olan bir kitap almıştı. Bebeğe isim verecek ya da ona patik giydirecek ya da onu tavşan battanieresine saracak kişinin ben olmayacağımı henüz kimseye söylememiştim. Bunu hemen söylememem daha doğru olur gibi gelmişti. Belki de hiç söylemezdim.

Evde, Rose beni sorguya tutmakla –ne yiyorum, ne kadar çalışıyorum, egzersiz yapıyor muyum– şımartmak arasında gidip geliyordu. Mesela dün akşam eve geldiğimde onu dizlerinin üstünde bana ayak spası hazırlarken bulmuştum: “Bütün gün ayaktaydın, rahatlarsın.”

Dediğine göre Owen projesini tamamlamak üzereydi ve bebeğin doğumuna yetişecekti. Onun geri dönmesini dört gözle bekliyordum, belli ki Rose da aynı şekilde bekliyordu. *Hayatını ona geri verdiğim için* bana sık sık ve bol bol teşekkür ediyordu. En başından beri yapmak istediğim tam da buydu; ona bir bebek

vermek ve Owen'la ilişkisini düzeltmek. Bu yüzden beni umduğum kadar mutlu etmemesini anlamıyordum.

Her gün Wally'yi düşünüyordum. Durup düşünmüyordum ya da kendime onu düşünme "izni" vermiyordum, o, her düşüncemde vardı, tıpkı eski bir fotoğrafın dumanlı kenarları gibi. Ne zaman birine doğrudan baksam, ne zaman bir yere on beş dakika erken varsam, ne zaman kulak tıkaçlarımı ya da yüzme gözlüğümü taksam aklıma geliyordu. Ne zaman karnımda bir kıpırtı hissetsem. Wally her şeyin bir parçasıydı.

Ara sıra, Rose yattıktan sonra, iPad'de ismini aratıyordum. Normalde sadece Bağır! hakkında eski yazılar çıkardı ama bir gün, hamileliğimin yaklaşık yedinci ayında, yeni bir yazı çıktı, yazının yanında fotoğraf da vardı. Dar kesim pantolonlu lacivert takımını giyyordu. Saçlarını yine yana taramıştı, gözlüğü yeniydi ve çok korkmuş görünüyordu. Yazıda, yeni uygulaması TakipEt'i duyuruyorlardı ve başlıkta "Bağır!"ı amatörce gösteren yeni bir uygulamayla sahalara döndüğü" yazıyordu. Yazıyı okumadım çünkü fotoğraftan gözlerimi alamıyordum. Kirli sakallı yanağını elimin altında hissetmeyi yarı umarak ekrana dokundum. Sonra, Rose'un ortalıkta olmadığına emin olduktan sonra, eğildim ve ekranı öptüm, tam dudaklarının olduğu yeri.

Sonraki birkaç ayı Rose sayesinde atlatabildim; karnımı doyuruyor, bana bakıyor, hatta ayakkabılarımın bağcıklarını bile bağlıyordu. Karnım iyice büyüdüğünde bacaklarımı tıraş etmeyi teklif etmişti. Bunun yakınlığını tarif etmek zordu. Rose'dan başka birine bunu yaptırdığımı hayal bile edemiyordum. Gerçi diğer seçeneği, yani tıraş etmemeyi de hayal edemiyordum. Bu bakımdan –ve diğer birçok bakımdan– kardeşim akıl sağlığımın anahtarını elinde tutuyordu (ona bunu ben vermemiş olsam bile).

Owen'ın dönüşü ertelenmiş, sonra yine ertelenmişti. Bu sırada Rose ve ben beşiği, alt değiştirme masasını kurmak ve odayı boyamak gibi daha önce "Owen" görevleri olarak addettiği işleri yapmıştık. Aklımı bebekten, Billy'den, annemden ve Wally'den

uzaklaştıracak her işi hevesle yapıyordum çünkü bütün bu isimleri ya kaybetmiştim ya da kaybediyordum.

Dokuzuncu ayımda hâlâ kütüphanede çalışıyordum. Rose yaklaşan doğumun heyecanıyla bana işi bıraktırıp gün boyu yatmamı sağlama amacından vazgeçmiş gibi görünüyordu ki son zamanlarda gizli dolapta normalden daha uzun kalmaya başlasam bile bunun için seviniyordum. Yirmi sekizinci haftadan sonrası çok yorucuydu. Ara ara baş gösteren Braxton-Hicks kasılmalarının yanı sıra bacaklarım bir hayli şişmişti ve bir iki saatten fazla ayakta kaldığımda kasıklarım müthiş bir sancı giriyordu. Carmel ortalıktan kaybolmamı sorun etmiyordu, hatta artık nereye gittiğimi bile sormuyordu. Başta Carmel'in Janet'tan tamamen farklı olduğunu düşünmem ne komikti, artık birbirlerini tanısalardı çok seveceklerini düşünüyordum.

Bir sabah kütüphanede kendimi Gayle'la sohbet ederken buldum. Bana nasıl olduğumu sormasıyla gayet sıradan başlamıştı; bu soruyu cevaplamakta hep zorlanmıştım. Normalde bu tür soruları duymazdan gelirdim ama bugün birdenbire içimden ona cevap vermek geldi.

"Fiziksel sağlığımı mı soruyorsun, Gayle?"

Kendisi de tamamen emin değilmiş gibi bir süre düşündü. Ardından, "Aslında son dönemde başına ilginç bir şey geldi mi diye soruyorum," dedi.

"Peki ama bunun senin için ilginç olup olmadığını nereden bileceğim?"

Gayle yine düşündü. "Doğrusunu istersen güzel soru. O hâlde *sana* ilginç gelen bir şey söylemeye ne dersin?"

Düşündüm. "Hım, hafta sonu Kelly Rimmer'ın yeni romanı *The Things We Cannot Say*'i okudum. Baştan sona çok beğendim."

Gayle'ın yüzü aydınlandı. "Ben de bir önceki kitabını okumuş ve bayılmıştım. Geçen yaz olmalı çünkü bahçe salıncağım da cin tonik içerek okuduğumu hatırlıyorum."

Ne oluyor demeye kalmadan Gayle'la cinden, bahçe salıncak-

larından, bahçesine yeni ektiği bitkilerden ve Kelly Rimmer'ın diğer kitaplarından konuşmuştuk ama bir an bile angarya gibi gelmemiştir. Konuşurken işlerimize devam etmemiz de bunda etkili olmalıydı. Biz hâlâ rahatça sohbet ederken otomatik kapılar kayarak açıldı.

"Bu gelen kardeşin değil mi, Fern?"

Onu görür görmez sinirim bozuldu. Buraya gelmesinin uygun olmadığını söylediğimden beri hiç gelmemiştir ve ben de beni anladığını düşünüyordum.

Konuşmasına fırsat vermeden, "Rose," dedim. "Kusura bakma ama çalışıyorum."

Rose, Gayle'a şöyle bir baktı. "Biliyorum. Ama konu önemli. Baş başa konuşabileceğimiz bir yer var mı?"

"Akşam evde konuşuruz," dedim.

Başını iki yana salladı. "Şimdi konuşmamız lazım, Fern."

Açmaza sürüklenmiş benziyorduk. Derin bir of çektim.

"Avluya çıkın," diye fısıldadı Gayle. "Ben yerine bakarım."

Carmel son zamanlarda bana karşı o kadar anlayışlıydı ki birinin "yerime bakmasına" ihtiyacım olduğunu sanmıyordum, yine de düşüncesini takdir ettiğim için bunu belirtmedim. Ona teşekkür ettim ve Rose'la beraber avluya çıktık. Yürürken Rose bana günümün nasıl geçtiğiyle, havayla, Gayle'ın son zamanlarda saçlarını boyatıp boyatmadığıyla ilgili saçma sapan sorular sorup durdu, öyle ki avluya vardığımızda içimi bir huzursuzluk kaplamıştı. Rose normalde benimle havadan sudan konuşmazdı. Sırf konuşmuş olmak için konuşmayı sevmediğini biliyordu, bu yüzden şimdi böyle art arda sorular sorması bir sorun olup olmadığını düşünememe neden oldu.

"Ne oluyor, Rose?" dedim.

Neyse ki uzatmadı. "Konu annem."

Muhtemelen söylemesini beklediğim son şeydi. Rose bana annem hakkında bilgi taşımazdı, ben ona taşırdım. O, annemizi yıllardır görmemiştir.

"Ne... olmuş anneme?" diye sordum.

Yüzünün olağandışı biçimde ciddi olduğunu fark ettim. "Sun Meadows'tan aradılar."

Çok tuhaftı. Sun Meadows neden onu arasındı ki?

"Seni neden aradılar ki?"

Biraz mahcup görünüyordu. "Annemin acil durumda temas kurulacak kişisi benim."

Ona bakakaldım. On altı yıldır annemi ziyaret eden tek kişi benken acil durumda temas kurulacak kişisi Rose muydu?

Derin bir nefes aldı. "Haberler iyi değil, Fern. Annem... ölmüş."

Sözcükleri duydum. *Anladım* da. Ama... hiçbir şey hissetmedim. Tuhaf bir biçimde çevremdeki tüm seslerin farkına vardım. Yakındaki ağaçta öten kuşlar. Kulaklarımda çınlayan nefesim. Kalp atışlarım.

"Henüz ayrıntıları bilmiyorum," dedi Rose. "Muhtemelen otopsi yapmaları gerekecek. Kalp krizi olduğundan şüpheleniyorlar."

"Ama... kalp krizi geçirmiş olamaz. Sağlığı yerindeydi. Her zamankinden daha iyiydi."

Omzunu silkti. "Maalesef sağlıklı insanlar bile kalp krizi geçirebilirler."

Gözümünden bir damla yaş düşünce gömleğimin koluyla hızlıca sildim. Peşinden bir tane daha düştü.

"Senin için zor olduğunu biliyorum, Fern. Onu seviyordun."

"Onu görebilir miyim?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Çoktan götürdüler... otopsiye."

Ona bakakaldım. "Bu kadar çabuk mu?"

"Evet."

"Ama... ne zaman ölmüş?"

"Hastaneden dün aradılar. Anladığım kadarıyla sabah uyanmamış."

"Dün mü? Yani annem koca bir gündür ölü ve sen bana söylemedin mi?"

Rose şaşırmıştı. "Lütfen üzülme, Fern."

Nasıl üzülmeyeceğimi anlamaya çalıştım. Sonuçta son derece üzücü bir durumdu.

Elini koluma koyup, "Seni eve götüreyim," dedi. "Sen burada bekle, ben de içeridekilere olanları aç..."

"Hayır," deyip kolumu ondan kurtardım ve kendime sarıldım. "Ben burada kalacağım."

Ama Rose kütüphanenin kapısına doğru yürümeye başlamıştı bile. "Anlayacaklarından eminim, Fern."

"*HAYIR!*" Sesim istediğimden daha yüksek çıkmıştı ama en azından Rose durdu. "Eve gitmek istemiyorum. Yapacak işlerim var..."

Bana uzun uzun baktı. "Gerçekten mi? Burada kalmak mı istiyorsun?"

"Evet."

"*Emin* misin?"

"Eminim."

Şaşırmışa benziyordu. Nedenini anlamadım. Kütüphane, kendimi bildim bileli benim yuvam olmuştu. Bütün hayatımızı beraber geçirdikten sonra Rose'un bunu bilmesini beklerdim. Ama son zamanlarda beni hiç tanımadığını düşünmeye başlıyordum.

Kütüphaneye dönerken çok huzursuzdum. Gayle'la Carmel'in yanından geçerken durmadım, yürümeye devam ederek doğruca gizli dolaba gittim. İçeriye girdiğimde cebimden cep telefonumu çıkarıp Sun Meadows'u aradım.

Telefonu Jessica adında bir resepsiyonist açtı. "Günaydın, Sun Meadows, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Benim adım Fern Castle. Annem Nina Castle hastanızdı ve bana vefat ettiği haberi geldi. Bu konu hakkında biriyle konuşabilir miyim?"

Resepsiyonist başsağlığı diledikten sonra hattan ayrılmamamı istedi. Bu lafı her zaman saçma bulmuştum –hattan nasıl ay-

nlabilirdim?– ama bugün bunu dert edemeyecek kadar üzgündüm. Bir dakika sonra beni birine bağladı.

“Alo?” dedi ses.

“Merhaba,” dedim. “Annem Nina hastanızdı ve...”

“Fern?” dedi. “Ben Onnab, annenin hemşirelerinden biriyim. Başın sağ olsun.”

“Ah,” dedim. O âna kadar ortada korkunç bir hata olduğu umuduna tutunduğumu fark ettim. “Teşekkür ederim, Onnab.”

“Annen çok iyi bir kadındı,” dedi. “Onunla ilgilenmekten çok keyif alırdım.”

Titrek bir nefes verdim. “Teşekkürler, Onnab. Annemin ölüm sebebi hakkında bir şey öğrenebildiniz mi diye aramıştım.”

“Maalesef,” dedi. “Otopsi sonucunun çıkması en az birkaç günü bulur.”

Kendimi koltuğa bıraktım.

“İçini rahatlatır mı bilmem ama ölmeden önceki akşam anneni gördüm. Mutlu görünüyordu. Sonunda kardeşini görmek onu gerçekten çok sevindirmişti.”

Doğru anladığımdan emin olmak için cümlesini zihnimde tekrar ettim. Ama doğru anlamış olamazdım.

“Annem Rose’la mı görüştü?”

“Evet. En azından ben o sandım. Minyon bir kızdı. Esmerdi.”

Kulaklarıma inanamıyordum. Rose annemi görmeye gitmişti. Onu görmeye gitmişti.

Başım koltuğa düştü. Rose’a duyduğum tüm öfke birden siliniverdi. Annem onu gördüğüne kim bilir ne kadar sevinmişti.

Kısa bir sessizliğin ardından Onnab, “Yardımcı olabileceğim başka bir şey var mıydı, Fern?” diye sordu.

“Hayır,” dedim gözyaşımı silerek. “Fazlasıyla yardımcı oldun.”

Gizli dolapta ne kadar oturduğumu bilmiyordum. Belki on dakika. Belki bir saat. Kimse beni rahatsız etmedi. Ne zaman gitme vaktinin geldiğini düşünsem daha yerimden kalkmadan fikrimi değiştirip biraz daha kalmaya karar veriyordum. Geceyi burada geçireceğimden şüphelenmeye başlamıştım ki biri kapıyı usulca tıklattı.

“Fern, seninle konuşmak isteyen bir beyefendi var.”

Carmel’dı. Sessiz kalarak burada yokmuşum gibi davranmayı düşündüm. Kimseyle görüşecek hâlim yoktu.

“Ona burada olduğundan emin olmadığımı söyledim. Adı neydi... Wally mi? İstersen onu göndere...”

“Hayır!” dedim hızlıca, yüksek sesle. “Onunla görüşeceğim.”

Belli ki mantıklı düşünemiyordum. Belirgin hamileliğim için hiçbir açıklamam yoktu. Aynı zamanda ona bu kadar yakın olup da yanına *gitmeden* duramazdım. Fiziksel olarak imkânsızdı. Annemin ölümünü daha sonra düşünmek üzere aklımın bir köşesine kaldırdım. Wally ve annemi birlikte kaldıramazdım.

Danışmaya âdeta koşarak gittim. Carmel hemen arkamdaydı. Wally’yi gördüğümde –üzerinde yine takım elbise vardı– o kadar duygulandım ki gülümseyemedim bile.

O da gülümseyemedi. Bakışları karnıma kilitlenmişti. "Doğruymuş demek," dedi. "Hamilesin."

"Sen nasıl öğrendin?"

"Rose söyledi."

"Ne?" Onu yanlış duymuş olabileceğimi düşündüm. "Rose sana hamile olduğumu mu söyledi?"

Başıyla onayladı.

"Ama Rose'la ne zaman görüştün?"

Wally'nin yüzü tuhaf bir hâl aldı, sanki yanaklarının iç kısmını emiyor gibiydi. Şaşırmış mıydı, üzülmüş müydü yoksa... sinirlenmiş miydi anlayamadım. "Son aylarda Rose beni birçok kez ziyaret etti, Fern."

Bu sefer onu yanlış duyduğumdan emindim.

"Birkaç ay önce bana telefon etti; benimle senin hakkında konuşmak istediğini söyledi. Ofisime geldi."

Bu hiç mantıklı değildi. Rose aylardır bana Wally'yle görüşmememi tembihliyordu. Kendisi onunla görüşmüş olamazdı.

"O zamandan beri birçok kez yanıma geldi," dedi.

"Benim hakkımda konuşmak için mi? Neden?"

"Güzel soru, çünkü ne o ilk seferde ne de sonrasında senden bahsetti."

Anlamakta zorlanıyordum: "O zaman... ne istiyormuş?"

Omzunu silkti. "İlkinde kahve içmek istedi. Sonrakinde öğle yemeği yemek istedi. Her seferinde kabul ettim çünkü nasıl olduğunu öğrenmek istiyordum. Ama yeni sevgilinle mutlu olduğun dışında pek bir şey söylemedi. Sonra dün... hamile olduğunu söyledi."

Anlamıyordum. Rose bana, ona söylemeyeceğime söz verdikten sonra neden kendisi söylemişti?

"Sır olarak saklayacağına yemin ettirdiğinden söyleyip söylememekte kararsız kaldığını söyledi. Ama şimdi maddi sıkıntıda olduğun için söylemek zorunda kalmış."

Gözlerimi açtım. Maddi sıkıntı mı?

Başım dönüyordu. Wally beni yakından izliyordu, bakışları

üzümdeydi, sanki şaşırmamı bekliyormuş gibi. Ama ben hâlâ anlamıyordum. Sanki benim dışımda herkes sırrı biliyordu.

"Wally, ben maddi sıkıntıda değilim."

"Rose böyle diyeceğini söyledi. Kabul etmeyecek kadar gururlu olduğunu söyledi."

"Gerçekten değilim."

Birkaç derin nefes aldı. "Kaç aylık hamilesin?"

"Neredeyse sekiz." Kafamın içindeki sesler düşünülürken tarihi uydurabilmiş olmam bir mucizeydi. Wally buradaydı, *tam karşım*da duruyordu. Rüya gibiydi.

Bana kısa bir bakış attı. "Peki... sen ve yeni sevgilin... aranız iyi mi?"

Neredeyse, "Hangi yeni sevgilin?" diyecektim. Ama sonra hatırladım. Babadan bahsediyordu. Bebeğimin hayali babasından.

Güçbela başımla onayladım. Ama aklım, Rose Wally'nin Bağır!'ın yaratıcısı olduğunu öğrendikten sonra onunla yaptığım telefon konuşmasındaydı. Sesindeki heyecanı hatırlıyordum. *Yüz milyon dolar*, demişti.

"Özür dilerim." Wally uzanıp omzuma dokundu. "Seni üz-düm."

"Sadece aklım karıştı. Rose'un neden sana geldiğini anlamıyorum."

"Bana geldi," dedi, "çünkü seni önemsemişimi biliyor. Paraya ihtiyacın varsa gözümü kırpmadan vereceğimi biliyor." Boğazını temizledi. "Bu bilgiyi kendine para almak için kullandı, Fern, sana değil."

Başımı salladım. "Hayır. Bu doğru olamaz."

"Bak, Fern, başka biriyle tanıştığını biliyorum. Ama Rose haklı, seni hâlâ önemsiyorum. Ve seni önemseyen biri olarak seni uyarmak benim boynumun borcu. Bence kardeşinde büyük bir terslik var. Hem de çok, çok büyük bir terslik var."

Başımı salladım. İnanmak istemiyordum ama içimde haklı olduğuna dair korkunç bir his vardı.

Bence kardeşinde büyük bir terslik var.

Wally gittikten bir saat sonra hâlâ bunu düşünüyordum. Haklı mıydı? Eğer öyleyse neden en son ben öğreniyordum? Yoksa bu da benim fark etmediğim şeylerden biri miydi? İnsanların yüz ifadeleriyle iletişim kurmaları gibi? Olaylara bakış açım yüzünden Rose'un koskoca bir yönünü tamamen gözden kaçırmış olmam mümkün müydü? Birdenbire aklıma annem geldi. Rose için hep çok endişelenirdi. Bunun sebebi Rose'da bir terslik olması mıydı?

Cebimden cep telefonumu çıkarıp bir süre ekrana bakarak düşündüm. Rose'un Wally'yle iletişime geçtiğini –ondan para istediğini– duyduktan sonra her şeyi sorgular olmuştum. Sonunda Sun Meadows'un numarasını yeniden çevirdim. Telefonu aynı resepsiyon görevlisi açtı ve Onnab'la görüşmek istedim.

"Yeniden merhaba, Fern," dedi Onnab. "Yardımcı olabileceğim başka bir şey mi vardı?"

"Evet. Annemi en son kimin canlı gördüğünü öğrenmek istiyorum."

Duraksadı. "Bir düşüneyim... Gece nöbetinde hangi hemşire varsa odur. Programa bakarım. Gece vizitesinde herkesi kontrol etmiş olması gerek."

“Peki bu Rose’un annemi ziyaretinden önce mi sonra mı?”

“Hım,” dedi. “Aslına bakarsan emin değilim.”

“Rose annemi uzun zamandır görmemişti. On yıl sonra ilk defa ziyaretine gitmiş,” dedim birdenbire. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum. Sanırım annemin beklenmedik ölümüyle hiçbir ilgisi olmadığına ikna edilmek istiyordum.

Onnab uzunca bir süre sessiz kaldı ama nefes alıp verişlerini duyabiliyordum, yani hattaydı. “Fern, bildiğim kadarıyla annenin ölümü şüpheli olarak değerlendirilmiyor. Sana öyle değerlendirilmesi gerektiğini düşündüren bir sebep mi var?”

Soruyu zihnimde tekrar ettim.

“Fern?”

Soru sorduğu için cevap vermek istiyordum. Ama ne cevap vereceğimi bilmiyordum.

Öğleden sonrasının nasıl geçtiğini anlamadım. İnsanlara hizmet ettim, kitapları yerlerine dizdim, yapmam gereken her şeyi yaptım ama aklım kütüphane dışında her yerdeydi.

Saat iki civarı Braxton-Hicks kasılmaları başladı. Kütüphane-deki işlerimi yaparken bir yandan da not defterime kasılmalar arasındaki süreyi yazıyordum. Bazı insanlar bu kasılmalar yüzünden paniğe kapılıyorlardı ama ben kitapları okumuştum, ancak kasılmaların sıklığı ve şiddeti arttığında gerçek olacaklarını biliyordum. İşe dalınca düşüncelerimi ve çektiğim acıyı biraz olsun unutuyordum. Yaşlı bir adamın Rotary Kulübü’nde yapacağı konuşmaya hazırlanmak için *Titanik* hakkında okuma materyalleri bulmasına yardım etmişim. (“Romantik olmasın,” demişti bana parmağını sallayarak. “Leo DiCaprio ya da gemi batarken insanların aşna fişne yapmasıyla ilgili hiçbir şey istemiyorum.”) Genç bir evsiz kadına tuvalet malzemeleri vermişim (Wally’yle görüşmemin ardından tüm iştahım kaçtığı için ona kendi sandviçimi bile vermişim). Daha sonra, sabahki boyama dersinin ardından bir hayli dağılan çocuk alanını toplamaya gitmişim.

Saat 15:30'da Braxton-Hicks kasılmalarımın arasındaki süre azalmaya başlamış, on dakikaya kadar düşmüştü. Ağrım çoğalmadıysa da işe konsantre olmakta gittikçe daha çok zorlanıyordum...

Carmel beni arşiv odasında kramp yüzünden nefes nefese kalmış hâlde bulunca, "Sen iyi misin, Fern?" diye sordu.

"İyiyim," dedim. "İyiyim."

Bana dikkatle baktı. "İstersen bugün eve erken git. Biraz yorgun görünüyorsun."

Bu teklifi beni şaşırttı. Çalışma hayatım boyunca yalnızca iki kere hastalık izni almış, sadece bir kere acil bir dişçi randevusu için erken çıkmıştım. Ama Carmel'ın teklifi üzerine ve geçirdiğim günden sonra kendimi başımla onaylarken buldum. "Tamam," dedim. "Teşekkürler, Carmel."

"Taksi çağırmamı ister misin?" diye sordu.

"Harika olur," dedim. Ama ona eve gitmeyeceğimi söylemedim.

Hastaneye vardığımda kasılmalarım arasındaki süre dört dakikaya düşmüştü.

İçeride her şey düzenliydi ve yön tabelaları vardı, doğum servisini kolayca bulup geldiğimi bildirdim. Hemşireler, onlara sunduğum dokümanlardan bir hayli etkilendiler; son birkaç saat içinde kasılmalarımın sıklığında meydana gelen artışı ayrıntılı bir biçimde not tutmuştum. Bir kasılma sırasında iki büklüm olduğumu gördüklerinde doğruca doğum odasına götürülmeme oybirliğiyle karar verdiler.

Beni oraya üzerinde lacivert hırka olan ak saçlı bir hemşire götürdü. Doğum odası arı kovanı gibiydi; önlüklü ve maskeli insanlar yardım alıyor, yardım ediyorlardı; telefon çalıyordu; insanlar muhabbet ediyorlardı. Yan odadan inek sesine benzer hafif bir inilti yükseldi. O sırada elinde üzüm ve balonlu sakız gibi kokan buzlu dondurmayla bir hemşire yanımdan geçti. Bilhassa şiddetli bir kasılmaya tutulunca olduğum yerde durdum. Hemşirem de benimle birlikte durarak belimi ovuşturdu ve, "Harika gidiyorsun, canım," dedi.

Kasılma geçince hemşirenin peşinden aydınlık bir odaya girdim, burası 4 numaralı doğum odasıydı. Vinil yatağın üzerinde

bir önlük vardı. Bir köşede, tepe ısıtıcısı bile olan tıbbi görünüm-
lü beşiğin yanında bir tepsi alet duruyordu.

Hemşire, "Bebeğin birazdan orada olacak," diyerek bir düğ-
meye bastı. Beşik, elektrik akımı misali içimi titreten alçak bir
vızıltıyla aydınlandı. Odanın dışında birinin inlediğini duyunca
irkildim.

Hemşire önlüğü işaret ederek, "Bunu giy, canım," dedi. "Sut-
yenin ve külotun da dahil her şeyini çıkar, sonra yatağa otur.
Doktor birazdan gelip seni muayene edecek. Refakatçin geliyor
mu?"

"Ne? Ah... şey, hayır."

Üstümü rahatça değiştirebileyim diye odadan çıkarken kapı-
da durdu. "Öyle mi? Aramamı istediğin kimse var mı?"

Başımı iki yana salladım. Ama sonra emin olamadım. Işıklar.
Gürültü. Yabancı insanlar.

"Ah, canım benim," dedi şefkatle. "Doğum yapmak zor iştir...
yanında sana destek olacak birinin olması iyi olur. Tanıdık bir
yüz. Güvendiğin biri."

Güvendiğim biri.

Bu ifade ne kadar karmaşık bir hâle gelmişti. *Ya bu dünyada
en güvendiğim insan tamamen güvenilmezse?* diye sormak istedim.
Sonra aklımda başka bir düşünce belirdi: *Ya bu durumu onsuz at-
latamayacağım tek kişi oysa?*

"Tamam," dedim sonunda. "Biri var."

Hemşire Beverly onu aradıktan on beş dakika sonra Rose hasta-
neye geldi. O kısacık sürede ağrı seviyem tahammül edilebilir-
den işkenceye evrilmişti.

Rose içeriye girer girmez, "Neden bana daha erken haber
vermedin?" diye kızdı. "Bir plan yapmıştık, unuttun mu?"

Beverly notlarını incelemeyi bırakıp, "Bu kadarı yeter," dedi.
"Kimsenin müstakbel annemizi üzmesini istemiyorum."

Rose'a baktım. İnsanların onu azarlamasını asla kaldıramaz-
dı. Bu yüzden Beverly'ye zoraki gülümseyip çantasını pence-

renin kenarına koyduğunda çok şaşırdım. "Haklısınız," dedi. "Özür dilerim. Sen iyi misin?"

İşte bu hiç beklenmedikti. Rose'un benden özür dilediğini hiç hatırlamıyordum... hem de hiç.

"İyiyim," dedim, bunun hakikatle uzaktan yakından ilgisi olmadığını fark etmeden. Vücudum gerilmişti, kollarımı kendime dolamıştım ve hafifçe sallanıyordum.

Rose bana anlayışla baktı. "İçerisi biraz hareketli, değil mi?" dedi usulca. "Merak etme. Ben her şeyle ilgileneceğim."

Sahiden de ilgilendi. Dakikalar içinde ışıkları azalttı, kapıyı kapadı, pencereyi açtı ve her bir hemşireye insanların başıma toplanmasından hoşlanmadığımı açıkladı. Sonra hareket etmem gerektiğini söyleyerek beni yataktan indirdi. Dakikalar içinde yeniden nefes almaya başladım.

Ne tuhaf şeydi. Rose başka ne yapmış olursa olsun dünya üzerinde benim için bütün bunları yapabilecek tek kişiydi.

Rose dışarıda doktorla konuşurken Beverly ilerlememi kontrole geldi. Kendimi rahat hissettiğim tek yer olan sandalyede otuyordum. Beverly'ye yatağa yatmak istemediğimi söylediğimde, "Tabii ki, canım. Seni burada da kontrol edebilirim," dedi.

Ona ısınmaya başlamıştım. Hatta bana "canım" demesi hoşuma gitmeye başlamıştı.

Beni kontrol ederken, "Kardeşin onun için taşıyıcı annelik yaptığını söyledi. Ne muhteşem bir hediye," dedi.

Güçbela başımla onayladım.

"Keşke benim de çocuğum olsaydı. Ama benim zamanımda taşıyıcı annelik yoktu. Olsaydı bile benim sadece erkek kardeşim vardı. Arkadaşlarım yok değildi ama taşıyıcı annelik sadece bir kız kardeşin yapacağı bir şeye benziyor. İkiz olduğunuzdan aranızdaki bağ daha da eşsizdir. Tabii anlaşılabiliyorsanız." Güldü.

Neyse ki Beverly cevap bekliyor gibi görünmüyordu. Bekliyor olsaydı ona gerçeği söyleyebilirdim. Kız kardeşi olmayan insanlar, olanların arasının ya güllük gülistanlık ya da kanlı bıçaklı

olduğunu düşünürlerdi. Aslında her zaman ikisiydi. Güllük gülistanlık. Kanlı bıçaklı. İyi ve kötü. Kötü, ilişkinin selameti için iyi kadar gerekliydi.

Hatta belki de kötü daha önemliydi çünkü sizi birbirinize bağlayan oydu.

Doğum sancısı kör eden cinstendi. Başta bir ritmi vardı ama bir süre sonra acıdan ibaret oldu. Nefes kesen, müthiş bir acı. Tanımadığım insanlar sürekli bana dokunuyor, beni değerlendiriyor, benim hakkımda konuşuyorlardı. Rose benim yerime cevap veriyordu. Bunun için minnettardım. Böylece gözlerimi yumup kendi içime çekilebiliyor, sessiz kalabiliyordum, tabii her bir dakikada vuran sancılar sonucunda koyuverdiğim hayvansı inilti-ler dışında. Böyle sesler çıkarmam mantıklıydı çünkü bir bakıma hayvan olup çıkmıştım.

Bir ara ağrı kesici önerdiler ama kabul etmedim. Bunun için hem Rose'dan hem de hemşirelerden ne kadar güçlü olduğuma dair övgüler aldım ama kabul etmememin asıl sebebi ağrı kesici vermek için bile olsa bir kişinin daha bana dokunmasına katlanamayacak olmamdı. Fiziksel acıyı ruhsal acıya tercih etmiştim. Ama güçlü değildim. Sanırım ölecektim. Acıdan değilse bile duygusal yüklenmeden. Her açıdan geliyordu. Rose olmasaydı *öleceğimden* emindim. İhtiyaçlarımı görüyor –soğuk bir içecek, buz parçası, biraz alan– ve bunları sessizce, hiç yakınmadan hallediyordu. Sormadan bana dokunmuyor, dokunmakta ısrar edenlere de kesinlikle gerekli olduğuna emin olduktan sonra izin veriyordu. Hemşirelerle konuşuyor, sonra aralıklarla bana bilgi veriyordu: “Az kaldı”, “Her şey yolunda” ve sonunda, “Bebek bir saat içinde doğacak.”

Yirmi dakika sonra suyum geldiğinde oda insan doldu ve ışıklar yeniden açıldı. Çok gürültülüydü. Çok aydınlıktı. Nefes alamıyordum.

“On santim açılmışsın,” dedi Beverly. “Tkınma vakti geldi.”

Başımı salladım. Yapamazdım. Buradan çıkmam gerekiyor-

du. Kalkmaya yeltendim ama yüzler ve eller üzerime hücum ederek beni durdurmaya çalıştı. Bu, durumu daha da kötüleştirdi.

Sonra Rose'un sesini duydum. "Ona biraz alan açın."

Biraz geri çekildiler ama yeterli değildi. Sıcaktan bunalmıştım. Her şey çok fazla geliyordu.

"Fern, bunu yapabilirsin," dedi Rose. "Yapmak zorundasın. Bebek için."

Başımı yine salladım. Rose etrafımı saran insanlara baktı. Yüzündeki çaresizliği gördüm. Bu insanları gönderemezdi. Bebeği doğurtmak için buradaydılar. Hiçbir yere gitmeyeceklerdi.

Yeniden bana döndü. Gözleri yaşarmıştı. "Gözlerini yum. Güvenli bir yerde olduğunu hayal et. Kütüphanedesin. Orada ihtiyacın olan alana sahipsin ve yanında güvendiğin biri var."

Dediklerini yaptım. Ve Wally'nin yüzünü hayal ederek kızımızı doğurdum.

. . .

ROSE INGRID CASTLE'IN GÜNLÜĞÜ

Billy'yi kurtarmaya çalıştım. Suya koşup kollarımı omuzlarına doladım ve onu sudan çıkarmaya çalıştım. Ama düşündüğümünden daha ağırdı. Ölü gibi ağırdı.

"Billy?" Yüzüne hafifçe tokat attım. "Aç gözlerini, Billy."

Billy gözlerini açmadı. Başını yana çevirip nefes almaya çalışmadı ya da öksürerek su kusmadı. Hiçbir şey yapmadı.

Onu kıyıya çekip kalp masajı yapmaya çalıştım. Ne yaptığımı hiç bilmiyordum ama televizyonda böyle yaptıklarını görmüştüm. Ben Billy'yi hayata döndürmeye çalışırken Fern sessizce yanımda duruyordu. Billy'nin dönmeyeceğini anlayınca yanına çöktüm ve yüzümü ellerimin arasına gömdüm.

Tek düşünebildiğim... Fern'ün hapse giremeyeceğiydi. Giremezdi. Akılsızca hareket ederek yanlış yapmıştı ama beni korumak için yapmıştı. Sonuçlarını anlamıyordu. Onu korumalıyım.

Sessizlik içinde geçen birkaç saniyenin ardından, "Billy su altında senden uzun kalmak istiyordu, değil mi?" dedim. "Seni yenmek istiyordu?"

Fern şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı.

"Suya daldı, Fern. Kamışlara dolandı. Biz nefesini tutuyor sandık. Başının dertte olduğunu anladığımızda çok geçti. Biri sana nasıl olduğunu sorduğunda böyle söyleyeceksin. Billy kamışlara dolandı ve boğuldu. Tamam mı?"

Fern beni dikkatle dinledi ve başıyla onayladı. Neyse ki bu sefer talimatlara uymuştu... harfi harfine.

F E R N

U yandığımda gözlerimi birkaç saniye daha kapalı tutarak kendimi duyu saldırısına hazırladım. Çok zorlu bir yirmi dört saat geçirmiştım. Gözümü her açtığımda odada farklı biri vardı, bebeği ya da beni kontrol ediyordu, bana yemek ya da ilaç veriyordu. Son uyanmamda odada bir karmaşa vardı. Rose buradaydı. Bebeğin beşiğinin başında bir hemşireyle konuşuyordu.

“Emdi mi?” diye sormuştu. Doğum sırasında kullandığı yatıştırıcı sesi gitmişti. Şimdi kulağa sinirli geliyordu.

“Evet. Dün gece ve bu sabah erken saatlerde. Sorun ne...”

“Sorun şu ki bebeğin annesi *benim* ve taşıyıcı annenin bebeği emzirmesini *istemedim*.”

“Özür dilerim,” demişti hemşire (Beverly değildi). “Dosyada yazmıyordu. Sizin için kontrol edeyim.”

Rose ve ben hamileliğim sırasında emzirme işini birkaç kez konuşmuştuk elbette. Rose her seferinde “emzirme Nazilerinin” yeni annelere uyguladığı baskının ne kadar korkunç olduğundan bahsetmiş, günümüzde bebek mamalarının son derece yeterli olduğunu söylemişti. Ama bebeği emzirmemi istemediğini açık açık hiç belirtmemişti. Dolayısıyla, gece Rose eve gittikten sonra hemşire bebeği göğsüme yerleştirdiğinde emzirmeyi denememek için bir sebep görmemiştım.

Emzirmenin ardından doğum sonrası sancıları baş gösterince hemşire iyilik edip bana inanılmaz etkili bir ağrı kesici vermişti. Hatta fazla etkiliydi, kısa süreli bir mutluluk duymama neden olmuş, içtikten birkaç dakika sonra da uyutmuştu. Hiçbir zaman ağrı kesici içen biri olmamıştım ama o haplardan birkaç tane aldıktan sonra neden içmediğimi sorguladım.

Şimdi gözlerimi açtığımda Rose yine başucumdaydı, bu sefer bir John Grisham romanı okuyordu. Ona ne kadar baktığımı bilmiyordum, sonunda bana döndü ve kaşlarını çattı. Tam bir şey söyleyecekken kapıda sarı saçlarını atkuyruğu yapmış genç bir hemşire belirdi.

Neşeli bir sesle, "Emzirme vakti," deyince Rose hemen kitabını bırakıp bez çantasını karıştırmaya başladı.

"İçeri gel," dedi hemşireye. "Hah, işte buldum! Bu biberonları evden getirdim. Bebeği formül mamayla besleyeceğiz."

Rose'un bunu söyleyiş şekli çok komikti. *Formül mama*. Kahkaha attım. Muhtemelen ilaç yüzündendi. Rose'la hemşire bir süre bana kaş çattıktan sonra dikkatlerini bebeğe çevirdiler.

Hemşire, "Ufaklık nasıl?" diye sordu. "İsim koydunuz mu?"

"Henüz koymadık," dedim ama bana aldırış etmediler.

"Alice koymayı düşünüyorum," dedi Rose.

"Çok güzel," dedi hemşire. "Peki, anne nasıl?"

"İyi," dedi Rose. "Gayet iyi."

Bana *bakmıyorlardı* bile. Doğum yaptıktan sonra sanki arka plana düşmüş, yok olmuştum... Bu düşünce beni yine güldürdü. Bu sefer birbirlerine baktılar ama bana bakmadılar.

Hemşire, "Ben gidip mamayı hazırlayayım mı?" deyince Rose başıyla onayladı. Hemşire gittikten sonra yanıma geldi.

"Wally'den para istedin mi?" diye sordum.

Şaşakaldı. "Sen bunu nereden biliyorsun?"

Güldüm. "Wally söyledi."

"Wally'yi mi gördün?"

"Evet. Dün öğleden sonra. Kütüphanede."

Bebek beşiğinde huysuzlanmaya başladı. Sesini duyunca me-

melerimden süt aktı, geceliğimin önü ıslandı. Ama ben daha ondan tarafa bakamadan Rose onu kucağına alıp omzuna yatırdı.

“Sana söylemediğim için özür dilerim,” dedi dikkatle. “Ama... mantıklı, öyle değil mi? Bebeğin babası o. Ve tonla parası var. Neden ona bakmasın?”

“Neden baksın?” dedim. “Onun kendi kızı olduğunu bilmiyor. Hem paraya gerçekten ihtiyacın var mı? Şüphesiz Owen ona bakabileceğiniz kadar para kazanıyordur.”

Bebek ağlamaya başladı. Onu Rose’dan almak istedim ama Rose benden uzaklaşarak pencerenin önüne gitti.

“Ne oldu?” diye sordum konuşmayınca. “Rose?”

“Alice’i eve götürene kadar sana söylemeyecektim.” Sırtı bana dönük hâlde pencereden dışarı bakıyordu. “Ama... Owen başka bir adamın çocuğunu büyütme fikrine ısınmadı. Uzun uzun düşündükten sonra bunu yapamayacağına karar verdi. Bundan böyle temelli Londra’da kalacak.”

Sırtına bakakaldım.

Arkasını döndü. “Bu bebeğin iki ebeveynli bir ailede büyümesinin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Ama kismet değilmiş.” Yanıma gelip elini elimin üstüne koydu. “Bak, zor bir gün geçirdin. Şu anda ihtiyacın olan tek şey uyumak. Hemşireden sana yine ağrı kesici vermesini isteyeceğim. Uyanıldığında her şey daha mantıklı gelecek.”

Ben bundan pek emin değildim. Bebeğim, güvendiğimden emin olmadığım kardeşim tarafından büyütülecekti. Kocas ve parası olmayan kardeşim. Ama bunları düşünmeyi kaldıramıyordum. Bu yüzden hemşire birkaç dakika sonra mama ve ilaçlarla döndüğünde onları yutup uykuya geri döndüm.

Uyudum. Akşamüzeri Rose duş almak ve üzerini değiştirmek için eve gittiğinde bebekle yalnız kaldım, yatağımın yarı başında pembe battaniyesine sarılı yatıyordu. Minicik kirpiklerine, basık çenesine, örgü şapkasının kenarlarından çıkan incecik siyah saçlarına hayran hayran bakarak vakit geçirmek ne kadar kolaydı.

Bunu saatlerdir yapıyor olmalıydım ki bakışlarım odamın kapısının önünde hemşirelerimden biriyle konuşan kadına kaydı.

"Kardeşi konuşmak için uygun bir zaman olduğunu söyledi," diyordu. Otuzlarının sonunda ya da kırklarının başında gibi görünüyordu ve göz göze geldiğimizde bana gülümsedi. "Ah, Fern," dedi odama girerek. "Uyanmışsın."

"Siz kimsiniz?"

"Benim adım Naomi Davison. Evlat edinme danışmanıyım. Kardeşin Rose'la konuştum, şimdi de seninle konuşabilir miyiz diye merak ediyordum. Fazla uzun sürmez."

Hemşire, kadının yanında duruyordu. Belli ki onunla konuşmak istemezsem gönderilecekti. Ama meraklanmıştım.

"Tamam."

Naomi yatağın yanına bir sandalye çekti ve beşiğe şöyle bir baktıktan sonra oturup deri çantasından bir yığın evrak çıkardı. "Dediğim gibi, ben evlat edinme danışmanıyım. Belki biliyordursundur belki bilmiyordursundur ama Victoria'da bebeğini evlatlık vermek isteyen biyolojik annelerin velayet haklarından feragat etmeden önce danışmanlık hizmeti alması zorunludur."

Önümdeki tepsi masanın üzerine bir yığın belge ve elkitapçıyı koydu.

"Hizmetim hem senin hem de bebeği evlat edinecek aile için ücretsizdir. Bugünkü görevim, tüm seçeneklerini anladığından emin olmak. Yani tek seçeneğin evlatlık vermek değil. Tamam mı?"

"Tamam mı?" Ses tonunu taklit ettim.

"Aile içi evlat edinmeyi düşündüğünüzü anlıyorum."

Boş yüzümde şaşkınlık okumuş olmalıydı çünkü devam etti. "Aile içi evlat edinme, bebeğin üvey ebeveyn ya da bir akraba tarafından evlat edinilmesidir."

Bana baktı. Önce tereddüt ettim, sonra ne diyeceğimi bilemeyecek başımla onayladım.

"Pekâlâ. Birazdan bu konuyu konuşacağız ama öncesinde diğer seçeneklerinden bahsetmek istiyorum."

Başka seçeneklerimin de olduğunu ilk defa duyuyordum.

Ama Naomi bana birçok seçenek sundu. Geçici koruyucu aile. Ortak aile. Açık evlat edinme –bu seçenekte çocuk evlat edinildiğini biliyor ve biyolojik anne babasını tanıyordu (çocuk için en faydalı yöntemin bu olduğu belirlenmişti)– ve kapalı evlat edinme (bu seçenekteyse çocuk biyolojik anne babasını tanımıyordu). Evlatlık vermenin kalıcılığından bahsetti; çocuk evlatlık verildikten sonra evlat edinen anne baba boşansa bile çocuğun yasal vasisi olmaya devam ediyorlardı. Bir de bebeği kendi başıma büyütme seçeneğim vardı. Çok fazla bilgi vardı. Benim bilmediğim çok fazla seçeneğim vardı.

“Aile içi evlat edinmeyle devam etmeye karar verersen anelik haklarından feragat ettiğini bildiren belgeleri imzalaman gerekecek. Bu belgeleri imzaladıktan sonra fikrini değiştirirsen otuz gün içinde iptal başvurusu yapabilirsin. O süre dolduktan sonra fikrini değiştiremezsin. Evlat edinmeyi resmileştirmek için *iki* biyolojik ebeveynin de imzası gerekir, tabii bu, babanın bilinmediği durumlar için geçerli değil ki anladığım kadarıyla senin durumun öyle.”

Bu sefer başımla onaylamamı beklemedi ki bunun için minnettardım.

“Kayıtlı evlat edinme danışmanı olarak bu belgeleri imzaladığına şahitlik edebilirim. Kardeşin imzaladı bile. Kendini hazır hissediyorsan sen de bugün imzalayabilirsin. Hazır değilsen dilediğin kadar düşünebilirsin, hazır olduğunda yeniden gelirim.”

Altında Rose’un imzasının olduğu belgeye bakarken aklım karmakarışıkta.

Sorun şu ki ortada iki tane Rose vardı. Güvendiğim Rose ve diğer Rose. Annemden nefret eden Rose. Arkamdan iş çevirerek Wally’yle konuşan Rose. Delicesine istediği bebeği almak için bana ihanet etmesi muhtemel Rose.

Hangi Rose’u alacağımı bilmiyordum. Bebeğimin hangi Rose’u alacağını bilmiyordum.

“Sizin için sorun olmazsa,” dedim. “Başka zaman gelebilir misiniz?”

. . .

ROSE INGRID CASTLE'IN GÜNLÜĞÜ

Herkes Billy'nin boğulduğunu kabul etti, Daniel bile. Nehir kamış do-
luydu ve Billy hafta başından beri Fern'ü yenmeye çalışıyordu. Sorgu
yargıcı "kazaen vefat" kararı verdi. Yani planımız işe yaramıştı.

Fern ceza almadı.

Ama son zamanlarda hatasının üstünü kapatarak yanlış mı yaptı-
ğımı merak etmeye başladım. Suçunun cezasını çekmesine izin ver-
meyerek bir canavar yaratmış olabilirim. Sinirlendiğinde tehlikeli olabil-
diğine şüphe yok. Şimdi işin içine bir de bebek girdi... Benim hatamın
bedelini onun ödemesinden deli gibi korkuyorum.

F E R N

Üç saatte bir aldığım ilacın vakti geldiğinde, hemşire gelince tam doz vermesini istedim. Bilinçsizlik, kafamın içinde dönüp duran tüm düşüncelerden daha iyiydi. Owen Rose'la beraber bebeği büyütmeyecekti. Rose Wally'den para istemişti. Wally Rose'da bir terslik olduğunu düşünüyordu. Annem ölmüştü ve onu son gören kişi Rose'du. Bütün bunlar beynimin kaldırabileceğinden çok daha fazlasıydı. Birdenbire uyuşturucuların neden o kadar cazip geldiğini anladım. Bağımlıların neden o hâle geldiklerini anladım.

Rose döndüğünde uykuya dalmak üzereydim. Gözlerim kapalıydı ama onu odada hissedebiliyordum. Varlığının bir teselli mi yoksa tehdit mi olduğundan emin değildim. Hâlâ bunu düşünürken kapının önünden son derece tanıdık bir Amerikan aksanı geldi.

"Fern'ü görmeye geldim."

Gözlerim birden açıldı... Rose yerinden fırladığı gibi kapıya koşmasa ilaçlar yüzünden hayal gördüğümü sanırdım.

"Keşke gelmeden önce arasaydım, Rocco," dedi. Koridora çıktı ve odamın kapısını neredeyse tamamen çekti. "Maalesef şu an uygun bir zaman değil."

Doğrulamaya çalıştım ama başım döndü, yeniden uzanmak zorunda kaldım.

"Fern'ü ne zaman ziyaret edeceğimi sana soracak değilim," dedi Wally. Sesinin her zamanki sıcaklığı yoktu. Hatta apaçık kızgın geliyordu.

"Aslında soracaksın. Çünkü Fern uyuyor."

"İyi. Beklerim."

Kısa bir sessizlik oldu. "Bak, geldiğine sevindim. Gel birlikte bir yere gidip baş başa..."

"Seninle hiçbir yere gitmem."

Kısa bir sessizliğin ardından Rose kapıyı tamamen kapadı. Yeniden konuştuğunda onu duymakta zorlandım.

"Konuşmamız lazım, Rocco."

"Peki. O zaman Fern'ün paraya ihtiyacının olmadığını söylemesini konuş..."

"Tabii ki sana öyle söyleyecek. Utanıyor. Kendi çocuğunu bile büyütememekten utanıyor!"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bebeği bana evlatlık verecek. Onu ben büyüteceğim."

"Ne?"

Bir hastane arabasının tekerlerinin linolyum döşemede çıkardığı sesleri duydum, sonra Rose, "Hayır, teşekkürler," dedi ve ses uzaklaştı.

"Fern bebeğini neden sana veriyor? Bu, hayatımda duyduğum en saçma şey."

"Öyle mi sahiden?" Rose'un sesinde bir gerginlik vardı. "Haydi ama. Fern'ün çocuk bakamayacağını ikimiz de bil..."

"Tabii ki bakabilir. Bence Fern'den muhteşem bir anne olur."

Yine sessizlik oldu. Ağrı kesicilerin damarlarımda gezdiğini hissedebiliyordum, kötü bir his değildi ama bir hayli dikkat dağınıcıydı.

"Bilmediğin şeyler var, Rocco." Rose içini çekti. "Fern tehlikeli biri."

Wally burnundan güldü. "On iki yaşınızdayken nehirde olanlardan bahsediyorsan Fern bana anlattı."

Uzun bir sessizlik oldu. Rose nihayet konuştuğunda sesi kulağa kuşkulu geliyordu. "Anlattı mı?"

"Evet."

"Sana nehirde bir oğlanı boğduğunu söyledi mi?"

"Evet. Ama inanmadım."

"İnanması zor," diye onayladı Rose. "Ama doğru. Oradaydım. O gece gerçekte ne olduğunu bilen tek kişi benim."

Ama bu doğru değildi. O gece nehirde biri daha vardı, ben-den, ondan ve Billy'den başka biri.

Billy ölmeden önceki gece nehre taş sektirmeye inmiştik. Böyle yaparak kuralları çiğnemiştik. Annemle Daniel, gece kamp alanından ayrılmamızı yasaklamıştı ama Billy nehre inmek istediğinde ne olacaksa olsun deyip kabul etmiştim. Billy'de beni böyle şeyler yapmaya iten bir şey vardı. Onunla vakit geçirmek o kadar güzeldi ki ne dese kabul edesim geliyordu.

Beni öptüğünde çok şaşırmıştım. Bir an taş sektiriyorduk, bir sonraki an dişlerimiz birbirine çarpıyordu. "Of!" demişti ve ben de gülmüştüm. Sonra beni bir daha öpmüştü. Bu seferki daha iyiydi. Hâlâ tuhaftı ama daha iyiydi.

Üçüncü öpücüğümüz sırasında Rose çalıkların arasından çıkarak bizi korkutmuştu.

"Fern?" demişti.

Ondan sonra hiç konuşmamıştı. Sanki bana kızmış gibiydi. Bu tuhaf aksiliği sonraki gün hepimizi etkisi altına aldı. Rose aksileşti mi böyle olurdu; onun moralsizliğini iliklerinize kadar hissederdiniz. Akşama doğru annem ve Daniel daha fazla dayanamayarak bizi nehre yollamışlardı. "Git yüz," demişti annem Rose'a. "Kendine gel."

Sanırım annem yardımcı olmak istemişti ama Rose'a kendine gelmesini söylemesinden nefret etmiştim. Çünkü bu Rose'u daha da sinirlendirmişti.

Billy ve ben, Rose'u uzaktan takip ederek nehre inmiştik. Oraya vardığımızda Rose yüzmek yerine kıyıda öylece dikilip somurtmuştu. Birkaç dakika sonra Billy yanımdan geçip suya girmişti; o, Rose'un morali bozukken nasıl olduğunu bilmiyordu. Billy'yle son bir kez yüzmek istiyordum ama içimden bir ses bunu yapmamamı söylemişti, o yüzden kenarda durup onları izlemiştim. Billy bütün haftayı su altında nefesini benden daha uzun süre tutmaya çalışarak geçirmişti ve bunun son şansı olduğunu söylüyordu. Ama bunu asla başaramayacağı belliydi. Çok komikti. Çabalarını bütün gece izleyebilirdim.

Bir, bir buçuk saat sonra Rose beni yanına çağırmıştı. Şaşırmıştım. Sabahtan beri bana sessiz muamele yapıyordu. Normalde bunu iki üç gün sürdürürdü.

"Ona yardım et," diye fısıldamıştı.

"Ne yardımı?"

"Seni yenmesine yardım et."

Açıkçası bunu yapmayı hiç istemiyordum.

"Haydi ama," diye üstelemişti Rose. "Kendi başına asla beceremeyecek. Oysa erkekler kazanmaya bayılır!"

Çok heyecanlıydı. Hatta *mutlu* görünüyordu. Onu mutlu görmek çok hoştu, özellikle de sabahtan beri moralsizken. Billy'nin kazanmasına izin vermek küçük bir bedel olacaktı. O yüzden kabul ettim.

Billy yüzeye çıktığında ona hilelerimi anlattım. "En az iki dakika boyunca sakince ve yavaşça nefes alıp ver. Sonra ciğerlerindeki tüm havayı boşalt ve alabileceğin en derin nefesi al. Suyu girdiğinde rahatla ve düşüncelerini serbest bırak."

Billy beni dikkatle dinledikten sonra daldı. Ve ilk seferi için gayet iyi bir sonuç aldı. Yine de hâlâ benimle aşık atamazdı. Suyun yüzeyinde kabarcıklar oluştuğunda sevindim. Ta ki Rose, "Ona yardım et," diyene kadar.

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Kazanmasına. Yardım. Et."

"Yani?.."

Başıyla onayladı.

Birbirimize baktık. Onu yanlış anladığımdan emindim.
"Ama..."

"Başka türlü seni yenmesine imkân yok. Başına bastır."

Dediğini yaptım. Bir elimi başına, diğerini de sırtına koydum. "Sadece kırk saniye," dedim. "Zaman tut."

Tuttu. Billy çırpınmaya başladı ama karatede sağlam tutmayı öğrenmiştim. Aylarca kol ve parmak güçlendirme çalışmıştım, yani elimden kurtulması imkânsızdı. Ama çok çırpınıyordu. Şüpheye düşmeye başladım. "Ne kadar oldu..."

"Az kaldı." Rose saatine bakıyordu.

"Oldu mu?" dedim.

Başını salladı.

Billy'nin çırpınmayı bırakması uzun sürmedi.

Rose zaman tutmaya devam ediyordu. Buna güvendim. O, Billy'ye kötü bir şey yapmama izin vermezdi. Ama onu bırakmam için başıyla onay verene kadar aradan bir ömür geçmiş gibi geldi.

Billy suyun yüzeyine çıkar çıkmaz büyük bir terslik olduğunu anladım. Kollarımı omzuna dolayıp başını sudan yukarı kaldırdım. "Billy?" Yüzüne hafifçe tokat attım. "Uyan, Billy."

Ama Billy uyanmadı. Başını yana çevirip nefes almaya çalışmadı ya da öksürerek su kusmadı. Hiçbir şey yapmadı.

Onu sudan çıkardım. Ağırdı ama kıyıya çekmeyi başarıp yan döndürdüm. Yine nefes almayınca kalp masajı yapmaya çalıştım. Bu konuda bir kitap okumuştum, okulda da cansız mankenler üzerinde deneme yapmıştık ama gerçek insana uygulamak çok daha zordu. Rose şoka girmiş hâlde öylece yanımda duruyordu. Billy'nin ağzına defalarca üfledim. Dakikalar geçmesine rağmen nefes almayınca topuklarımm üzerine oturup ona baktım. Gördüğüm en anormal renkteydi; yalız, beyazımsı bir mavi. Gözleri açıktı ama fersizdi.

İşte o zaman annemi duyduk.

"Kızlar?" Bizi arıyordu, nehir kenarında olduğumuzu görün-

ce rahatladı. Derken bakışları Billy'nin yattığı yere kaydı. Bir an için tamamen hareketsiz kaldı. Sonra koşmaya başladı. Bu, görülmeye değer bir olaydı. Annem hiçbir yere koşmazdı.

"Billy!" diye bağırarak başına diz çöktü. Telaşla boynunu yokladı, sanırım nabzını arıyordu. "Billy. Haydi. Haydi, Billy. Ne oldu?"

Rose ve ben sessiz kalırken annem Billy'ye kalp masajı yaparak onu hayata döndürmeye çalıştı. Bana saatler gibi gelen bir süre boyunca uğraştı, sadece sessizce küfretmek için ara verdi, bir kere de başını havaya kaldırıp duaya benzer bir şeyler söyledi ki bu çok tuhaftı, annemi dua ederken hiç görmemiştim. Nihayet bize döndüğünde yüzü gözyaşları ve kum içinde kalmıştı. "Ne oldu? *Biri* söylesin çabuk."

"Ben... su altında benden daha uzun süre kalmasına yardım ediyordum," diye kekeledim. "Çok uzun süre bastırmış olmalıyım."

"Onu suya mı bastırdın?" Annem bana bakakaldı. "Bunu neden yaptın, Fern?"

Rose'a baktım. Annem bakışlarımı takip etti. O sırada gözlerine tuhaf bir şey oldu. "Bunu yapmanı Rose mu söyledi?"

Her nasılsa bu soruyu cevaplamanın tehlikesini anlamıştım. O yüzden cevaplamadım.

"Ah, tabii ki benim hatam," dedi Rose. "Biricik Fern'ün hiç hata yapar mı?"

Annem ayağa kalkıp Rose'un yakasına öyle bir yapıştı ki Rose'un ayakları yerden kesildi. "Billy öldü, Rose. Anlıyor musun?"

"Evet," dedi Rose sakince. "Anlıyorum."

"Bir de kardeşini suçluyorsun!"

"Benden hep nefret ettin," diye bağırdı Rose, şimdi ağlıyordu. "Bir tek Fern'ü sevdin. *Herkes* Fern'ü seviyor!"

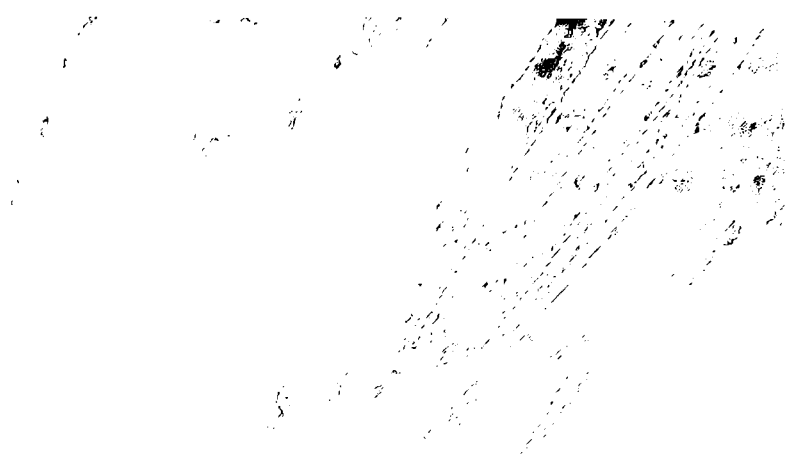
Annem Rose'u bırakıp elini kaldırdı, sonra geri indirdi.

"Senden nefret etmiyorum, Rose. Ama bütün hayatını, bana

seni sevdiğimi kanıtlatmaya çalışarak geçirmişsin gibi hissediyorum. Bak şimdi bu yüzden bir çocuk öldü!”

Annem Billy’nin cansız bedenine baktı, sonra yeniden Rose’la göz göze geldi.

“Beni sevdiğini kanıtlamak istiyorsan,” dedi Rose, “işte sana fırsat.”

Akşamüzeri Rose bebeğe daha küçük kıyafetler almak için Target'a gitti. O gider gitmez harekete geçtim.

Birkaç yenidoğan iniltisi ve ağlaması dışında hastane sessizdi. Rose'un bana duyduğu tuhaf sevginin birçok hatırasından biri olan gökkuşağı elbisemi güçbela giyip bebeği beşiğinden aldım. Sıcacıktı, tüy gibi hafifti. Çantamı omzuma asıp onu göğsüme yatırdım. Oraya mükemmel bir şekilde uyması çok hoştu, sanki orası için yapılmış gibi. Belki de öyleydi.

Tuhaftır ki hiç Alice'e benzemiyordu. Daha çok Daisy, Lily ya da Poppy gibiydi. Ya da Willow? Bu ismin gücü hoşuma gitti. Evet, Willow. Adı Willow olacaktı.

Hastaneden çıkmak o kadar kolay oldu ki "kaçıyormuş" gibi hissetmedim bile. Danışmanın önünden çaktırmadan geçip caddeye çıktım, sigara içenlerin yanından geçerken Willow'un yüzünü battaniyesiyle örttüm. Şansıma yaşlı bir adamla kadını yeni indirmiş boşta çalışan bir taksi vardı. Bebeğim için en iyi anne olmayabilirdim. Ama geçen her dakika Rose'un da olmadığına daha emin oluyordum.

Takside Willow'u emzirdikten sonra ağzı açık hâlde uykuya daldı. Yanımda çantamdan başka bir şey yoktu. Ne bez. Ne kıyafet.

En azından sütüm vardı ve memelerimdeki acıya bakılırsa daha fazlası geliyordu. Neticede daha kötüsü de olabilirdi.

Gideceğim yere vardığımızda, Rose'un yüzünde sahte bir endişeyle orada olmasını ve bana tam da bu davranışlarım yüzünden iyi bir anne olamayacağımı söylemesini bekliyordum. Belki de haklıydı. Yine de orada olmadığını görünce mutlu oldum. İlk defa ondan bir adım öndeydim.

Şoförden bizi kütüphanenin arka kapısında indirmesini istedim. Planım çok zayıftı. Plan *denilebileceğinden* bile şüpheliydim. Tek bildiğim Wally'yi aramam gerektiği idi. Ona bebeğimin babası olduğunu söylemem gerekiyordu. Ona söylemediğim için bana kızsak bile yapılacak en doğru şeyi bulmama yardım ederdi. Doğru olanın, bebeğimi Rose'un himayesine bırakmamak olduğunu artık biliyordum.

Arka kapıdan kütüphaneye girdim. İçerisi sessizdi, böylece kimseye görünmeden halı kaplı koridorun sonuna yürüdüm. Personel odasının şeffaf olmayan camından içeride hareket eden insanlar gördüm ve Trevor'un tiz, sinir bozucu kahkahasını duydum. Kütüphanenin diğer ucundaki gizli dolaba gitme riskine giremezdim, bu yüzden holden geçip tualete girdim. İçeride, bölmelerden birine girip kapalı klozete oturup Willow'u dizime yatırdım ve cep telefonumu çıkardım. Şarjım yüzde on beşti ki bunu gördüğüme çok şaşırdım; normalde yüzde doksanın altına düşmesine izin vermezdim ama hastanede şarj aletim yoktu. Yine de yüzde on beş yeterliydi. Wally'nin numarasını ararken fark ettim, telefon çekmiyordu.

"Siktir!" dedim. Willow benimle aynı fikirdeymiş gibi ciyaklamaya benzer bir ses çıkardı.

"Fern? Sen misin?"

Olduğum yerde donakaldım. Carmel'in sesiydi bu.

Bir an sonra, "Sensin!" dedi. "Ayakkabılarını tanıdım."

Ayakkabılarıma baktım; kütüphanede başka birine ait olması pek mümkün olmayan gümüş payetli spor ayakkabılarıydı.

"Yalnız mısın?" diye sordum.

“Evet. Tekim.”

Kapıyı açtım. Carmel bir şey diyecek gibi ağzını açtı ama sonra Willow’u gördü. Nefesi kesildi. “Bebeğini doğurmuşsun!”

“Evet.” Kollarımın arasında kıpırdanan Willow’a gülümse dim.

Carmel yanıma yaklaştı. “Kız mı?”

Başım la onayladım.

Eli kalbine gitti. “Ne kadar güzel, Fern.” Gülümsüyordu ama birdenbire yüzü endişeli bir hâl aldı. “Peki ama neden hastanede değilsin?”

Yüzüm düştü.

“Ne oldu, Fern? Her şey yolunda mı?”

“Rose bebeğimi benden almak istiyor.”

“Daha neler,” dedi. “Çok saçma. Yapmaz öyle şey.”

“Sorun şu ki... bunu kabul etmiştim. Bebeğin onun yanında daha iyi olacağını düşünüyordum. Ama... fikrimi değiştirdim.”

Carmel yüzünde endişeli bir ifadeyle beni dikkatle dinliyordu. Uzun zamandır ilk kez biri beni dikkatle dinliyordu. Birdenbire gözlerimin doldu. “Bunu kardeşine söyledin mi?”

Başımı iki yana salladım. “Rose’un istediğini ne pahasına olursa olsun almak gibi bir huyu var.”

“Ah,” dedi Carmel. “Benim de kız kardeşim var.”

Birbirimize bakarken tuhaf bir hisse kapıldım. Sanki aramızda sessiz bir anlaşma vuku bulmuş gibi. Hoşuma gitmişti.

“E, planın ne peki?” diye sordu.

“Wally’yi aramam lazım. O bana yardım eder. Ama burada telefon çekmiyor.”

“O zaman telefonun çektiği bir yere gidelim,” dedi kararlılıkla. “Kütüphane şu anda sakın. Başını yerden kaldırma, kimse seni fark etmez.”

Carmel etrafın temiz olduğunu kontrol ettikten sonra hole doğru yürüdük. Willow’u sımsıkı tutarak kütüphaneye açılan kapıyı ittim. Polisleri gördüğümde arkamı dönmek için çok geçti. Onlar da beni gördüler.

“Bakın,” dedi Carmel aramıza girerek. “Bunun gerekli olduğunu hiç san...”

Kaçmaya başladığım için Carmel’in cümlesinin sonunu duyamadım. Ama fazla uzaklaşmadım. Yan kapıya vardığımda bir kadın polis bana yetişti. Belki kucağımdaki bebekten bana dokunmadı ama bedeniyle beni kenara kısırdı. Willow’u bırakmaya gönüllü olsaydım tek bir kalça hareketiyle onu yere serebilirdim. Ama Willow’u bırakmaya niyetim yoktu.

“Kardeşinle konuştuk,” dedi kadın. “Bebeği bize vermen lazım. Ona iyi bakacağız, söz veriyorum...”

Bebeğe uzandığında ondan kaçıp yan döndüm. Bu hareketim Willow’u korkuttu ve ağlamaya başladı. Kadını tekmeyle yere sermeyi düşünüyordum ki kütüphanenin öbür ucundaki danışmanın yanında birini gördüm.

Rose.

Danışmaya bakan Gayle’dı ve belli ki Rose’a tatmin edici bir cevap vermiyordu çünkü Rose elini masaya vurdu. Sonra deli gibi etrafa bakınmaya başladı. Sonunda göz göze geldiğimizde bir an başka birini o sandığımı düşündüm. Farklı görünüyordu. Rose... delirmiş gibiydi.

“Ver onu bana!” diye bağırarak üzerime koşmaya başladı. Parmaklarımı birbirine kenetleyerek Willow’u daha sıkı kavradım. Memelerimden süt aktı.

“Hanımefendi, bebeği bana vermeniz gerek, lütfen,” dedi kadın polis.

Ona da Rose’a da arkamı döndüm. Willow’u vermedim.

A ğladım. İnledim. Hıçkırdım. Hatta yatağın kapitone kenarını ısırdım. Bir kere daha, tıpkı doğumda olduğum gibi, bir hayvana dönüştüm. Willow gitmişti. Rose polislere onu çaldığımı söylediği için benden almışlardı. Ondan uzakta olmanın acısı neredeyse katlanılmazdı. Memelerim taş kesilmiş, elbisem sırlıslık olmuştı. Vücudum hâlâ doğumun etkisi altındaydı. Ama elimde bir fotoğrafı bile yoktu. Olsaydı bile telefonumun şarjı bitmişti.

“Bir şey yok, hanımefendi,” dedi hasta yatağımın başındaki hemşire, tuhaf, düz bir sesle. Beverly ya da doğum servisinden tanıdığım herhangi bir hemşire değildi. Bu sefer hastanenin farklı bir servisindeydim. Psikiyatri bölümündeydim. Hemşirenin katı bir yüzü, büzüşük dudakları ve varislerini saklayamayan ten rengi çorabı vardı. “Doktor size sakinleştirici verdi, birazdan kendinizi çok daha iyi hissedeceksiniz.”

“Bebeğim nerede?”

Hemşire kapıya bir bakış attı. Orada sessizce kendi aralarında konuşan iki polis memuru vardı. Kadın olan, kütüphanede beni kovalayandı. Bebeği onlara hiç vermedim. Karate sayesinde parmaklarım çoğu insanınkinden daha güçlüydü, dolayısıyla kavga etmeden onu benden almazlardı. Sonunda Rose’u geri

tutup Willow'u dışarı benim çıkarmama izin verdiler, çıkarken de kaçmaya çalışmayayım diye etrafımda gevşek bir çember oluşturdular. Dışarıda dört polis aracı vardı. Hepsi benim için gelmişti.

"Çözülmesi gereken bir karışıklık var," dedi hemşire. Bana yalnızca acıma olarak adlandırabileceğim bir ifadeyle baktı ve elimi sıvazladı. Elim çektim.

"Bebeğimi görmek istiyorum," dedim.

Sakinleştirici işe yaramış olmalıydı çünkü ne olduğunu anlamadan derin bir uykudan uyanıyordum. Hiçbir şey değişmemişti, sadece şimdi odanın bir köşesinde varisli hemşireyle konuşan bir adam vardı.

"Bebeğim nerede?" diye sordum, bu sefer daha kısık bir sesle.

İkili yerinden sıçradı, sonra bana döndüler.

"Merhaba," dedi adam, bir sandalye alıp yatağın başına kadar çekti. "Sen Fern olmalısın."

Cevap vermedim. Oturdu. "Ben Dr. Aston. Psikiyatristim. Kendini nasıl hissediyorsun?"

"İyi değilim. Eve gitmek istiyorum."

Dr. Aston elindeki dosyaya bakarak başıyla onayladı. "Yakın zamanda bu konuyu halledeceğimizi umut ediyorum ama önce seninle nasıl hissettiğin konusunda konuşmak isterim. Anladığım kadarıyla kısa süre önce doğum yapmışsın?"

"Evet. Bebeğim nerede?"

"Çocuk servisinde. Doktoruyla konuştum, durumu gayet iyi. Kardeşin onunla ilgileniyormuş."

"Kardeşimin bebeğimin yanına yaklaşmasını istemiyorum."

Dr. Aston kaşlarını kaldırdı. Hemşireye şöyle bir göz attıktan sonra yeniden bana döndü. "Bebeği kardeşine evlatlık vermeye karar vermişsin. Doğru mu?"

"Doğruydu," dedim. "Ama kararımdan caydım."

"Anlıyorum. Pekâlâ, sırayla gidelim." Kapıda bir kadın belirince başını çevirip ona baktı. "Ah. Şimdi mi yapmak istiyorsunuz?"

“Sakıncası yoksa,” dedi kadın.

Doktor başıyla onaylayarak dosyasını topladı. “Birazdan devam edeceğiz, Fern. Merak etme, her şey hallolacak.”

Rose bunu aylardır söylüyordu. Merak etme. Her şey yoluna girecek. Ne girmişti ama.

Kadın içeri geldi. Doktora benzemiyordu. Üzerinde normal kıyafetler vardı. Kırklarının ortalarında ya da sonlarında, mavi gözlü, koyu sarı saçlıydı, saçlarını örmüştü.

“Doktora benzemiyorsunuz,” dedim.

“Çünkü doktor değilim.” Boynunda asılı kimliği kaldırdı. “Dedektif Sara Brookes. Sana birkaç soru sorabilir miyim?”

Bir anlığına durumu anlamaya çalıştım. Dedektif. Sonra fark ettim. Bebek kaçırmıştım. Benim için gelmiş olmalıydı.

Dedektif Brookes Dr. Aston’ın kalktığı sandalyeye oturdu ve küçük bir not defteriyle kalem çıkardı. “Bilekliğini beğendim,” dedi durduk yere. Havadan sudan konuşarak gerçek “konuşmaya” hazırlık yapıyor herhalde; diye düşündüm. “Üzerinde çalı oyması mı var?”

“Eğretilti otu,” diye düzeltiltim. “İsmimin anlamı.”

“Çok güzelmiş. Adın da bilekliğin de.”

Bir müddet baktık.

“Gözün aydın, bu arada,” dedi. “Duyduğuma göre kızın olmuş. Nerede şimdi?”

“Çocuk servisinde,” dedim. “Kardeşimle beraber.”

Dedektif Brookes şaşırmışa benziyordu. “Neden burada, senin yanında değil?”

Kaşlarımı çattım. “Çünkü onu kaçırdım. Duymadınız mı?”

Arkasma yaslandı. “Kendi çocuğunu mu kaçırdın?”

Başımınla onayladım. “En azından kardeşim insanlara öyle söylüyor.”

“Neden öyle söylediğini merak ettim.” Beni uzun uzun süzdü. “Bana biraz kardeşinden bahsetsene.”

Bu çok genel bir soruydu. Daraltamayacağımı anlayınca zih-

nimden gelişigüzel bilgiler seçmeye karar verdim, tıpkı bir şap-
kanın içinden seçer gibi. "Aynı yaştayız."

"Ya. İkiz misiniz?"

"Çift yumurta ikiziyiz. Ayrıca birbirimizden çok farklıyız. O
kısa boylu, ben uzunum. Onun duyu bütünleme bozukluğu yok
ama benim var. O diyabet hastası, ben değilim."

Dedektif not defterine yazıyordu. "Yakın mısınız?"

"Bilmem. Çocuk servisinin nerede olduğunu bilmiyorum."

Gülümsedi. "Demek istediğim... beraber çok zaman geçirir
misiniz?"

"Sanırım."

"Peki o... iyi bir kardeş mi?"

"Nasıl yani?"

"Sana karşı... iyi mi? Senin için güzel şeyler yapar mı?"

"Bazen."

"Peki diğer zamanlarda?"

Ellerimi açtım. "Bilmiyorum. Rose işte, tamam mı?"

Bu konuşma beni sinirlendirmeye başlıyordu. Ben sadece
bebeğimi istiyordum. Rose'un iyi bir kardeş olup olmamasının
bununla ne ilgisi vardı?

Dedektif başıyla onayladı. "Annenin çok yakın zamanda ve-
fat ettiğini öğrendim," dedi, konuyu yine tuhaf bir yöne çekerek.
"Başın sağ olsun. Hastane çalışanları anneni her hafta ziyaret et-
tiğini söylediler."

"Sun Meadows'la mı konuştunuz? Neden?"

"Soruşturmanın bir parçası olarak. Annenin ölümü şüpheli
göründüğü için birkaç şeyi açıklığa kavuşturmak istedik. Karde-
şinin, ölümünden önceki geceye kadar anneni hiç ziyaret etme-
diğini öğrendik. Bu doğru mu? Annenle arası iyi değil miydi?"

"Rose'un mu?" Güldüm. "Annemle arası hiç yoktu ki iyi ol-
sun."

"Onunla hiç konuşmaz mıydı?"

"Kimse annemle *konusmazdı*. Aşırı dozdan sonra konuşamaz
oldu. Ama son bir yılda gelişme gösteriyordu. Kısa cümleler

kurmaya başlamıştı.” Aklıma bebeğim hakkında söylediği şey geldi. *Bebeği Rose’a verme.* “Geçenlerde bebeği Rose’a vermememi söylemişti.”

Keşke onu dinleseydim.

Dedektif Brookes defterine bir şeyler daha yazdı. Sonra düşünceli bir biçimde kaşlarını çattı. “Bu son derece cesur bir ifade. Sence neden böyle dedi?”

Ona baktım. “Anlamıyorum. Neden bana annemle Rose’u soruyorsunuz? Buraya beni bebek kaçırmaktan tutuklamaya gelmediniz mi?”

Gülümsedi. “Henüz değil.” Kalemikle bilekliğime vurdu. “Tahmin edeyim, aynısından kardeşinde de var, değil mi?”

“Evet,” dedim. “Ama onunkinde gül var.”

“Adı Rose olduğu için.”

Başımla onayladım. Ayağa kalktı. “Çok yardımcı oldun. Şimdilik bu kadar yeter.”

“Bir dakika!” Sesim boğuktu. Dedektif kaşlarını kaldırdı. “Bebeğimi geri alabilecek miyim?”

Her şeyden çok insanların yüz ifadesini okuyabilmeyi isterdim. Çünkü Dedektif Brookes gözlerini kısıp, “Sen o işi bana bırak,” dediğinde ne demek istediğini hiç anlamadım.

Bir saat geçti. İki saat geçti. Üçüncü saatin başında kapının önünde dolaşan kişiyi tanıdım.

“Owen?”

“Selam, Fernie.”

Gözlerimi kırıştırdım. Oydu. Sahiden oydu. “Burada ne işin var?”

Omzunu silkti. Elleri ceplerindeydi ve ilk defa onu utangaç görüyordum. “Baldızımı tımarhanede ziyaret edemez miyim?”

Saç modelini değiştirmişti. Gerçi bir yıldır uzakta olduğu için beklenmedik değildi. Yakışmıştı. Kilo vermiş, kas yapmış gibi görünüyordu. Owen her zaman kaslıydı ama son yıllarda biraz salmıştı.

Belli ki Londra ona yaramıştı.

“Burada olduğumu nereden bildin?” diye sordum.

“Rose aradı. Ne zaman başını belaya soksa beni arar.”

“Sen de ta Londra’dan kalkıp geldin mi?”

Şaşırmışa benziyordu. “Ne Londra’sı? Brunswick’ten geliyorum.”

“Ah,” dedim. “Londra’dan ne zaman döndün?”

“Oraya hiç gitmedim ki döneyim, Fern.”

“Nasıl gitmedin? Bir yıldır orada yaşıyorsun ya.”

Bana manalı manalı baktı. “Burada ne aradığını soracaktım ama belli ki *delirmişsin*.” Güldü. “Londra’da olduğumu nereden çıkardın?”

“Londra’da değil miydin?”

“Hayır. Neden... bir dakika. Rose öyle mi söyledi?”

“Evet. Orada bir proje üstünde çalıştığını söyledi. Geçen yıl seni ziyarete geldi.”

Kahkaha attı ama şu gergin kahkahalardandı. “Fern, ben bir senedir şehrin öbür ucunda yaşıyorum. Aslında birkaç ay önce bir iki kere kütüphaneye seni görmeye geldim. Rose’la başın derde girmesin diye evine uğramadım. Sen bana dönmeyince Rose’un seni bana karşı doldurduğunu düşünüp vazgeçtim.”

“Kütüphaneye gizemli bir ziyaretçimin geldiğini hatırlıyorum. O sen miydin?”

Başıyla onayladı. Çok tuhaftı. Owen, Rose’un odaya dalmasından korkar gibi omzunun üzerinden baktı. Bundan ben de korkuyordum.

“Rose seni aradığında ne dedi?”

“Bebeğinin olduğunu söyledi,” dedi yatağımın kenarına oturarak. “Tüm kalbinle bebeği bizim büyütmemizi istiyormuşsun. Aslında onun deliliğine bulaşmayı düşünmüyordum ama konu sen olunca gelip ne olduğunu anlamak istedim.”

“İyi ama Rose neden Londra’da olduğunu söyledi?”

İç çekti. “Rose bir şeyi neden yapar? Onu nasıl yansıttığıyla ilgileniyor işte.”

“Nasıl yani?”

Oflayarak elini yeni tarz saçlarının arasından geçirdi. “Ben onu terk ettim, Fern. Yıllardır aramız iyi değildi. Ruh hâli çok değişkendi; bir bakıyorsun mutlu, bir bakıyorsun öfkeden deliye dönmüş. O şekilde nasıl yaşanır? Terapiye gitmesini önerdim ama hiç oralı olmadı. Her şey için beni suçluyordu. Sonunda daha fazla dayanamadım.”

“Brunswick’e mi taşındın?”

Başıyla onayladı. “Sana Londra’ya taşındığımı söylediğine inanamıyorum. Ama aynı zamanda inanabiliyorum da. Her zaman son sözü o söylemeli. Birinin onu terk edebileceğini asla kabullenemiyor.”

Bir müddet bunu hazmetmeye çalıştım. “Sence onun sorunu ne, Owen?”

“Bunu çözebilmek için yılın büyük kısmını terapide geçirdim. Tek diyebileceğim şu ki, bir narsistin tüm tipik özelliklerini taşıyor. Hatta muhtemelen sınırda kişilik bozukluğuna sahip.”

“Ne gibi özellikler?”

“Akıl oyunları. Bir bakıyordum son derece iyi huylu ve sevecendi, sonra bir bakıyordum arkadaşlarımın önünde benimle dalga geçiyordu. Ben kızınca da çok hassas olduğumu, sadece şaka yaptığını söylüyordu. Onunkinden farklı bir fikir beyan edersem benimle günlerce konuşmuyordu. Bir de gösteriş merakı vardı! Çok para harcıyordu. Bizde olandan daha çok. Sürekli işten çıkıp duruyordu... ya da kovuluyordu, bilmiyorum artık ama bu, para harcamasına engel olmuyordu. Onu tanıdığımdan beri aynı işyerinde bir yıldan fazla çalıştığını sanmıyorum. Başta şanslı yaver gitmiyordum sandım ama sürekli aynı şey oluyordu. Bir süre sonra sormayı bıraktım çünkü ne zaman sorsam küplere biniyordu.”

Son bir yılda kaç kere işe gitmekten bahsettiğini düşündüm. Sonra onu iş kıyafetleri içinde kaç kere gördüğümü düşündüm. Birbirleriyle uyuşmuyorlardı.

“O iyi değil, Fernie. Bebeğini ona veremezsin.”

“Biliyorum.”

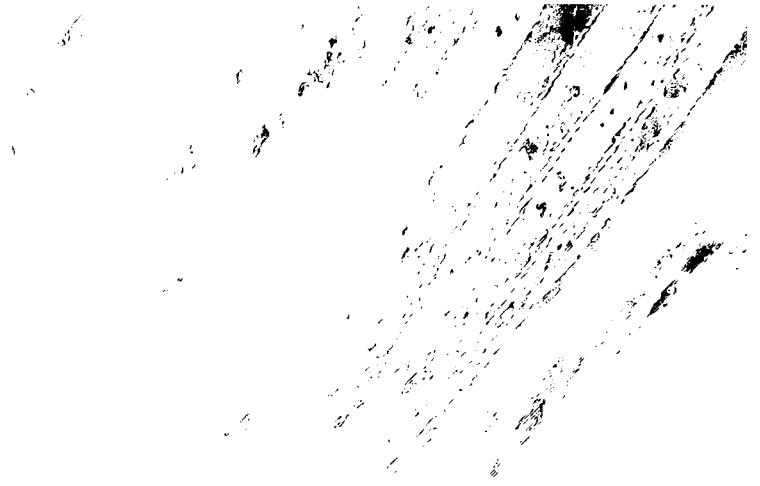
Bir süre sessizce oturduk. O sırada boğazımda bir yumru olduğunu fark ettim. Owen’ın yüzü şimdiye kadar gördüğümde daha ciddiye. Uzanıp elini elimin üstüne koydu. Sıcak ve güçlüydü. Dokunuşu yalnızca katlanılır değildi. İyi de gelmişti.

“Beni görmeye geldiğin için teşekkür ederim,” dedim.

Omzunu silkti. “Keşke elimden daha fazlası gelse.”

Üzgün olmama rağmen gülümsedim ve ilk defa insanların bunu neden yaptığını anladım.

“Bunu ben de isterdim,” dedim.

○ wen gittikten yirmi dakika sonra Dedektif Brookes kapıda belirdi.

“Gelebilir miyim?”

Willow’u kaçırdığım için beni tutuklamaya geldiyse yakında böyle sorular sormasına gerek kalmayacaktı. Hapishanede polislerin diledikleri gibi girip çıktıklarını düşünüyordum. Akşam yemeğinde yahni mi yoksa spagetti mi istediğimi sormayacak, yemeği doğrudan önüme koyacaklardı. Gerçi hapishaneye gitmeyebilirdim de. *Guguk Kuşu*’nda olduğu gibi zihinsel engellilerin gönderildiği yere gönderilebilirdim. Anladığım kadarıyla o yerler artık eskisi kadar kötü değildi. Geçenlerde bunun hakkında bir yazı okumuştum. Elektroşok terapisi yalnızca belirli durumlarda kullanılıyordu ve tesisler daha çok rehabilitasyon hizmeti veriyorlardı. Yine de bebeklerin ziyarete gelmesine izin verdiklerini sanmıyordum. En korkutucu tarafı buydu –hapse girmek, rutininin bozulması ya da kokular, ışıklar, alarmlar değil– Willow’u uzunca, çok uzunca bir süre göremeyecek olmamdı.

Kendime sarıldım.

“Fern?” dedi Dedektif Brookes. “İyi misin?”

Başımı iki yana salladım ve sallanmaya başladım. Dedektif Brookes’un yanında bir polis daha vardı ama o üniformalıydı.

Dedektif Brookes yavaşça içeri girerken o kapıda beklemeye devam etti.

“Özür dilerim. Seni üzmemek istememiştim. Sadece bir konu hakkında konuşmak istiyordum.”

“Bebek kaçırma hakkında mı?”

“Fern, Willow senin kızın. Onu kütüphaneye götürdün diye seni tutuklayamam.”

Kaşlarımı çattım. “Tutuklayamaz mısınız?”

“Hayır.”

Kafam karışmıştı. “O zaman... polisler neden peşime düştü? Neden Willow’u benden aldılar?”

“Anladığım kadarıyla kardeşin arayıp bebekle birlikte hastaneden aniden ayrıldığını bildirmiş. Böyle bir durumda polisler iyi olup olmadığına bakmak için gelmişlerdir. Seni endişeli hâlde bulunca da psikiyatrik değerlendirme yapılmasını talep etmişlerdir. Ama kızını kaçırdığına dair bir şikâyet yok, Fern.”

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten.”

Bir müddet bu bilgiyi sindirdim.

“O zaman... neden geldiniz?” diye sordum.

Dedektif Brookes yatağın yanındaki sandalyeye oturdu. “Konu annen.”

“Annem mi? Ne olmuş ona?”

“Otopsi raporu çıktı. Annenin saç hizasının hemen altında iki tane derialtı iğne izi bulunuyor. Bu da cinayet şüphesini doğuruyor.”

“Cinayet mi?”

“Biri anneni zehirlemiş olabilir. Ama kanunda zehir bulgusuna rastlanmadı.”

“Çok tuhaf.”

“Evet, biz de anlam veremedik, ta ki sen kardeşinin diyabet hastası olduğunu söyleyene kadar. Son zamanlarda huzurevlerinde yüksek doz insülin cinayetleri baş göstermeye başladı. Popüler bir yöntem çünkü insülin vücutta çabuk çözülüyor.

Kardeşin diyabet hastası olduğu için insüline erişimi var ve iğne yapmakta tecrübeli. Buna ek olarak annenin odasında seninkinin aynısı bir bileklik bulduk ama onun üzerinde gül vardı. Aralarının bozuk olması ve annenin seni bebeğini ona vermekten vazgeçirmeye çalışması da... cinayet gerekçesine uyuyor."

Şaşakaldım. "Rose'un annemi öldürdüğünü mü düşünüyorsunuz?"

Omzunu silkti. "Rose için durumun iyi görünmediğini söyleyebilirim."

"Hayır," dedim. "Buna inanmıyorum."

Ama belki de inanıyordum. Rose'un annem hakkındaki hislerini düşündüm. Bahsinin geçmesi bile onu delirtmeye yetiyordu. Ayrıca akla hayale gelmeyecek şeyler yapmıştı. Arkamdan iş çevirerek Wally'yle görüşmüştü. Owen hakkında yalan söylemişti. Beni tehlikeli olmakla suçlamıştı. Bebeğimi benden almıştı.

"Ortada bir sürü sağlam kanıt var. Annenin ölümünü cinayet olarak kabul etmeye yetecek kadar. Kardeşini baş şüpheli yapmaya yetecek kadar."

Ona bakakaldım. Tam Rose'un nerede olduğunu soracaktım ki bunun yanlış soru olduğunu fark ettim. Artık yeni bir önceliğim vardı. Daha önemli bir sorum.

"Willow," dedim. "Willow nerede?"

Yatağında yatmış kapalı kapıya bakıyordum. Olanları aklım almıyordu.

Dedektif Brookes, Rose'un resmî olarak suçlanacağını ve büyük ihtimalle mahkemeye kadar gözaltında tutulacağını söylemişti. Düşündükçe geriliyordum. Rose bundan hiç mutlu olmayacaktı.

Dedektif Brookes çıkarken Willow'u bulacağını söylemişti ama o zamandan beri yirmi dakika geçmişti ve hâlâ ses yoktu. Beni kolayca bulabilmeleri için odamda kalmamı tembihlemişti ama böyle beklemek işkenceden beterdi. Willow'u kaçırdığım için başım dertte değildi, bunu üzerine basa basa tekrarlamıştı. Willow benim bebeğimdi ve onu istediğim yere götürebilirdim. Doğruluğuna inandığımdan emin olmasam da kulağa çok hoş geliyordu.

Sonunda kapım tıklatıldı. Heyecanla yerimden doğruldum ama gelen Willow değildi.

"Wally?"

Gözlüğünü burnunun üzerine iterek gülümsedi. Üzerinde onu ilk gördüğüm gün giydiği kıyafetler vardı; kot pantolon, oduncu gömleği, ponponlu bere.

“Beni nasıl buldun?” diye sordum içeri girerken. Kapıyı kapatıp yatağımın yanına oturdu.

“Carmel aradı. Burada olacağını söyledi. Yine doğum servisine gittim ama orada yoktun ve kimse de bana bilgi vermedi. Seni bulmam saatler sürdü.”

Bir an için kulaklarıma inanamadım. Wally bütün hastaneyi aramıştı... benim için.

Ona söylemek için bir dakika daha bekleyemeyeceğimi fark ettiğimde, “Wally, sana bir şey söylemem lazım,” dedim.

Bakışları omuzlarımdan üzerinden gözlerime kaydı. Bu beni sakinleştirdi. “Nedir?”

“Bebek senden,” dedim.

Gözlerini yumdu ve çenesini göğsüne indirdi. O kadar uzun süre sessiz kaldı ki acaba beni duymadı mı diye düşündüm. Ama başını kaldırdığında yüzü gözyaşları içindeydi.

“Neden bana söylemedin?”

“Söylemek istedim. Söylemeliydim. Ama bir bebek büyütebileceğimi sanmıyordum... biliyorsun ya işte, Billy’yle olanlardan sonra... Hem sen... sen de bebek istemediğini söyledin.”

“Öyle dedim, değil mi? Nedenini bilmiyorum. Sanırım teorik bir soru olduğundandı. Teorik sorulara cevap vermeyi severim. Ama bana bebek istediğini söyleseydin... ya da hamile olduğunu söyleseydin... duyacağın cevap farklı olurdu.”

“Öyle mi?”

Başıyla onayladı. Göğsümde bir şeyin değiştiğini hissettim, bunu gerçekten *hissettim*. Tam ona ne duyacağımı soracakken biri geldi.

“Tak tak?”

Kapıda siyah pantolonlu, mavi bluzlu bir kadın vardı. Siyah ortopedik ayakkabı giyyordu. “Böldüğüm için kusura bakmayın. Benim adım Nadine Riley, hastane yöneticisiyim. Anladığım kadarıyla bebeğin kardeşinin gözetiminde çocuk servisindeymiş ama kardeşin aniden... başka bir yerden çağırılmış?”

“Doğru,” dedim.

“Evlat edinme işlemleri henüz tamamlanmadığı için hastane yönetmeliğine göre bebeğin burada sizinle kalacak. Bana kısa süre içinde doğum servisine geri döneceğin söylendi ama o zamana kadar hemşirelerden biri bebeğini yanına getirecek... Ah, geldiler bile.”

Nefesim kesildi. Nadine kenara çekildi ve genç bir hemşire tekerlekli beşiği iterek içeri girdi. Ellerim titremeye başladı. Şeffaf plastik beşikten başının tepesini gördüm. Biri küçük şapkasını çıkarmıştı.

“Burada anneciğini görmek isteyen minik bir kız var,” dedi hemşire, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Geçen günkü neşeli hemşireydi bu; atkuyruğu saçlı, beyaz dişli, taze, temiz ciltli genç ve sarışın hemşireydi. Beşiği yatağımın yanına park edip frenlerini kapadıktan sonra Willow’a uzandı. Wally de ben de konuşmuyorduk, hatta kıpırdamıyorduk bile. Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki kalp krizi geçirip geçirmediğimi merak ettim.

“Aaa, bu babamız mı?” dedi hemşire, Wally’yi işaret ederek. “Tabii ki öyle, ne aptalım, saçlarını sizden almış. Gerçekten harika bir bebek. Hanginize vereyim?”

Tüm vaktini yenidoğanların yanında geçiren birinin rahatlığıyla Willow’u kucağına aldı, sonra aramızda bir itişme olmasını bekler gibi Wally’yle bana baktı. Ama öyle bir şey olmadı. İkimiz de şoktaydık. Wally o kadar hareketsizdi ki nefes almayı bırakmış olabileceğini düşündüm.

“Ona ver,” dedim sonunda. “Arayı kapatması lazım.”

Wally bir an daha hareketsiz kaldı. Sonra bariz biçimde rahatlayarak başıyla onayladı ve kollarını açtı.

Wally yirmi dört saattir başucumdaki sandalyede oturuyordu. Willow'la ilgilenmediği ya da beni kontrol etmediği zamanlarda telefonuna ebeveynlik hakkında kitaplar indirip bir çırpıda okuyordu. Anne olarak ihtiyaç duyabileceğim her şey için –emzirme, uyku ve alt değiştirme takibi; beyaz gürültü çıkarıcı; boy ve kilo kaydı– bana bir uygulama göstermişti. Bunaltıcı olacağını sanmıştım ama farklı alanlara bilgi girme süreci tuhaf bir biçimde rahatlatıcıydı. Bu yeni rutinlerin yakın zamanda yeni normalim hâline geleceğinden umutluydum.

Wally çocuk istemediğini söylediye bile Willow'u sevdiği belliydi. Ona içi sıcak çay dolu pahalı bir porselen fincana dokunur gibi dokunuyor, en sevdiği tabloya ya da heykele bakar gibi bakıyordu. Gece yarısı uyandığımda onu kollarındaki Willow'a tam da öyle bakarken buldum. Bu manzarayı ne kadar süre izledim bilmiyordum ama çok duygulanmıştım.

"İyi ki," dedim Wally'yi irkilterek, "benim kişim sensin."

Gülümsedi. "Bu pozisyon için benimle kavgaya edecek birkaç kişi tanıyorum."

Yüzümdeki şaşkınlığı görmüş olmalıydı.

"Hayatında kaç kişi olduğunun farkında olduğunu sanmı-

yorum, Fern. Carmel. Gayle ve diğer iş arkadaşların. Owen. Ve evet, ben. Willow'u da unutmayalım."

Bir müddet bunu düşündüm. Ben düşünürken Wally, "Rose sana bebek büyütemeyeceğini söyledi, sanırım seni buna ikna da etti, öyle değil mi?"

Omzumu silktilim.

"Seni endişelendiren tek şey Billy olayı mı?"

"Çoğunlukla o. Ama bir de duyu bütünleme bozukluğum var. Kabul edelim, ben ideal anne değilim. Ya bebek havai fişekleri izlemek isterse? Ya da doğum günü partisi vermek isterse? Ben onu okula götürüp getirmeyi bile kaldıramam, çocukların gürültüsü, şişme montlu annelerin havadan sudan sohbetleri..."

Wally bunu düşündü. "Tamam," dedi. "Okula götürüp getirme işi ve doğum günü partileri bende."

"Sende mi? Ne zaman? Onu ne zaman okula götüreceksin? Minibüsünde uygulama yaparken mi? Ülke ülke gezerek TakipEt'i tanıtırken mi?"

"TakipEt'i sattım, Fern."

Şaşakaldım. "Sattın mı? Bu kadar çabuk mu?"

Başıyla onayladı. "Hem de çok paraya. Ona kıyasla Bağır! bedavaya gitmiş gibi oldu. Yani anlayacağın okula getir götür işini ben yapabilirim, tabii kabul edersen. Sen evde kalabilirsin, ya da kütüphanede çalışabilirsin, ya da benimle okula gelir, arabada beklersin. İsteddiğini yapabilirsin!"

Ama bu kadar kolay olamazdı. Hayatta hiçbir şey bu kadar kolay değildi.

Tam da bu sırada Willow huysuzlanmaya başladı.

"Emzirme zamanı mı geldi?" diye sordum.

Wally uygulamaya bakarak öyle olduğunu doğruladı. Willow'u bana verdi. Willow mememi kavrarken Wally de emzirme vaktini uygulamaya girdi. Daha on iki saattir yapıyor olmamıza rağmen bu ritüeli çok sevmiştim. Willow emerken onu izledik. Şaşırtıcı biçimde mutlu ediciydi. Oysa bir yetişkini yemek yerken izlemeyi hiçbir zaman keyifli bulmamıştım.

"O bir mucize," dedi Wally.

Bunu düşündüm. "Şey, aslında değil. Hamilelikler biyolojik olarak son derece basittir."

Gözlerini devirdi. "Evet ama... doğum kontrol hapı kullanıyordun. Yani olasılığı neydi? Sıfır nokta üç filan mı?"

Ona baktım. "Doğum kontrol hapı kullanmıyordum."

Şaşakaldı. "Ama kullandığını söyledin."

"Hayır, söylemedim. Neden söyleyeyim ki?"

"Bilmiyorum ama söyledin," dedi üzerine basa basa. "İlk gece. Çok net hatırlıyorum. Güvenli olduğunu söyledin."

Kaşlarımı çattım. "*Güvenliydim*. Ama bunun doğum kontrol hapıyla ne ilgisi var?"

Wally bir an için gözlerini yumdu, sonra içini çekti ve gülümsedi. "Şimdi anlaşıldı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani... mucizevi bir şekilde nasıl hamile kaldığını anladım."

Bundan rahatsız olduysa bile hiç belli etmiyordu. Ama "mucizevi bir şekilde" demesi aklıma ona söylemediğim başka bir şeyi getirdi.

"Sana söylemem gereken bir şey daha var, Wally," dedim. "Ben kazara hamile kalmadım."

Kaşlarını çattı. "Nasıl yani?"

"Rose'un çocuğu olmuyor. Çantasmda doğum öncesi vitaminleri bulup da hamile olduğunu sandığımda itiraf etti. Meğer uzun zamandır hamile kalmaya çalışıyormuş ama olmuyormuş. Ben de... onun için çocuk doğurmaya karar verdim. Kulağa delice geldiğinin farkındayım. Düşündüm ki... benim çocuğum oluyor ama Rose'un olamıyor. Neden ona yardım etmemeyim? Çok basit görünüyordu. Ama sonra... seninle tanıştım ve... ve..."

"... ve bebeği kardeşine vermek üzere hamile kalabilmek için bana çıkma teklifi ettin?"

"Evet."

Wally ellerini şakaklarına koydu. "Vay canına."

“Ama biz seks yaparken hamile kalmak aklımın ucundan bile geçmedi. Hiç düşün...”

Wally başını sallayarak odanın öbür ucuna doğru yürüdü. “Vay canına,” diye tekrarladı. “Dâhiyane.”

“Nedir o?”

“Rose,” dedi.

“Ne demek istiyorsun?”

“Hamile kalamadığını öğrendiğinde ne yapacağını biliyor olmalıydı.”

Başımı salladım. “Ama bana çocuk istediğini bile söylemedi ki, ben vitaminlerini buldum.”

“Tesadüf eseri ortalığa bıraktığı vitaminleri mi?”

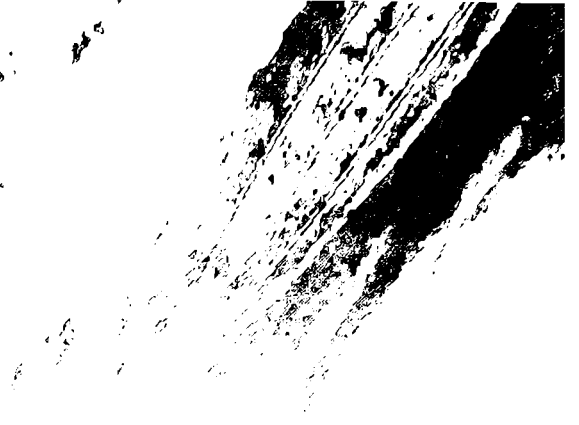
Bunu düşündüm. Ama inanmadım. “Bilerek yaptığını mı düşünüyorsun? Bebek istediğini anlayayım ve onun için hamile kalayım diye?”

Omzunu silkti. “Şaşırmam.”

“Eh,” dedim. “Ne olursa olsun, çok üzgünüm.”

Wally yanıma döndü. Eğilip Willow’a baktı. Ona nasıl baktığını izlemekten asla usanmayacaktım.

“Sana tuhaf bir şey söyleyeyim mi,” dedi, “ben değilim.”

Hastaneden taburcu olduğumda Alfie'yi almak için Rose'un evine uğradıktan sonra Wally'nin yeni dairesine gittik. Bana önceki evimi hatırlatan eski tarz bir apartmanda yer alıyordu. Burayı birkaç ay önce tutmuştu: TakipEt üzerinde o kadar yoğun çalışıyordu ki daha kalıcı bir yere ihtiyacı olduğuna karar vermişti. İçerisi henüz doğru düzgün yerleşememiş gibi görünüyordu. Daha büyük bir yer bulana kadar idareten burada kalacağımızı söylese de ben sevmiştim. Önceki küçük daireme bayılıyordum.

Sonraki kırk sekiz saat boyunca Willow ve ben evden hiç çıkmadık, Wally de sadece Alfie'yi gezdirmek için çıktı. Tek ziyaretçimiz Carmel'dı; bana bir yığın kitap, iki karton bardak sıcak çikolata, Willow'a da şirin mi şirin pembe bir zıbın getirmişti. Ona ihtiyacım olursa "hattın" hemen ucunda olduğunu söylemişti. Hangi hattan bahsettiğini anlamayınca gülmüş, beni yarın arayacağını söylemişti.

Wally de ben de Willow uyuduğunda uyumaya çalışıyorduk ama bedenlerimiz gün boyu süren kırk beşer dakikalık tuhaf uyuklamalara uyum sağlayamadığından o uyurken dinlenmekle yetiniyorduk. Bazen de ya kitap okuyor ya da sudoku çözüyordük. Birlikte geçirdiğimiz bu kısacık vakitler öyle güzeldi ki...

Hastaneden eve döndükten iki gün sonra perşembe günüydü. Bunun, anne olarak ve annem *olmadan* geçireceğim ilk perşembe olduğunu fark ettim. Willow'un varlığı, annemi ziyaret edemeyecek olmamı hem iyi hem de kötü kılıyordu... Kızımı annemle tanışmaya götürebilseydim ne muhteşem bir perşembe olurdu diye düşünmeden edemiyordum.

Günler geçerken düşüncelerim devamlı Rose'a kayıp duruyordu. Dedektif Brookes olan bitenden beni haberdar etmişti. Rose gözaltına alındıktan sonra tutuklanmıştı ve şimdi mahkemeyi bekliyordu. Öğrendiğime göre benimle görüşmek istiyormuş. Dedektif Brookes'a bir ara onunla görüşeceğimi söyledim. Görüşecektim de. Ama şimdilik aklımın Willow'la meşgul olmasından son derece memnundum.

Eve geleli bir hafta oluyordu ki Dedektif Brookes arayıp beni karakola çağırdı. Bu durum normalde annelerin bebekleriyle ilk kez dışarı çıktıklarında gittikleri yerlerden farklı olacaktı; bebek kitabıma göre genellikle doktor muayenehanesine ya da anne sağlığı merkezine giderlerdi. Yine de sorun etmiyordum çünkü önceden haber verdiği için oraya gidebileceğimiz en iyi rotayı planlayabilmiş ve Wally'nin minibüsüne uygun bir park alanı olduğundan emin olmuştum. Bebek kitabında yazdığı gibi bebek kaynaklı aksilikleri hesaba katarak fazladan zaman ayırmıştım ama buna rağmen karakola beş dakika geç vardık.

Önceden kararlaştırdığımız gibi Dedektif Brookes bizi dışarıda bekliyordu. Gecikmemize kızmış gibi görünmüyordu. "Benimle gelin. Çok yürümene gerek kalmasın diye size ziyaretçi otoparkında yer ayırttım. Ayrıca ilk katta sessiz bir oda da buldum."

Ona duyu bütünleme bozukluğumu anlatmamı söyleyen Wally'ydi. Meğer onun oğlu da aynı dertten mustaripmiş, dolaşısıyla kendimi rahat hissetmem için elinden geleni yapıyordu. Aslında pek çok insanın karşı karşıya olduğum zorlukları fark ettikten sonra beni rahat ettirmek için ellerinden geleni yaptıklarını fark etmiştim. Şimdiye kadar benimle nasıl ilgileneceğini bilen tek kişinin Rose olduğunu sanıyordum. Ne kadar yanılmışım.

Minibüsü park edip Dedektif Brookes'un peşinden içeride üç sandalye, bir masa ve bir de saksı bitkisinin olduğu küçük sorgu odasına girdik. Krem rengi yerden yerden tavana kadar uzanan panjur, dışarıdaki yangın söndürücünün manzarasını kapatıyordu.

Dedektif Brookes, "Oturun," dedi, ben de oturdum. Wally odanın köşesinde ayakta durmayı tercih etti. Willow uzun bir kumaş parçasıyla göğsüne bağlıydı ve derin uykuda olmasına rağmen Wally olduğu yerde zıplayıp duruyordu. Son bir haftada ikimiz de çok zıplamıştık. Bazen kendimi banyo yaparken bile zıplarken buluyordum, Willow yan odada uyuyor olmasına rağmen.

Dedektif Brookes karşımdaki sandalyeye otururken, "Bugün buraya gelmeni istedim," dedi, "çünkü sana bir şey göstermek istiyorum."

Önüme bir defter koydu. Tozpembe kapağında kabartmalı altın rengi çiçekler vardı ve varaklı harflerle "Ne Düşünürsün?" yazıyordu.

"Bunu hiç görmüş müydün?"

Uzanıp sert kapağına dokundum. "Hayır. Sanmıyorum."

"Rose'un günlüğü."

Kaşlarımı çattım. "Rose günlük tutmaz ki."

Dedektif Brookes omuzlarım kaldırdı. Besbelli bu da kardeşim hakkında bilmediğim şeylerden biriydi.

"Okumak ister misin?"

Tereddüt ettim. "Ama... başkalarının günlüğü okunmaz."

"Bana günlüğü Rose verdi," dedi. "Güven bana. Okumamızı istiyor."

Anlamıyordum. "Neden?"

Yine omuzlarını kaldırdı. Ama bakışları şüphelendiği şeyler olduğunu söylüyordu. "Aç haydi," dedi, ben de ortasından açıp sayfaları geriye doğru çevirdim.

"Oku. Herhangi bir yorumun olursa bana söyle."

Günlük ağzına kadar doluydu. Rose sayfalarca yazmıştı.

Önümdeki sayfayı inceledim. Küçükken sehpaye resim çizdiğim zamandı. Rose'un bunu yazması beni şaşırttı. Geçmişimizde yaşananları konuşmayı hiç istemezdi. Tam sayfayı çevirecekken gözüme bir şey takıldı.

"Bir dakika," dedim.

Dedektif Brookes öne doğru eğildi. "Ne oldu?"

Sayfayı yeniden okudum. Sonrasında yaşananlardan dolayı o günü gayet net hatırlıyordum. Annemin ödevimi *sehpanın üzerindeki kitaba* yapmamı söylediğini anlamamış, hatamı fark edince çok utanmıştı. Ama annem bana kızmamıştı. Aksine, "Neyse ki sehpa ucuzdu," diyerek gülüp geçmişti.

Rose'u çileden çıkaran da gülmesi olmuştu sanırım. Kendisi öyle bir şey yapsa annemin hayatta gülmeyeceğini söylemişti. O kadar sinirlenmişti ki bir hışımla yatak odamıza gidip bütün oyuncaklarımı kırmıştı. Bu, onun geçirdiği en büyük sinir krizlerinden biriydi.

Ama günlüğü bambaşka bir hikâye anlatıyordu.

Sonraki sayfayı açtım. Annemin bize o muhteşem tek boynuzlu at pastasını yaptığı dokuzuncu doğum günümüzdü. Rose o gün çok tuhaf bir ruh hâli içindeydi. Öyle zamanlarda ondan uzak dururdum ama o seferinde doğum günü şarkısını söylememiz gerekiyordu. Özel bir gün olduğu için annem "iyi tabakları" çıkarmıştı. Neden bilmiyorum ama Rose buna çok sinirlenmiş ve evden bir hışımla çıkıp gitmişti. Annem her yeri aramış ama onu bulamamıştı. Bütün gece dönmemişti. Annemle holde sabaha kadar onun dönmesini beklediğimizi hatırlıyordum.

Ama Rose bu olayı da farklı anlatmıştı.

"Bu doğru değil," dedim. "Bu günlük... hiçbir şey böyle olmadı."

Sayfayı çevirdim. Bir hikâye daha. Anlamıyordum. Rose bunu neden yapmıştı?

Duraksamama neden olan tek bir kayıt oldu. O da annemin erkek arkadaşı Gary hakkında yazdıklarıydı. O sayfayı iki kere okudum.

“Bizim ilgilendiğimiz bilhassa iki kayıt var,” dedi Dedektif Brookes. “İkisinin de kenarını kıvırdım. İkisi de Billy diye bir çocuk hakkında...”

Şaşkınlıkla ona baktım. Rose, Billy’yi bir *günlüğe* mi yazmıştı? Ondan *konuşmamızı* bile istemezdi. Yoksa... yoksa bu konuda da mı hikâye uydurmuştu?

Dedektif Brookes’un kenarlarını kıvırdığı sayfaları açıp hızlıca okudum, sonra bir daha okudum. Sonra üçüncü kez okudum. Gözlerime inanamıyordum.

Bakışlarım Wally ile Willow’a kaydı.

“Böyle olmadı,” dedim. “Rose uyduruyor! Yemin ederim, böyle ol...”

“Sorun yok, Fern,” dedi Dedektif Brookes. “Biliyoruz.”

Ona bakakaldım. “*Biliyor* musunuz?”

“Elbette biliyoruz. Kardeşin karşılaştığımız ilk manipülasyon ustası değil.”

“Ama anlamıyorum. Neden günlük tutmuş ki? Amacı ne?”

Dedektif Brookes arkasma yaslandı. “Bana kalırsa kızını evlat edinmesini sorgulayan biri olursa diye bir bebeğe bakamayacağını iddia etmek için zemin hazırlıyormuş. Dahası seni öyle bir tasvir etmiş ki annenin cinayetinde baş şüpheli gibisin, onun üzerindeki baskıyı azaltıyorsun.”

Başımı iki yana salladım. O kadar deliceydi ki aklım almıyordu. Günlüğe baktım. Çocukluğumuz hakkında yazmış da yazmıştı. Bu öyle bir anda verilmiş bir karar olamazdı. *Aylarca* yazmış olmalıydı. Hem de, sırf beni yetersiz göstererek kızım üzerinde hak iddia edebilmek için. Kalbim acıyordu.

“Ama neden şimdi size verdi?” dedim. “Şu anda hapiste. Oradayken kimse ona bebek vermez. Bebeğin benden alınıp bir *yabancıya* verilmesini istemiyordur herhalde.”

Wally bakışlarını benden kaçırsa da gerildiğini gördüm. Son birkaç haftadır beden dilini daha iyi anlar olmuştum. Belki de artık aynı evde yaşadığımızdandı.

“Neden?” diye sordum. “Neden beni bu şekilde üzmemek istersin?”

Dedektif Brookes belli belirsiz gülümsedi. Hafiften kederli bir gülümsemeydi bu. “Bilmiyorum,” dedi. “Ama içimden bir ses bunun kardeş olmakla alakalı olduğunu söylüyor.”

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikitap>

Wally'yle beraber yatakta yan yana yatmış tavana bakıyorduk. Willow'un beşiği köşedeydi ama o, en sevdiği yerde, Wally'nin göğsünde yatıyordu. Ev sessiz sakindi fakat benim içimde fırtınalar kopuyordu. Karakoldan dönerken Wally, Billy meselesiyle ilgili tavsiye almak için bir avukatla konuşmuştu. Avukat Rose'un ifadesinin, olayın üzerinden yirmi yıl geçmişken, bilhassa da ortada hikâyesini doğrulayacak hiçbir tanık yokken Billy'nin ölümüyle ilgili soruşturmayı yeniden başlatmasına yeterli olmayacağını söylemişti. Bu noktada herkes Billy'nin kazara boğulduğunu kabul ediyor gibiydi. Hikâyenin öbür yüzü sonsuza dek sır olarak kalacak gibi görünüyordu.

Wally başımı bana doğru çevirince gözlüğü burnunun ucuna doğru kaydı. "Annen Rose'un günlüğünde yazan şeylerin hiçbirini yapmadı mı yani?"

"Hayır." Düşündüm. "Yani... doğru olan şeyler de vardı... ama annem hakkında değil. Rose kendini mağdur göstermek için tüm anılarımızı değiştirmiş. Annem hiçbir zaman oyuncaklarımızı kırmadı, bizi terk edip gitmedi, Rose'u odasına kilitlemedi."

"Hepsi yalan yani," dedi.

"Evet," dedim. Sonra duraksadım. "Acaba Rose öyle gerçek-

leştiklerini mi düşünüyor? Geçmişî hatırladığımızda onun *am-ları* hep benimkilerden daha farklı olurdu. Daha abartılı, *daha* dramatik. Ayrıca insanların bir şeyi neden yaptığı gibi bilme-sinin mümkün olmadığı şeyler eklerdi. Ama anlatış *şeklinden* doğru olduklarına inandığını anlardın." Duraksadım.

"Ne oldu?"

"Günlükte merak ettiğim bir şey daha vardı. Annemin *erkek* arkadaşlarından biri hakkında. Gary. Havuzda ona bir şey yap-tığını yazmıştı. O kısım doğru olabilir."

Wally kaşlarını çatı. "Neden öyle düşünüyorsun?"

"Çünkü benzer bir şeyi bana da yapmaya çalıştı."

Wally tek koluyla Willow'a sarılarak diğer kolunun üzerinde doğruldu. "Annenin erkek arkadaşı..."

Elimi kaldırdım. "Bana zarar vermedi. Kasığına tekme-yi yince bir daha denemeye kalkışmadı. Ama Rose'a saracağını hiç düşünmemiştim. Rose'la daha yakından ilgilenmeliydim. Baş-na kötü bir şey geldiğini düşünmekten nefret ediyorum. Şimdi bile."

"Ne yazık ki duyguların karşılıklı değil," dedi Wally. "Öyle olsaydı Rose, Willow'u senden almak için sahte bir günlük yaz-mazdı." Kalkıp Willow'u beşiğine götürdü.

"Benim asıl anlamadığım, Billy'nin öldüğü gece hakkında neden yalan söylediği. Bu konuda yalan söylemesine gerek yok-tu. Billy'yi *ben* boğdum! Neden o öldüğünde orada olmadığını söyleme ihtiyacı duydu?"

Wally kaşlarını çatı. "Çok tuhaf." Willow'u yatırdı. Doğrul-duğunda kaskatı kesildi. "Billy'nin başına bastırmanı sana Rose söylemişti, değil mi?" dedi yavaşça. "Sen Billy'nin başına bastırırken de zaman tutmuştu?"

"Evet."

"Sana çok uzun zaman geçmiş gibi geldiğini söylememiş miydin? Belki de *gerçekten* uzun zaman geçmişti."

Wally'nin ne demeye çalıştığını anlamam biraz zaman aldı. Rose bana Billy'nin başına bastırmamı söylemişti. Onu ne kadar

süre suda tutacağını söylemişti. Sonra da orada olmadığına dair bir hikâye uydurmuştu.

Wally, "Bence olabilir. Yoksa neden bambaşka bir hikâye uydurma gereği duysun ki?" dedi.

"Hayır," dedim. "Rose'un böyle bir şey yapacağını sanmam."

"Üzgünüm, Fern," dedi. "Ama bence yapar."

Derken bunun ne anlama geldiğini fark ettim. "Yani Billy'yi ben öldürmedim mi?"

Wally başını iki yana salladı. "Bence sen öldürmedin."

Ne olduğunu anlamadan gözlerimden yaşlar boşanmaya başladı. "Bu doğruysa, Wally... bebeğim benim yanımda güvende demektir! Değil mi?"

"Evet, Fern." Yanağımı sildi. "Güvende."

Boğazıma tıkanan hıçkırığı koyuverdim. Wally yanıma geldi ve bana uzunca bir süre sarılmasına izin verdim. Üstelik bu beni birazcık bile rahatsız etmedi.

Bebeğim benim yanımda güvende, diye düşündüm. Bebeğim benim yanımda güvende!

Doğru olduğunu biliyordum. Sadece bunca yıl sonra inanmam biraz daha zaman alacaktı.

Üç Ay Sonra

Yerde bağdaş kurmuş oturuyordum, Willow da kucağımdaydı. Karşımda duran Linda kıyafetlerinin üzerine kocaman beyaz bir don giymiş, kıpkırmızı bir pelerin takmıştı, Kaptan Düşükdon'du. Etrafta oradan oraya koşarken pelerini arkasında dalgalanıyordu.

Bebekler İçin Tekerleme Vakti'ndeydik. Yerde kucaklarında bebekleriyle on altı anne oturuyordu. Buna ek olarak arkadaki sandalyelerde oturan dört anne daha vardı, bebekleri sakinleşsin diye ya emziriyor ya bebek arabalarını hızlı hızlı itiyorlardı. Wally yerde yanımda oturuyor, Linda'yı merakla izliyordu.

Linda, "La-la-LAAAAAY," diye bağırarak bir tur daha koştu.

Dudaklarını okumuştum çünkü ses kesen kulaklığımı takıyordum. Büyük olandı –kulak koruyucuya benzeyen– ve onu siyah camlı yüzme gözlüğümün iplerinin üzerine takmıştım. Geri kalmayı sevmediği için Wally de kulaklık ve yüzme gözlüğü takıyordu. Tekerleme Vakti'ne üç aydır her hafta geliyorduk. Willow seviyordu ve burası insanların aksesuarlarımıza tuhaf tuhaf bakmadığı nadir yerlerdendi. Hatta birkaç hafta önce çok komik bir şey olmaya başladı. Bebeklerden birinin abisi olan bir ufaklık kulağında kulaklık, gözünde yüzme gözlüğüyle geldi. Annesi Wally'ye oğlanın müziği hep biraz gürültülü bulduğunu ve ço-

zümümüzün dâhiyane olduğunu söylemişti. Sonraki hafta başka bir çocuk daha kulaklık ve yüzme gözlüğü takmıştı. Bu hafta yarım düzine bebekte ve çocukta kulaklık ve yüzme gözlüğü vardı.

Geçen hafta Carmel, müziğin daha yumuşak ve ışıkların daha loş olduğu bir ortamda duysal tekerleme vakti seansı düzenlemeyi düşünür müyüm diye sormuştu. O daha sorusunu bitirmeden evet demiştim. Willow ve ben hastaneden taburcu olduğumuzdan beri Wally'yle tüm vaktimizi Willow'a uzun uzun bakmakla bebek büyütme hakkındaki tüm kitapları okumak arasında geçirmiştik ve bu kötü bir deneyim olmasa bile rutinimi özlüyordum. Ayrıca Carmel bana Wally'nin Willow'u buraya istediğimiz zaman getirebileceğini söylemişti. Buna çok sevinmiştim çünkü annem bir çocuğa verilebilecek en iyi eğitimin onu kütüphaneye götürmek olduğunu söylerken bence çok haklıydı. Willow son derece eğitilmiş biri olacaktı.

Hâlâ Rose'u görmeye gitmemiştim. Çekimi hissetmiştim, kesinlikle hissetmiştim ama şimdilik bu çekimi görmezden gelecektim. Wally'nin ısrarlarıyla Kevin adında çok kibar bir terapistle görüşmeye başlamıştım. Rose'u görmeden akıl sağlığıyla ilgili yorum yapmayacağını söylemişti ama geçen hafta hâlâ bile aklımı kurcalayan birkaç ilginç soru sormuştu.

Rose'la ilişkin sana nasıl hizmet ediyor? Hiç hizmet etti mi?

Bir cevap bulana kadar, demişti, onu ziyaret etmemeni öneririm.

Ben de etmedim. Bir cevap bulana kadar etmeyecektim.

"Pekâlâ, anneler," dedi Linda. "Uçmaya hazır mıyız?"

Gitme vaktimin geldiğini fark ettiğimde Linda Wally'nin boynuna hayali bir pelerin bağlıyordu. Son haftalarda ilerleme kaydediyor olabilirdim ama hayali bir pelerinle uçuyormuş gibi yapmak yeni becerilerimin bile üzerindeydi. Bunun yerine Willow'u Wally'ye verip birkaç dakika sessizce okuma yapmak üzere gizli dolaba çekildim.

Wally'nin benim normal, benden başka herkesin tuhaf olduğunu söylediğinde haklı olduğunu düşünmeye başlıyordum.

ROSE INGRID CASTLE'IN GÜNLÜĞÜ

Üç ay önce tutuklandım, mahkemeye çıkmayı bekliyorum. *İşte bu*, yazacağımı asla düşünmediğim bir cümle. Bir gün uyanacağımı ve bütün bunların kötü bir rüyadan ibaret olduğunu fark edeceğimi bekleyip duruyorum. Ama öyle olmuyor. Bundan böyle hayatım böyle olacak gibi. Kısacık, mutlumsu bir ortası olan korku dolu baş ve son.

Henüz mahkemeye çıkmadığım için hükümlü tutuklulara nazaran bazı ayrıcalıklarım var. Mesela hapishane üniforması yerine kendi kıyafetlerimi giyebiliyorum, gerçi bu küçük özgürlük iyi mi kötü mü bilemedim çünkü diğer mahkûmların arasında göze batmama neden oluyor. Ayrıca ziyaretçi konusunda da daha özgürüm; istedikleri zaman gelebiliyorlar. Gerçi kimse gelmedi. Üç ay geçti ama gelen giden olmadı. Owen gelmedi. Fern bile gelmedi.

Görünüşe göre sahip olduğum tek şey günlüğüm.

Hapishane psikiyatristim günlüğüme yazmanın aydınlatıcı olabileceğini söyledi. Kendime karşı dürüst olmamın. Uzun zamandır bunu yapmıyordum ama sonra düşündüm... neden olmasın? Sonuçta yapacak başka hiçbir şeyim yok.

Bana sorarsanız Billy hak ettiğini yaşadı. Bütün hafta benimle flört ettikten sonra Fern'ü nehir kenarına götürüp öpmek de neyin nesiydi? Fern'ün onun akrası olmadığı belliydi. Fern savunmasızdı. Billy'nin Gary'den farkı yoktu.

Zavallı Fern, Billy'nin ondan faydalanmaya çalıştığını anlamadı bile. Kim nefesini daha uzun süre tutacak diye bakmaya çalışarak Billy'yle aptal gibi yüzüp durdu.

Billy de, "Neden seni yenemiyorum?" diye ağlayıp duruyordu.

Pekâlâ, diye düşünmüştüm. *Madem Billy seni yenmek istiyor o zaman yenecek.*

Ayarlaması zor olmamıştı. Fern'e, "Seni yenmeslne izin ver," demiştim. Fern de her zamanki gibi ona denileni harfiyen yapmıştı. Zaman tutup işi bitene kadar suyun altında kaldığından emin olmuştum. Her şey harika gldiyordu... ta ki annem gelene kadar.

Fern anneme onun hatası olduğunu söyleyince annem tabii ki onu korumak için hızlıca bir hikâye uydurdu. Ama sonrasında peşini bırakmadı. Bana, "Gerçekte ne oldu?" ve "Fern asla..." ve "Bana gerçeği söyle" gibi şeyler söylemeye başladı. O kadar umutsuzluğa düştü ki doktora gidip sakinleştirici almak zorunda kaldı ve böylece normalde olduğundan da faydasız biri olup çıktı. On altı yıl önce benim gibi bir çocuk için insülin iğnesini saç hizasına nasıl yapacağımı Google'da aratmak kolay olmuştu, annem Valium'un etkisindeyken hiç sorun yaşamadım. Aslında ölmesini umuyordum ama beyin hasarı da fena bir sonuç sayılmazdı. Böylece meselenin kapandığını düşünmüştüm.

Ama annem yeniden konuşmaya başlayıp Fern'e bebeğini bana vermemesini söyleyince bu işi kökten halletmem gerektiğini fark ettim. Onu uzaktan uzağa gözetliyordum, dolayısıyla Fern daha söylemeden ilerleme kaydettiğinden haberim vardı. Kendimi savunmaya çalıştığım için beni kim suçlayabilir?

O sıralar çoktan günlük tutmaya başlamıştım, görünüşte evliliğim hakkında yazıyordum. Doğrusu Owen'ın durduk yere beni hiç tanımyormuş gibi hissettiğini söyleyerek benden ayrılmak istemesi sürpriz olmuştu. Onu kalmaya ikna etmeye çalışmıştım ama geri adım atmayınca uğurlar olsun demiştim. Zaten ona ihtiyacım da yoktu. Fern'ün benim için bebek doğuracağını biliyordum. Kız kardeşler birbirleri için böyle şeyler yaparlar.

En iyi tarafı da... *istememe* gerek bile kalmamıştı. Elevit'i görünür bir yere bırakmam yetmişti. Fern'ün bunu yapacağından hiç şüphem yoktu. Ondan yapmasını istediğim her şeyi yapardı. Tabii ki yapardı çünkü onu bana bağımlı kılmak için bütün ömrümü harcamıştım. Ona güvenilmez olduğu fikrini aşlamıştım: Süt almayı unuttuğunu ya da fırını

açık bıraktığını söylemişim. Alfie'yi beslemeyi unuttuğunu söylemişim. Alfie olayından çok etkilenmişti. Böylece ne dersem hiç düşünmeden ve kusursuzca yapmaya başlamıştı. Onu bu kadar harika bir kardeş yapan da buydu. Beni hayal kırıklığına uğratmamıştı; ona verdiğim görevi yerine getirmesi için Melbourne'ün hemen dışında (namıdiğer Londra'da) on gün kalmam yetmişti.

İtiraf etmeliyim ki, müstakbel bebeğimin babasının evsiz biri olduğunu düşündüğümde paniklemişim ama kardeşimi hafife almışım. Ancak Fern dünyadaki tek evsiz multimilyoneri bulabilirdi! Bebek büyük ihtimalle zeki de olacaktı. Günün birinde gerçek babasını bulmasına izin verirsem bize milyonlarca dolar nafaka ödeyecekti! Her şey harika sonuçlanmıştı. Fern bana sırt çevirdiğinde bu yüzden o kadar üzülmüştüm. Gerçi neden şaşırdıysam? Hayatıma giren herkes tek tek bana sırt çevirmişti. Babam. Annem. Owen. Fern neden çevirmesin ki?

Annem ölmeden önceki gece Fern'e bebeğini bana vermemesini söylemeye karar verirse ne olacağını göstermek için günlüğümü ona götürmüştüm. Onu on yıldır ilk kez görüyordum. *On yıl!* İyi başlamıştı. Annem beni görünce duygulanmıştı. Gözleri yaşlarla dolmuştu ve hatta nefesi kesilmişti. Bu da benim çok hoşuma gitmişti.

İşte sana şans, diye düşünmüştüm. Kaybettiğimiz zamanı telafi et, anne. Bana beyin hasarının aklını başına getirdiğini göster.

Onu affederdim. Geçmişe sünger çeker, eski defterleri kapatırdım. Ama annem ne dedi, biliyor musunuz?

"Fern'ün bebeğini alma."

On yıl. On yıl sonra bana söylediği ilk laf *buydu*.

Yaptığım şey için beni suçlayabilir misiniz?

Bana karşı koymadı. Neden koysundu ki? Onu en son öldürmeye çalıştığımda sadece beyin hasarı almıştı. Aynı hatayı bir daha yapmayacağımı ikimiz de biliyorduk.

Arkama yaslanıp yeni yazdığım yazıyı okudum. İstedikleri buydu tabii ki. Herkes bunu istiyordu. Polis. Fern ve Wally. Hapishane psikiyatristim. Her şeyin suçlusunun ben olduğuma dair belgeli bir kanıt. Rüyalarında görürler.

Sayfaları koparıp parçaladım. Sonra parçaları havaya savurup üzerime yağmasına izin verdim. *Puf*. Aptal değildim. Bana karşı işbirliği yapabilsinler diye onlara belgeli kanıt vermeyecektim. Neden öyle yapacaktım ki? Ben herkese iyilik yapmışım. Billy sapığın tekiydi ve annemin on altı yıl önce ölmesi gerekiyordu.

Fern'ün bebeğine gelince... O çocuğu bir embesilin elinde büyümesini istemeyecek kadar önemseyen tek kişi bendim. Hatta iki embesil! İnsanlar defalarca kez bana karşı çıktılar. Artık kimsem olmadığını biliyordum. Fern'ü bile kaybetmişim. Çok da umurumdaydı.

Günlüğümde yeni bir sayfa açıp hapishanenin verdiği intihara karşı emniyetli kalemimi elime aldım. Yazacak yeni bir hikâyem vardı. Fern'ün son zamanlarda insülin dozuma ve onu nasıl uyguladığıma olan merakıyla başlayacaktım. Annemle anlaşılamamaya başladıklarımı ve her hafta onu ziyarete gitmek zorunda olmaktan nefret ettiğini yazacaktım. Sonra bilekliğimi hep çok sevdiğinden bahsedecektim. Ve sonunda da birkaç ay önce ona ödünç vermeyi kabul ettiğimi söyleyecektim. *Hikâyemi nasıl buldun, Fern?*

Gülümsedim. Bebeğimle geçirdiği vaktin keyfini çıkardığını umuyordum. Çünkü bu günlük elden ele dolaşmaya başladığında fazla zamanı kalmayacaktı. Kütüphaneci olan Fern olabilir... ama asıl hikâyeye anlatıcısı bendim.

Teşekkürler

Bu kitabı yazma fikri küçük kızlarımın oyun oynamasını izlerken aklıma düştü. İkisi çimlerin üzerinde kahkahalarla yuvarlanırken fırsattan istifade bir anlığına eve girdim. Ama daha eşiği geçememiştim ki neşeli kahkahaları dehşet verici çığlıklara dönüştü.

Büyük kızım, “Beni ısırды,” diye ağlıyordu. Baktığımda, kursuz bir yarım daire şeklinde diş izleri gördüm.

Küçük kıızıma (ablasının acısına endişe verici biçimde kayıtsızdı), “Ablanı neden ısırдыn?” diye sordum.

“Çünkü bazen beni sinir ediyor.”

Bazen. O anda değil. Sadece bazen.

Yapılacak şey ablasını ısırдыğı için küçük kıızıma azarlamaktı. Ama bunu yapmaya kalkıştığımda büyük kızım bana kızdı.

“Onu rahat bırak! O benim küçük kardeşim ve onu seviyorum! Neyse,” diye ekledi pis pis sırıtarak, “hiç beklemediğı bir anda ben de onu ısıracağım.”

Bir sonraki an yine kucaklaşıyorlardı.

Böyle bir ilişkinin üzerine kitap yazmazsam benim adım da Sally Hepworth değil, diye düşündüm.

Ama bunu yalnız yapmadım. Her zamanki gibi her şeyi en sevdiğim edebiyat ajanı Rob Weisbach’a borçluyum, kendisi her zaman (hafta sonları bile) sorularıma hemen yanıt verir ve sonrasında aptalca ya da sinir bozucu bir soru olmadığına beni ikna eder. Oysa gerçeğı ikimiz de biliyoruz. Yalan söylediğın için teşekkür ederim.

St. Martine's Press'teki herkese minnettarım, bilhassa da kendime olan güvenimi kaybettiğimde yeniden bulmamı sağlayan Jen Enderlin'e, uygunsuz zamanlarda uygunsuz şeyler söylemek gibi korkunç bir huyum olmasına rağmen tanıtımımı yaptırmayı başaran Katie Bassel'a, dünyadaki en güzel kitap kapaklarını yapan Olga Grlic'e, bir şekilde insanların beni tanımalarını ve kitaplarımı satın almalarını sağlayan (ki bu büyük bir başarı) Lisa Senz ile Brant Janeway'e. Ve tabii ki St. Martin's Press'in geri kalanına, hepiniz harikasınız.

Pan Macmillan'daki ekibe, özellikle nevroz ataklarımı sabırla sakinleştiren yayıncım Cate Paterson'a, karate bilgisi ve editöryal rehberliği için başeditörüm Alex Lloyd'a ve beni olduğumdan çok daha iyi bir yazar gibi gösteren redaktörüm Emma Rafferty'ye teşekkürü bir borç bilirim.

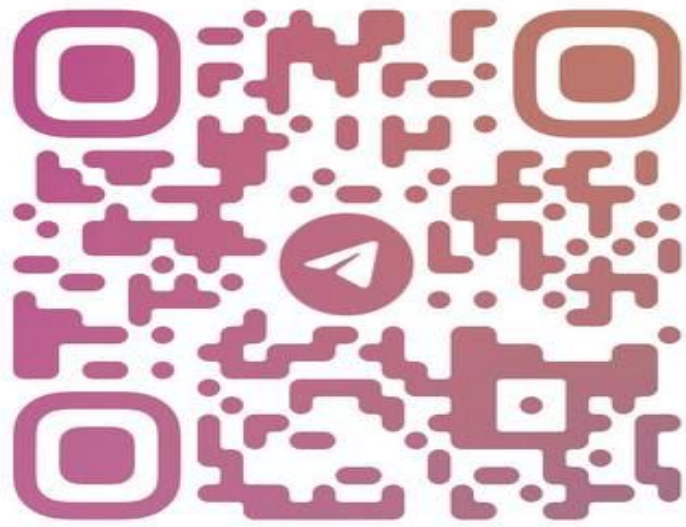
Dünya genelindeki tüm yayımcılarım, yaptığınız her şey için çok teşekkürler.

Polisle ilgili detayları kontrol eden ve doğru yazdığımdan emin olan polis dedektiflerim (kendilerine böyle dememe izin veriyorlar) Kerryn Merrett, Andria Richardson ve Meghan McInness, sizlere minnettarım.

Yazar kankalarım –Lisa Ireland, Jane Cockram, Kirsty Manning, Rachael Johns, Kelly Rimmer– yazmakla ilgili en sevdiğim şey sizinle şarap içmek.

Eve dönecek olursam, boş boş uzaklara bakıp söylediklerinin yarısını dinlemememe katlanan aileme çok teşekkür ederim. Kafamın içindeki sesleri dinlediğimi biliyorsunuz ve bunu kabullenmeyi öğrendiniz. Tıpkı benim ayakkabılarınızı evin her yerine çıkarmanızı kabullendiğim gibi. (Gerçekten ama bir kere olsun yerine koysanız *ölür* müsünüz? Bir kere ya?) O yüzden ödeştik sayalım.

Son olarak kitaplarımı okuyan, yayan ve böylece bir işim olmasını sağlayan okurlarım. Bu kitap ve bütün kitaplar sizin için.

@AYISIGIKITAP